

กระทรวงศึกษาธิการ

เล่ม ๔

พิมพ์ครั้งที่ ๓

๑๐๐๐ เล่ม

ราคาเล่มละ ๔ บาท

โรงพิมพ์โสภณพิพรรฒธนากร

ถนนราชบุรี กรุงเทพมหานคร

แจ้งความ หนังสือข้อที่ ข้าพเจ้าพิมพ์ ขึ้นใหม่ ในคราวนี้ ข้าพเจ้า
พิมพ์นี้ ไม่ ต้ม มากนัก เพราะ ประสงค์ จะให้ แด้ว เร็ว ด้วย ได้ทราบ ว่า หนังสือ
เรื่องนี้มี ผู้ประสงค์ จะ ต้อง การ อ่าน พัง มาก ด้วยกัน บัดนี้ เกรง ว่า จะ
พิมพ์ ขึ้น น้อย เกินไป ดัง หน้อย เมื่อ จำหน่าย หมด แด้ว จึง จะ พิมพ์ เพิ่ม
เติม ขึ้น อีก เพราะ คนนี้ ท่าน ผู้หนึ่ง ผู้ใด จะ ต้อง การ หนังสือ เรื่อง นี้ อ่าน
เร็ว ๆ ไปรดซื้อไปเสีย แด้วข้าพเจ้า จะ ได้ พิมพ์ เรื่อง อื่น ต่อไป เพราะ
กว่า ที่ข้าพเจ้า จะ ได้ จัด พิมพ์ เพิ่ม เติม ขึ้น อีก ใน ครั้ง หนึ่ง ต่อไป ให้ แด้ว
บริบูรณ์ ได้ ก็ ยัง จะ เชน เวลา ที่ ต้อง คอย นาน อยู่

หรือ ถ้า ท่าน ผู้ใด จะ ประสงค์ ให้ ทำ ปกงาน ๆ สำหรับ จัด ขึ้น ตั้
หึ่ง สมุดให้ โอ้ โง หรือ จะ พิมพ์ แบบ พอม ต่าง ๆ แด้ว เดี๋ยว จัก ได้
ข้าพเจ้า จะ รับ ทำให้ ท่าน ได้ ตาม ความ ประสงค์ ทุก อย่าง โดย คิด ราคา
ก็ ไม่ ให้ สูง แง่ นึก แด้ว พอ สมควร เท่า นั้น

โรงพิมพ์ โสภณพิพรรฒธนากร ตำบลถนนราชบพิธ กรุงเทพฯ

วันที่ ๓ กรกฎาคม ร.ศ. ๑๒๘

นายเล็ก

คำนำ

ในไซอัวเต็ม & นี้ ผู้แต่งก็ ไม่ทราบว่าจะยังมีเนื้อ ความ อยู่
มาก น้อย เท่าใด จึง กระทำให้เป็น เต็ม เต็ม ไปดังนี้ เพราะ เข้าใจ ว่า
ยังจะมี เนื้อ ความ อยู่ มาก จึง ได้ประมาณ ว่า เต็ม หนึ่ง เป็น ๖๐ ยก
ก็ พอรูป สมุด เหมาะ ดี ครั้น ผู้แปล ชั่ง ร้าง แปล มาให้น้อยนัก ก็ หด เรื่อง
จะผ่อนให้ เต็มโต เท่า เสมอ กัน ทั้ง & เต็ม ก็ ไม่ ได้เสีย แล้ว จึง จำ เป็น
ต้อง ทำ เต็ม & เต็ม เท่านั้น

แต่จะ อย่างไร ก็ ดี ควร ท่าน ที่ ไซอัว เต็ม ๓-๒-๓ ไปอ่าน แล้ว
ควร ต้อง ไซอัว เต็ม & ไปอ่าน ต่อไป อีก เพื่อ ได้ทราบ ความ ตลอดจน จบ
สิ้น เรื่อง โดย เหตุ ว่า เมื่อ ข้า ไป ไซอัว ดู ตำบัก ยาก เย็น เหลือ เกิน ครั้น
เวลา ข้า กลับ ดู เป็น การ รวด เร็ว โดย คำสั่ง ขานี้ สิ่ง ของ พระธรรม ซึ่ง เป็น
ของ จริง ชอบ แท้ แต่ กระ นั้น ก็ ยัง แสดง ให้ เห็น ว่า ผลกรรม อัน ชั่ว ร้าย
ย่อม คิด ตาม บัน ทาน ให้ ผล ปรากฏ เช่น เมื่อ ข้า กลับ เหว มา บน อากาศ ก็
ยัง ให้ ตก ลง มา รับ ความ ยาก ต้อง ข้ำมน้ำ โดยการ ขา ไข รย เต่าใหญ่ ครั้น
เต่า ถาม ถึง ชูระ ของ เต่า ที่ ตั้ง พระถัมม์ จึง ไป ว่า ให้ ถาม พระพุทเจ้า ดู ดัก เมื่อ
ไร เต่า จึง จะ พ้น ทุกข์ สิ้น เหว กรรม ได้ พระถัมม์ จึง เอา ไป ถ่ม เสีย มิได้ ถู ถาม
พระพุทเจ้า เมื่อ เต่า ถาม ก็ ไม่ มี อะไร จะ ตอบ นิ่ง อัน อยู่ เต่า โกรธ
จึง ได้ จมน้ำ ลง ไป เสีย จน พระ คำภีร์ เบียด แทะ จะ เสีย การ ที่ ทำ มา เป็น
อัน มาก แล้ว แต่ มา มี เหตุ ขึ้น ดัง นั้น ก็ เพื่อ จะ แสดง โทษ ให้ เห็น ว่า
ยังไม่ สิ้น โทษ ของ พระถัมม์ จึง ก่อน ต้อง เป็น แก้ว ๆ แปร ดิบ เบ็ด ครั้ง จึง จะ
หมด โทษ ที่ ทำ ผิด ไว้

ข้าพเจ้า เห็น ว่า ท่าน ผู้แต่ง เดิม ก็ มี ความ เชื่อ ผล เชื่อ กรรม นั้น คง
เหมือนกัน แต่ ขอ ขอให้ ท่าน ใน ทุก วัน นี้ เห็น วิปถา ตีต แผ่ ไป
แก่ คน โบริณ เถย เนื้อ เรื่อง ก็ เพียง พง เต็ม เท่านั้น แต่ ใจ ความ แล ข้อ
สำคัญ ควร จะ ได้ ใจ ให้ มาก เพราะ ความ จริง ใคร ทำ บาป ทำ กรรม ทำ ชั่ว
ลง ใจ แล้ว จำ จะ ต้อง รับ ผล ของ บุญ แด บาป เช่น แก่ พระ ถึง ชั้ว นี้ แต่
ลง ฐ์ กรรม มา ก็ ได้ รับ ความ ยาก คด ขัด มา เพราะ เป็น อชการะ วิชา ประ
มาท กรรม นิด หนึ่ง เท่านั้น ยัง เป็น ได้ มาก มาย ถึง เพียง นี้ จึง ไม่ ควร
เรา ท่าน ทั้ง หาย ขย่ำ มี ความ ประมาท เถย

ໄກຈິດ

รูปไข่ชื่อที่ ๗๓

บิศาจไข่จอน

กำเนิดเดิม เป็นราชสีห์

พระโพธิสัตว์บุญชู

เขาไป ทนุบำรุง เติงไว้ ยังสำนักัน เขาอมิชั่ว ได้ดังดับ ตรีบั้ง พระดัง ชัม
คำสอนมากเข้า จิตใจ ก็ เชื่อง คู้ใน ทาง ฌาน แด ณะมาบตี ชัยวชาญ
สำเร็จ มี อธิติฤทธิ์ อาจ เปลี่ยน แปลง กายได้ต่าง ๆ มี เดชา นุภาพ กตัก
หาญ หอบ หั้น พระโพธิสัตว์ บุญชู ลง มา สำนักัน อยู่ ที่ เขา ช้อทอชัว ถ้า
ช้อทอชัว คอย ดังด จับ พระ ถึง ชัมจ้งไป ไว้ ยัง เมือง ช้อทอชวก แห่งเจีย
ไป กราบ ทูล พระ พุทธเจ้า ทรง ทราบ จ้ง โปรดให้ พระ อานนท์ กับ พระกัณโธ
ไป นิมนต์ พระโพธิสัตว์ บุญชู มา จับ เขาตัวไป ไว้ ตาม เดิม

ប្រេង ឆ្មើប ឆ្មើប

รูป แะะเฉียเจียที่ ๗๔

บิศาจ แะะเฉียเจียนี้ กำเนิดเดิม เปน สัตว์ ข้าง เลือก พระโพธิสัตว์
เหาะเหินงา เอาไป เหย่งไว้ยัง สำนักนี้ เขา เจ่าเท้าขั้ว ได้สดับ ครั้น พัง พระ
ธรรมเทศนา มาก เข้า จิตร์ใจ ก็ สงบ รวบรวม มี ธรรมย์ อัน ละเอียด ได้ สำเร้ง
ฉาน ส่วน โภกิจธรรม จึง บังเกิด อภิธิฤทธิ์ เตชานุภาพ เขา จะ เปลี่ยน แปลง
รูป ภายได้ดัง ประสงค์ เปน สัตว์ พัก พวก แกะไซ้จ้อเจีย แต่ ค่าย พัง
เจีย นก อินทรี สำนักนี้ เขา ไล่รย อยู่ ที่ เขา ซื่อท้อซัว คอย สักต จับ พระ
ถันจันจั้ง เหิง เจีย ต้องไป กราบ ทูล พระ พุทธเจ้า ๆ ทรง ทราบ จึง โปรด
ให้ พระ อานนท์ กับ พระ กัสสป ไป นิมนต์ พระ โพธิสัตว์ เหาะเหินงา มา จับ เขา
ไปไว้ เหย่งตาม เดิม

๒๕
ทฤษฎี พงษ์ ใจ

รูป ต่ายพังเจีย ที่ ๗๕

บิศาจ ต่ายพังเจีย คน น กำเนิด เดิม เป็น นก อินทรี ดำรงกัน อยู่ ที่
เขา เล่งซัว หลบ หนี มา เป็น ส้มกัฟัก พวก แก่ แป๊ะเตี้ยเตี้ย แต่ ไซ้จ้อเจีย
ได้ อ่องทั้ง สอง ที่ เขา ซื่อท้อซัว คอย สักตัก จับ พระ ถังซุ่มจิ้ง ที่ หังเจียไป
กราบ ทูล พระ พุทธเจ้า ทรง ทราบ จึง เสด็จ มา ยัง เมือง ซื่อ ท้อทัก จับ ตัว นก
อินทรี พา กลับ ไป ได้ ยัง ลำนำกัน เขา เล่งซัว ปฏิบัติ ธรรม เจริญ กรรมฐาน
ภาวนา รักษา ที่ล มิได้ ไป ทำ ร้าย ชั่ว สัตว์ ตั้ต ชั่วตวัร อีก ค่อยไป

ตาเฒ่าเซียงก๊ก

รูป ตาเฒ่าเซียงก๊ก ที่ ๗๖

บิดา^{๕๕} คน^{๕๕} น^{๕๕} เดิม กำเนิด เป็น กวาง เป็น สัตว์ พาหะ^{๕๕} รับ^{๕๕} ทำน
เขียน^{๕๕} น้^{๕๕} ก^{๕๕} ก^{๕๕} แขน^{๕๕} ข^{๕๕}ม^{๕๕} ขี้^{๕๕} มัน^{๕๕} หลบ^{๕๕} หัน^{๕๕} ทำน^{๕๕} ลง^{๕๕} มา^{๕๕} ไป^{๕๕} ถ้ำ^{๕๕} น^{๕๕} ก^{๕๕} ข^{๕๕}ย^{๕๕} ที่^{๕๕} ถ้ำ^{๕๕}
เซียง^{๕๕} ห้วย^{๕๕} จิ้ง^{๕๕} เป็น^{๕๕} ส^{๕๕}ม^{๕๕}ก^{๕๕} พัก^{๕๕} พวก^{๕๕} กับ^{๕๕} นาง^{๕๕} เสือ^{๕๕} ป^{๕๕}ตา^{๕๕} เฝ้าย^{๕๕} นาง^{๕๕} เสือ^{๕๕} ป^{๕๕}ตา^{๕๕} เป็น^{๕๕}
บุตร^{๕๕} ส^{๕๕}าว^{๕๕} แปลง^{๕๕} กาย^{๕๕} เป็น^{๕๕} ม^{๕๕}น^{๕๕}ุษ^{๕๕}ย์^{๕๕} รูป^{๕๕} ร^{๕๕}้าง^{๕๕} จ^{๕๕}าม^{๕๕} ส^{๕๕}อาด^{๕๕} ลำ^{๕๕}อา^{๕๕}ง^{๕๕} ตา^{๕๕} พา^{๕๕}ไป^{๕๕}
ถว^{๕๕}าย^{๕๕} เจ^{๕๕}้า^{๕๕} เม^{๕๕}ือง^{๕๕} บ^{๕๕}เ^{๕๕}ย^{๕๕}ก^{๕๕}ก^{๕๕} ค^{๕๕}อ^{๕๕}ย^{๕๕} ค^{๕๕}ิด^{๕๕} ร^{๕๕}้าย^{๕๕} ร^{๕๕}้า^{๕๕} คน^{๕๕}ใน^{๕๕} เม^{๕๕}ือง^{๕๕} บ^{๕๕}เ^{๕๕}ย^{๕๕}ก^{๕๕}ก^{๕๕} คร^{๕๕}ว^{๕๕}น^{๕๕} เว^{๕๕}ล^{๕๕}า^{๕๕}
ที่^{๕๕} พ^{๕๕}ร^{๕๕}ะ^{๕๕} ถ^{๕๕}ง^{๕๕} ข^{๕๕}ม^{๕๕}จ^{๕๕}ึง^{๕๕} กับ^{๕๕} ส^{๕๕}า^{๕๕}น^{๕๕}ุ^{๕๕}ศ^{๕๕}ิ^{๕๕}ษ^{๕๕}ย์^{๕๕} มา^{๕๕} ถ^{๕๕}ง^{๕๕} ได้^{๕๕} ร^{๕๕}ู้^{๕๕} เหตุ^{๕๕} เฝี้ย^{๕๕} เจ^{๕๕}ี้ย^{๕๕} จ^{๕๕}ึง^{๕๕} กำ^{๕๕}จ^{๕๕}ัด^{๕๕} ตา^{๕๕} เฒ^{๕๕}่า^{๕๕}
เซียง^{๕๕}ก^{๕๕}ก^{๕๕} กับ^{๕๕} นาง^{๕๕} เสือ^{๕๕} ป^{๕๕}ตา^{๕๕} เฝี้ย^{๕๕} ผ^{๕๕}่าย^{๕๕} ตา^{๕๕} เฒ^{๕๕}่า^{๕๕} เซียง^{๕๕} ก^{๕๕}ก^{๕๕} ก^{๕๕}ก^{๕๕}ถ^{๕๕}าย^{๕๕} เป็น^{๕๕} ก^{๕๕}ว^{๕๕}าง^{๕๕}ไป^{๕๕}
ทำ^{๕๕}น^{๕๕} น^{๕๕}้ำ^{๕๕}ก^{๕๕}ก^{๕๕} แขน^{๕๕} ข^{๕๕}อ^{๕๕} เขา^{๕๕} ก^{๕๕}ว^{๕๕}าง^{๕๕}ไป^{๕๕} เฝี้ย^{๕๕}ง^{๕๕} ไ^{๕๕}ว^{๕๕} อย่าง^{๕๕} เด^{๕๕}ิม^{๕๕}

เจ้าเมืองบึงบอระเพ็ด

รูป เจ้าเมือง บิเญกก ที่ ๗๗

เจ้าเมือง บิเญกกนี้ ครองราชสมบัติ เป็น กระษัตริย์ อยู่ใน เมือง
บิเญกก มาวันหนึ่ง ถูก เล่ห์กล ชุบาย ของ บิศาจ คาเมว เข้ายก พว
นาง เลื้อยปลิด บิศาจ แปลง เป็น หญิงสาว มาถวาย พระองค์ ทรง รับไว้
เป็นที่พอ พระราชฤทัย จน มัวเมา ไม่ มี เวลาง่วง เว้น ก็บังเกิด พระโรค
ประชวร มี พระอาการ ให้ รุบผอม ช่อน เปื่อย ลง จน ที่ สุด สิ้น พระกำลัง
เมื่อ เหย็บเจิบ มาถึง ทราบ เหตุ อันนี้ แล้ว เหย็บเจิบ จึงได้ กำจัด บิศาจ ทั้ง สอง
เสียได้ พระองค์ จึงได้ บันเทา พระโรค

นาง ปีกาญ แม่ะ ม้อซ้อ

รูปแม่ มื่อ เล่า ชื่อที่ ๗๘

นางแม่ มื่อ เล่า ชื่อ น. กำเนิด เต็ม เป็น สัตว์ หนู เลี้ยง อยู่ ที่ เขา เต่ง
ชัว เทียว ตก ของ ใน วัด กนิ พระพุทธเจ้า ปรม โทษ จึง ได้ หลบ หนี
มา เป็น บั๊จ จอย สกิด จิม พระถัมจ้ง

เหิง เจีย ไป ทูล ความ แก่ เล็ก เขียง ย้อง เต่ง เล็ก เขียง ย้อง เต่ง ให้ ถิ่น ช้อง
กับ โต เนีย ตง มา จิม คัว นาง บั๊จ พา ถิ่น ไป บน สวรรค์ พระ ถัมจ้ง
จึง ได้ ออก พัน ไบ ได้

หอสมุด
กรุงเทพฯ

ยิต เบ้า แซ่ กุน

รูป ยิต เบ้าแซ กุณ ที่ ๗๙

ยิตเบ้าแซกุณ^{นี้} เป็น ดาว อยู่ ใน ๒๙ ดวง เมื่อ^{นี้} เห็น เจ้าย มาถึง ได้รับ
กับ บิศาจ ตะขบ ๆ มี ฤทธาธานุภาพ มาก จน^{นี้} เห็น เจ้ย ไม่อาจ ปราม ได้ โดย
ดำ พัง ตน จึง^{นี้} ต้อง ไป เชิญ ยิต เบ้าแซ กุณ มา ช่วย ปราม จึง^{นี้} ได้ ปราม
บิศาจ ตะขบ คน^{นี้} นี้ได้ เพราะ คน^{นี้} นั้น ตะขบ จึง^{นี้} ได้ แพ้ ใก่ ปรากฏ จน ทุก วัน^{นี้} นี้

เจ้าเมืองแปะต๋องฮก กัก

รูปเจ้าเมืองเบียดฮวดกักที่ ๘๐

เจ้าเมืองเบียดฮวดกักนี้ พระองค์ได้ครองราชสมบัติมาช้านาน
ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง พระไทย เกิด เป็น มิจฉาทิฐิขึ้น ให้เห็นผิด
เป็นถูกไป ไม่ดำรง ทรงพระไทยอยู่ในทางทศพิธราชธรรม จึงสั่งให้ข้าราชการจับ พระภิกษุ ส่งมา แห่ มาก กว่า มาก แล้ว

ครั้น เมื่อ พระภิกษุมาถึง กับ สานุศิษย์ มาถึงเมืองเบียดฮวดกักเข้า เห็นเจ้าย
แสดงฤทธิ อานุภาพ ทรมาน พระองค์ ให้ ทรง ถัด พระไทย จึง ถัดได้ พระ
ละติเห็นชอบ เกิด กัทธิชา วิทยา คีต ภาวณา ตาม พระพุทธ สาศนา เช่น แต่
ก่อน มา

ปราชญ์ เจ้า

รูป ปาໄວ້เจ็ยที่ ๘๑

มีคำได้ช่องปาໄວ້เจ็ย กำเนิดเดิม เปน เตื่อ ตาย ตลับ ตำรวม
จิตร ภาชนะ มา ช้านาน ได้ ตำเรีจ ฉาน สมบัติ มี ฤทธาภาพ เปลี่ยนแปลง
ภายใต้ ตาม ประสงค์ ข้าไฉย อยู่บน ยอด เขาสูง เมื่อ เวลาพระถึงขั้มจ้ง
กับ ศิษย์ทั้ง ๓ ข้าม มาทาง นั้น มีคำได้ช่อง ปาໄວ້เจ็ย พา พวก บัรวาร
ออก สักจิม เขาไปไว้ ใน ถ้ำ เห้งเจ็ย เทียวค้น หา ที่ อยู่แห่ง มีคำจ ครั้น
พบ เขา แล้ว ก็ ตี มีคำจ ตาย จึงได้ พา พระ ถึงขั้มจ้ง ออก พ้นไปได้

เจ้าเมืองไชยภูมิ

รูปเจ้าเมืองไซจอกที่ ๘๒

กุน เจ้าผู้เป็น เจ้าเมืองไซจอก ในเมืองไซจอกนั้น ฝนแห้ง
ไม่ตกมาสามปีแล้ว เมื่อพระกัษัมจิงข้ามมาถึงเมืองนั้น เห็นเจ้าย
รับอาสากระทำพิธี เรียกพระยาตั้งของ คือ พระยานาค ซึ่ง เป็น พนังกาน
ให้น้ำฝน ฝนจึงได้ตกจน แผ่นดินชุ่มชื้น ราษฎร จึงได้ กระทำไถนาให้
เกิดผล แก่บ้าน เมือง ไพร่พด เมือง มีความยินดี วันเรจึงได้พากัน มา
คำนับ กราบไหว้ พระกัษัมจิง กับ สำนักศิษย์ ทั้งสาม

เจ้าเมืองเวียงจันทน์

รูปเจ้าเมืองเง็กฮั่วจิ่วที่ ๘๓

เจ้าเมืองเง็กฮั่วจิ่วผู้นี้ เป็นผู้ที่ตั้งมั่นอยู่ในทางยุติธรรม แต่
นับถือพระพุทธศาสนา ปฏิบัติตามทางธรรม มาประวิติประชา เมื่อพระถึงขัณฑ์
กับสำนักศิษย์ทั้งสามคนมาถึงเมืองเข้าเฝ้า เพื่อจะขอเปลี่ยนหนังสือเดิน
ทางก็ทรงอนุญาต เปลี่ยนหนังสือแต่ประทับตราให้แล้ว สั่งให้เจ้าพนักงาน
จัดเครื่องแจแลงเงินขึ้นมเห็บเป็นที่สำราญแล้ว

แต่พระราชบุตรของพระเจ้าแผ่นดินทั้งสามพระองค์ จะใคร่ได้
เห็นเจ้ายี่โป๊ยก่ายฮั่วเจ้งเป็นอาจารย์ฝึกหัดเพลงอาวุธ ครั้นมีคำจก
เขาเครื่องมือของเจ้ายี่โป๊ยก่ายฮั่วเจ้งไป จึงได้ติดตามไปจับตัว
มีคำจกได้อาวุธคืนแล้ว จึงได้ตาออกจากเมืองไป

นาคี

รูปชีวิตนั้ได้อองที่ ๘๔

ชีวิตนั้ได้อองผู้นี้ กำเนิดเต็ม เป็นกระบือดำ ลำนกันอยู่ตำบล
เขาเต่งซัว มีพรรคพวกอยู่ สามคน อยู่ในถ้ำเหียนเฮงคอง ประวิ
บคิณ รักษา คีตภาวระนา มาหลายร้อยปี เจ้าเร่ใจในทางฉานโตกั มีฤทธา
อาณภาพแปลงกายได้ ตามประสงค์ เมื่อ พระ ถึง ชัมจัง กับ ศิษย์ ทั้ง สาม
มาถึง เมืองกิบเพ่งอยู่เป็นเทศกาดของชาวเมืองนั้น จุดไฟโคมบูชา เป็น
การ รื่นเร่ง ส่นุก ส่นาน ทุกปี โดยถือว่า เป็นการ มงคล พระถึงซึ่งจัง
ไปเที่ยวดูโคมไฟ ชีวิตนั้ได้อองที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ บันดาน อธิธิฤทธิ์ กระทำให้มัต
มัว แล้วจับ เขา ตัว พระถึงซึ่งจังไป เห่งเจ้ย คิต ตามไป จับ เขา ตัว
บิศาจ ทั้ง สาม มาได้ แล้ว จึงได้ พา อาจารย์ กับ พี่น้อง ออกจาก เมืองไป

จิ๋น ไท่ฮวง

รูปชีวิตุ์ไต้ห้องที่ ๘๕

ชีวิตุ์ไต้ห้องนี้ กำเนิดเดิมเป็น กระบือดำ เป็นพวกเดียวกัน แก่
ชีวิตุ์ไต้ห้อง ชีวิตุ์ไต้ห้องด้วย เป็นกระบือดำเหมือนกัน จับเขา
พระถึงล้มจึงไปไว้ในถ้ำ เห็นเจ้าย้ายกาย ชั่วเจ่งทั้งสามคน พาทั้ง
ติดตามไปรบ พวกบีศาจทั้งสามแพ้ จึงได้จับตัวมาฆ่าเสียทั้งสามคน
แล้วจึงได้ แก่ ขาจารย์หลุดพ้นมาได้จากถ้ำ

จิ ตีน ไต้ ออง

รูปชีวิตินไต้ช่องที่ ๙๖

ชีวิตินไต้ช่องนี้ กำเนิดเดิมเป็นกระเบื้องดำแป้นพวกเดียวกันกับ
ชีวิตินไต้ช่องชีวิตินไต้ช่อง ซึ่งได้จับพระถังซัมจั๋ง ซึ่งเดิมมาได้แปลง
ตัวเป็นพระพุทธรูปเจ้าหลอกหลวง ราษฎรให้เชื่อถือ กระทำสักการะบูชาจุด
ประทัดโคมไฟทุกๆ ปีที่ในเมืองกิมเพ็งอยู่พากันหลงเชื่อว่าเป็นจริง
แห่งเจียรุเหตุจึงกำจัดจับตัวมาให้ชาวเมืองดูรู้เห็นทุกคน

เจ้าเมืองเพ็ญเทือก

รูปเจ้าเมืองเทียนเต็กกักที่ ๘๗

เจ้าเมืองเทียนเต็กกักพระองค์นี้ มีพระราชบุตรศรีพระขันธ์หนึ่ง
พระเจ้าแผ่นดินพาไปชมสวน นางมีคำจกจ่ายบันฑาน เป็นคนชอบ เอาไป
ทิ้งที่ในวัดเป้ากิมเสียนยี่ จนเมื่อพระถึงขั้มจึงกับท่านคิษย์ทั้งสามมา
ถึงเมืองเทียนเต็กกัก เห็นเจ้ายี่รู้เหตุจึงได้ปรามปราม นางมีคำจกจ่าย
แล้วจึงนำพระเจ้าแผ่นดินเทียนเต็กกักไปรับพระราชบุตรศรีกตัญญูมา

เจ้าแม่ นางท้าย อิม

รูปแม่นางท่ายิมแซที่ ๘๘

แม่นางท่ายิมแซ คือ เป็น พระจันทร์ ซึ่ง เป็น เจ้า ของ นาง
บีคำ กระต่าย ๆ หนึ่ง ตง มา แปลง ตัว ปดอม เป็น นาง กัง จ้อ รวช บุตร ตรี ของ
เจ้า เมือง เทียน เต็ก กัก ครั้น เมื่อ เหยง เจีย ได้ นาง กระต่าย ไป จวน จะ ถึง แก่
ชีวิตร ก็ เล็ด จี ตง มา พร้อ ม ด้วย นาง พ้า ขอ โทษ นาง กระต่าย ได้ แล้ว
ก็ พา นาง กระต่าย กลับ ไป ยัง วิมาน

เจ้าเมืองท่งท้าย ฮี

รูปเจ้าเมืองท่งท่ายฮู่ที่ ๘๗

เจ้าเมืองท่งท่ายฮู่
เป็นผู้นำฮักยาไครยสุภาพ
คงอยู่ใน
การเข้ามา การจะ ประกอบ ด้วย คัด ด้ย มารยาต อันดี
เมื่อ พระองค์ขึ้น
กับ ด้านซ้าย ท่ง สาม คน มาถึง เมือง น
ก็ คั่น รับ เที่ยง ดู โดย ด้มควร
พวก ราชฏร นัน ถือ ด้รวเสริญ
เป็น ผู้ที่ คง อยู่ ใน ทาง ยุติธรรม

เจ้าขุน หลาย เสวยจู้

รูปเข้าญวน หลาย เสริมฐีที่ ๙๐

เข้าญวน หลาย เสริมฐีผู้^๕นี้ อยู่ตำบลบ้าน ตี แต่ง กุ้ย เปน ผู้นับถือ
พระพุทธเจ้าศาสนา ใจ เมตตา ประกอบ แต่การ กุศล ทำบุญให้ ทาน เนือง นิตย์
จิตรไม่ กระหนึ หนึ่นว แน่น เมื่อ พระถังซำจั๋ง กับ สามเณร มา ถึง ก็ นิมนต์
ไว้ เที่ยง ดู รบรอง ปฏิบัติโดย เคารพ อย่าง ยิง แต่ มี ศรัทธา ถวาย เข้า ส่งมี
มิได้ ขาด ตัก วัน เดียว

กิม เต่ง ไท เซียน

รูป กิม เต็ง ไต้ เขียน ที่ ๙๑

กิมเต็งไต้เขียน น เป็น เทวดา องค์ ใหญ่ พระโพธิสัตว์ สั่งให้มา
คอย นำทาง พระถังซัมจั๋ง จะได้ พา ชน บน เขา เต่ง ชั่ว เมื่อ พระถังซัมจั๋ง
ไปถึง เขา เต่ง ชั่ว กิม เต็งไต้เขียน ก็ได้ มา คอย ต้อนรับ ให้ พัก ฝน อยู่ คน
หนึ่ง ครั้น รุ่งเช้า นั้น จึงเห็น แดง จึงได้ ช่วย ชี ทาง ให้ ไป พระถัง
ซัมจั๋ง กับ สาม ศิษย์ ทั้ง สาม คน จึงได้ ตา พา กัน ไป

พระโพธิ์ ศักดิ์ เทียบ จัน ใจ ช้อ

รูป พระโพธิสัตว์ เตียบ จัน ใจ ชื่อที่ ๙๒

พระโพธิสัตว์ เตียบ จัน ใจ ชื่อ พระองค์ น เมื่อ พระภิกษุขัมมัจ มา ถึง
ถ้า แม่ น้ามหา สุ่มไม่ มี เวช จะ ขัมม พระโพธิสัตว์ เตียบ จัน ใจ ชื่อ ต้อง
นิฤมิตร เปน เวช ให้ ขัมม แต่ เวช ที่ นิฤมิตร นั้น ปลาดโดยไม่มี พน ทั้ง
เวช แต่ เห็น น้ำ คดออก เพราะ ความ จริง เวช นั้น เปน บันหา ขรรม กล่าว
คือ สังขารขรรม

อา จี เชียง จิน หยิน

รูป อาจิเอียง จินหยิน ที่ ๙๓

อาจิเอียง จินหยิน น เมื่อ เวลา พระ มเหสี ของ พระเจ้า แผ่นดิน จูจก ก
ถูก บัศจ มั่น จับ เขาตัวไป ท่าน เกรง ว่า บัศจ จะ พานาง ไป ร่วม ประเวณี
จึง ได้ เขา หนาม พุง ดอ มา เค็ก ให้ เปน เสื่อ ให้ นาง ไล่ ไว้ มิ ให้ บัศจ เข้า
ถูก ค้อง เนอ คัว ได้

ครั้น เมื่อ เห่ง เจีย ไป ปราบ ปราบ บัศจ สำ เร็จ แล้ว พานาง กลับ มา
ถึง เมือง ท่าน จึง ได้ มา เขา เสื่อ หนาม พุง ดอ ของ ท่าน กลับ คืน ไป

ขุนนางรับแขกเมืองสุโขทัย

รูป ขุนนาง รับ แลก เมือง จุจก ที่ ๙๔

ขุนนาง ซึ่ง เป็น พนักงาน ฝ่าย พต เรือน ผู้ รับ แลก เมือง ของ เมือง จุจก
เมื่อ เวลา พระถึงขมจิ่ง ไปยกาย ขว้เง้ง เหง้งเจ้ย มา ถึง ได้ เป็น ผู้ คั่น รับ
แต่ ประวิบัติ ดู ตาม น้ำ ที่ ของ เจ้าพนักงาน ฝ่าย พต เรือน

ขุนนางนาชทหารเมืองจ.จ.ก

รูป ขุนนาง นายทหาร เมือง จุฬีกก ที่ ๑๕

ขุนนาง นายทหาร ผู้ น ของ เจ้า เมือง จุฬีกก เมื่อ พระถึงขัมจิง กับ
เห้ง เจีย ไปยกทัพ ชั่วเจ้ง มา ถึง เป็น ผู้ ได้ นำ พระ ถึงขัมจิง ศิษย์ ทง สาม เข้า เฝ้า
พระเจ้า แผ่นดิน จุฬีกก แต่ เป็น ผู้ ที่ ได้ ตาม เสด็จ พระถึงขัมจิง กับ พวก ศิษย์
ทง สาม ออก จาก เมือง จุฬีกก ไป

ลูกฮั้วเกา.

รูปตักฮี้เกาที่ ๔๖

ตักฮี้เกา เป็นชาติวานร รูป ร่าง เหมือน หังเจียไม่ผิดกัน ตักฮี้เกา
มี ฤทธา ชานภาพ เท่า เสมอ แก่ หังเจีย เปลี่ยน แปลง รูป กาย กิริยา ไม่ผิด
แก่ หังเจีย จน ไม่มี ผู้ ไตร จู รู้ ได้ ว่า คัวไหน เป็น หังเจีย คัวไหน เป็น
ตักฮี้เกา รวม กัน ไป จน กระทั่ง ถึง พระพุทธเจ้า จึง ได้ รู้ กัน ว่า ตักฮี้เกา
แถม หังเจีย แน่ ได้ ต้อง พระพุทธเจ้า ช่วย จึง ปราน ได้

เตียน ฮอง ึ่ง เจียง กุน

รูปเขียน ฮองจู่เจียง กุน ที่ ๙๗

เขียน ฮองจู่เจียง กุน น กำนันเดิม เป็น กรมหมื่น เชา เตียน เป็น
พวก อยู่ ใน ถิ่น เหย็น แห่ง คอง เวลา ที่ เหว้งเจีย ไป ปราม ได้ ช้อง ทั้ง ๓ ได้ แก่
เหว้งเจีย กี่ เอาไฟเผา ถิ่น เหย็น แห่ง คอง เลย จึง ได้ พา กัน คาย หมด ทั้ง บร๊ว

เง็กไถ่จ

รูปเง็กไถ่ที่ ๘๘

เง็กไถ่^๕นี้ กำเนิด เต็ม เป็น ตัว กระจก ตาย เมื่อ เวลา พระถัง ไซ้^๕จิ้ง กับ พวก
ด้าน ศิษย์^๕ ทั้ง ๓ มา ถึง เมือง เทียน เต็ก ก๊ก จะใคร่ ทำ ร้าย พระถัง ไซ้^๕จิ้ง
รบ แก่^๕เหิง เจีย^๕ ผู้^๕มี^๕มือ^๕เหิงเจีย^๕ไม่^๕ได้^๕จึง^๕ได้^๕หนี^๕ไป เหิงเจีย^๕ก็^๕คิด
ตามไป จับ^๕ตัว^๕มา^๕จน^๕ได้

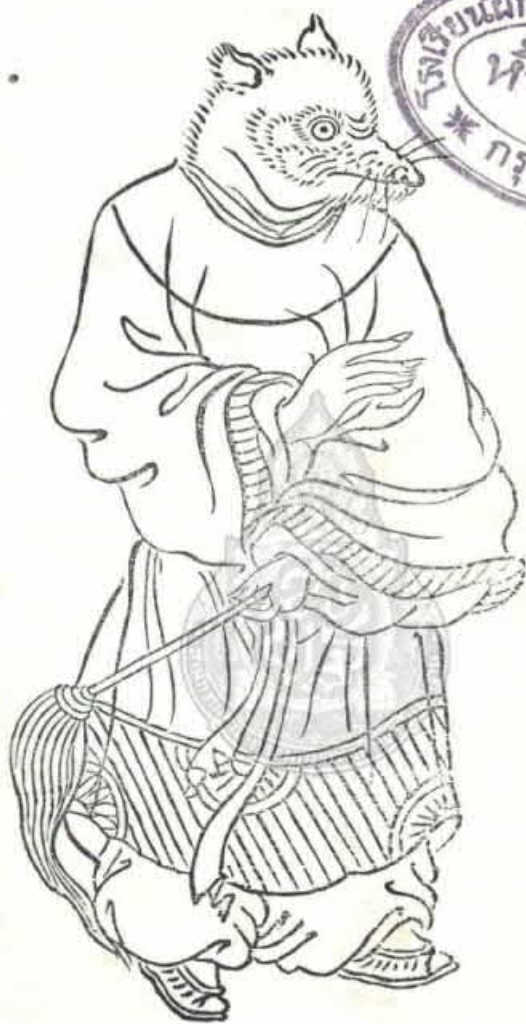

ปาไฮ้วเจียง กน

รูปปาไฮ้วเจียงกุนที่ ๘๘

ปาไฮ้วเจียงกุนนี้ กำเนิดเดิมเป็นสัตว์เล็ก เป็นนายทหาร
ของปาไฮ้วเจียง ครั้นพระถังซัมจั๋งกับศิษย์มาถึงสำนักนี้ ปาไฮ้วเจ้า
แห่งเจียงฆ่าปาไฮ้วเจียงตายแล้ว จึงได้คิดตามจับตัวพวกบริวารของ
ปาไฮ้วเจียงฆ่าตายเสียทั้งสิ้น

เสียน เจีย

รูปเสียนเจียที่ ๑๐๐

เสียนเจียนี้ กำเนิดเดิม เป็น ปลาไหล แล้วกลาย เป็น พังพร ครั้น
ได้ ฌานขึ้นมา บัดนี้ ก็ เปลี่ยน แปลง ร่าง กาย เป็น มนุษย์ ได้ มี ฤทธาานุภาพ
มากเป็น พระคพวก ที่ คอย จะ จับ พระถังซำจั๋ง ถูก แห่งเจียปราบปราบ จึ่ง
ได้จับตัวฆ่าเสีย

สารบาญชี ชื่อ เล่ม ๔

(๑) เหย้งเจี้ยง กลับ ออก มา จาก ใน เมือง เทียน เต็ก ก๊ก ถึง ที่ พัก
แล้ว กลับ เข้า ไป เฝ้า พระเจ้า แผ่น ดิน	หน้า ๓
(๒) ถึง วัน นักษัตร เสก นาง ก่ง จู กับ พระถัง ชัมจั้ง	,, ๓๓
(๓) เหย้งเจี้ยง จับ นาง ก่ง จู ปลดออกมา ใน วัน นักษัตร เสก	,, ๓๖
(๔) เหย้งเจี้ยง ตามไป จับ นาง มี คำ จ ที่ เขา หม้อ แก้ว ชั่ว	,, ๓๗
(๕) เหย้งเจี้ยง พา พระเจ้า แผ่นดิน กับ ตำนุคิษย์ ทั้ง สาม แด ชุนนาง
ไป ยัง วัด (เบ้ากิมยี่) เพื่อ พบ แก่ นาง ก่ง จู	,, ๓๗
(๖) พระถัง ชัมจั้ง กับ ตำนุคิษย์ ออก จาก เมือง เทียน เต็ก ก๊ก ไป
ถึง บ้าน เจ้า ญว่น หลาย เสธ ฐี่	,, ๓๘
(๗) พระถัง ชัมจั้ง ลา เสธ ฐี่ เจ้า ญว่น หลาย ออก จาก บ้าน ไป	,, ๓๘
(๘) พวกโจร เข้า ปล้น บ้าน เสธ ฐี่ เจ้า ญว่น หลาย บุตร ภรรยา
เจ้า ญว่น หลาย ทำ เรื่อง ราว กล้าว โทษ พระ ถัง ชัม จั้ง	,, ๔๓
(๙) พระ ถัง ชัม จั้ง ออก จาก บ้าน เจ้า ญว่น หลาย ไป ถึง เขา เต่ง ชั่ว
ที่ พระพุทธรเจ้า อยู่	,, ๖๒
(๑๐) พระถัง ชัมจั้ง มา ถึง สพาน (ตั้ง หัน ไค้)	,, ๖๕
(๑๑) พระถัง ชัมจั้ง เข้า ไป นมัสการ พระพุทธรเจ้า	,, ๖๘
(๑๒) พระถัง ชัมจั้ง ได้ รับ มอบ พระคำกั๊ว ไคยร บัฏก	,, ๗๒
(๑๓) พระเถระ (แปะฮ่งเซงเจี้ยง) ตาม มา รวบ เขา คำกั๊ว ไป
เสีย ทั้ง สิ้น ต้อง กลับ ไป ขอใหม่	,, ๗๔
(๑๔) ท้าว กิมกั๊ว ทั้ง ๔ ตาม ไป ส่ง พระถัง ชัมจั้ง ให้ กลับ ไป เมือง เชียงฮาน	,, ๘๓

- (๓๕) พระถัง ชัมจั่ง กับ ศิษย์ เหวะ มา ถึง แม่ น้ำ (ทง ที่ ช้อ) ก็ตกตง
ยังฝั่ง แม่ น้ำ ข้าง ตวัน ตก แล้ว อาไศรย เต่า ช้าม ฟาก หน้า ๘๒
- (๓๖) พระถัง ชัมจั่ง กับ สำนักศิษย์หนี จาก วัด (กั่ว เซ่ง ยี่) ,, ๘๐
- (๓๗) ท้าว กิมกั๊ว พา พระถัง ชัมจั่ง กับ ศิษย์ ทั้ง สาม มา ตั้ง ถัง ประตู่
เมือง เซียง ฮาน แล้ว ก็ พา กลับไป ไชย ที่ ,, ๘๒

นำต้น ไซอิ๋ว เล่ม ๔

ฝ่ายเหิงเจียเมื่อมาจากพระอาจารย์ เดินพลาง หิว เราะพลาง มีกิริยา
ซน बात เข้ามายัง หอรับแขก ฝ่ายโป๊ยก่าย ชัดแจ้ง เห็น เหิงเจีย กลับ มา ก็
พากัน ออก มา ต้อนรับ จึงถาม ว่าพี่ เหิงเจีย กลับ มาทำไมไม่เห็น อาจารย์
มาด้วยเล่า พี่ชอบใจอะไร หรือ จึงได้ หิว เราะว่าเรง มาถึงนี้ เหิงเจีย
ตอบ ว่า อาจารย์ ท่าน มีความ สำราญ ของ ท่าน แล้ว โป๊ยก่ายถาม ว่าท่าน
สำราญ อย่างไร เหิงเจียว่าพี่ กับ อาจารย์เดินเข้าไปในพระราชวัง พอถึง
ที่หอสูง บังเอิน นาง กงจื๊อ ออก มา อยู่บน หอนั้น ทั้ง ตะกร้อ แพร เลี้ยง ทาย
หาคู่ บังเอิน ถูก อาจารย์ เข้า พระอาจารย์ ก็ ถูก พงศ ชนกับ สาวใช้ แห่ง เา
ไปไว้ใน พระราชวัง จะอุกิเศกให้ เปน ราช บุตรี เลย อย่างนั้น จะไม่ สำราญ
อย่างไรเล่า โป๊ยก่ายได้ ฟัง ดังนั้น ก็ กระตือรือร้น ทำ ทบออก พูดว่า นำเสียตาย
จริง ๆ หากว่าเราไปด้วย นาง กงจื๊อ ว่าง ตะกร้อ มาทาง นั้น ถูก เรา นาง ก็ จะ
เอาเราไว้ เปน สามี จะ มีงาน หน้า หรือ แต่ จะมีความ สุข สำราญ ไม่น้อย
อย่างนี้ จะหาที่ ไหนได้ ชัดแจ้งได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ ตรง เข้า หัก เขา แก้ม โป๊ยก่าย
แล้วพูดว่า ซึ่งไม่หาย แก่ใจ เลย พูด ออก มา ได้ นี้ มี นำ อวด ข้าง พูดจา
ว่า อยากจะได้ ผู้หญิง ที่ รูปงาม หา ความ พุด โยก โย้ ให้ เนิน ข้าม ไม่ เข้า การ
โป๊ยก่าย จึงดำชัดแจ้ง ว่าอายหน้า สัมหมอก ไม่รู้จัก ของดี เหิงเจีย จึงดำ โป๊ยก่าย

ว่า ช้าย หมู มึง อย่า พุด มาก จงรีบ เก็บ เข้า ของ รวบรวม ไว้ ถ้า อาจารย์ จะ
เรียกให้เข้าไปใน วัง จะได้ บัง กัน รักษา อาจารย์ ไปยก่าย ว่า พุด ดัง นั้น
จะมี ผิด ไป หรือ พระ อาจารย์ นั้น เธอ ได้ เป็น พระ ราช บุตร แห่ ของ พระ เจ้า
แผ่นดิน แล้ว เป็น ที่ คู่ ขลุ่ ราญ มิใช่ หรือ มิใช่ ทาง บ้า ทาง เขามัน ฤๅ ผู้
มี ศาสตร์ ยักษ์ ร้าย อะไร ที่ ไหน จึง จะต้อง พัก รักษา เธอ ทำ ไหม กำลัง ไปยก่าย
พุด อยู่ นั้น ชุนนาง รับ แยก นำ หอ เข้า มา บอก ว่า มี รับ ตั้ง ให้ ชุนนาง มา
เชิญ ท่าน ทั้ง สาม เข้า ไป ใน พระ ราช วัง ไปยก่าย จึง ถาม ว่า ท่าน ทราบ หรือ
ไม่ว่า มี รับ ตั้ง ให้ พวก ข้าง เจ้า เข้าไป ทำ ไหม ชุนนาง รับ แยก แจ้ง ความ ว่า
บัดนี้ นาง กงจื๊อ ออกไป เสี่ยง ทาย หาคู่ บัง เชน ทั้ง ตะกร้อ ไป ถูก ท่าน อาจารย์
เพราะ นาง จะ ใคร ได้ พระ อาจารย์ เป็น คู่ มี เพราะ ฉนั้น พระ เจ้า แผ่นดิน จึง
มี รับ ตั้ง ให้ หา ตัว ท่าน ทั้ง สาม เข้าไป แล้ว เหยียด บอก ว่า ให้ เธอ เข้า มา เกิด
ชุนนาง ผู้ ถู รับ ตั้ง จึง เข้า มา ข้าง ใน แต่ เห็น เหยียด ก็ ตก ตัว ลง คำนับ ไม่
กล้า แดง หน้า เหยียด ถ่ม หน้า บ่น พึมพำ ว่า ผู้ มี ศาสตร์ ยักษ์ มาร อะไร ก็
ไม่รู้ เหยียด ร้อง ถาม ว่า ท่าน ผู้ นั้น มี กิจธุระ ประการ ไດ ทำ ไหม จึง ไม่
พุด เต่า มา นั่ง บ่น พึมพำ ว่า อะไร ชุนนาง ผู้ นั้น ออก ใจ ให้ ตึก ตึก เค้น ระรวั ต้อง
มี ถู ถู ดาย พระ หัตถ์ ปาก พุด อุ่ นวาย เตอะ เธอ ว่า นาง กงจื๊อ ขอ เชิญ ท่าน
ไป ประชุม ไปยก่าย ว่า ข้าง เจ้า ไม่มี หลัก คา แต่ ไม่มี อำนาจ อาญา จะ
เขียน ตั้ ท่าน ๆ ไม่ ต้อง กตวั จง ค่อย ๆ พุด เกิด เหยียด พุด ว่า เขา จะ กตวั
เขียน ตั้ อะไร เขา กตวั หน้า คา เจ้า ดู ร้าย ต่าง หาก เจ้า อย่า ชักช้า จง รีบ
รวบรวม เข้า ของ จุมม้า เข้าไป หา อาจารย์ จะได้ คิด ขาน กัน ค่อย ไป เหยียด

ไ้บ่ยกาย ชั่วเจ้ง ทั้งสาม คน พร้อม กัน มา กับ ชุน นาง ที่ มาตาม เข้า ไปยัง พระ
 ราช วงใน ครั้น ถึง พระ ทวาร เจ้า พนักงาน ก็ เข้าไป กราบ ทูล พระเจ้า แผ่นดิน
 ๆ ก็ โปรดให้ พาคน ทั้งสาม เข้า ไป เผ้า เหย็บไ้บ่ยกาย ชั่วเจ้ง ทั้งสาม เข้า ไป
 ยืน เรียง กัน อยู่ ทั้งสาม หาได้ คำนับไม่ พระ เจ้า แผ่นดิน จึง ตรัสถาม ว่า
 สามบุรุษ ของ ท่าน เชย ทั้งสาม นี้ ชั่ว เรียง เลี้ยง โต อยู่แห่งหน คำบอกไหน เหตุ
 โต จึงได้ เข้า มาถือ บวช จะไป ข้างไหน เหย็บไ้บ่ยกาย ได้ พังถาม ดังนั้น จะใคร่ ชื่น
 ไปให้ ไกล แต่ ชุนนาง รักษา องค์ ทั้งหน ร้อง ห้าม ว่าไม่ควร จะชื่อนไป จะ
 เพ็ดทูล ประการใด ก็จง อยู่แต่ ข้างล่าง เกิด เหย็บไ้บ่ยกาย หั้ว เราเร จึง พูดยว่า
 ถือบวช ควรได้ถ้าว หนึ่ง ก็ ไป ถ้าว หนึ่ง ไ้บ่ยกาย ชั่วเจ้ง ก็ พาทั้ง สาม เดิน ตาม
 เหย็บไ้บ่ยกาย เข้าไปยืน เรียง กัน อยู่ พระถัง ไซ้จัง เห็น ดังนั้น วิดก เกรง จะวุ่น
 วาย กัน ชื่น จึง เดิน มาร้อง ห้าม สามบุรุษ ทั้งสาม ว่า จะพุดจา ประการ
 ใด ก็จง อยู่ข้างล่าง เกิด เหย็บไ้บ่ยกาย เห็น อาจารย์ ยืน เผ้า อยู่ ดังนั้น มี อาจารย์
 อัน ถ้ามัก อดไม่ได้ ก็ พุด ชื่น ด้วยเสียง อันดัง ว่า พระ เจ้า แผ่นดิน มี
 ความหิมน ประมาท คน เมื่อหวังใจหยากจะได้ อาจารย์ของ ข้าพเจ้า ไว้เป็นเชย
 แล้ว ทำไมจึงให้เธอยืน เผ้าอยู่อย่างนี้ ขรรคตา โลก ถ้าจะเป็นบุรุษ เชย
 จะนั่ง เผ้าไม่ได้ หรือ พระ เจ้าแผ่นดิน ได้ ยืน เหย็บไ้บ่ยกาย พุด ดังนั้น ตก ประหม่า
 ให้มี พระไทย ครั้น คร้าม จะใคร่ เสด็จ กลับ เข้าข้างใน แต่ วิดก เกรง จะเสีย
 ทาง ราช การ จึง อุดาห์ แข้ง พระไทย ประทับอยู่ แล้ว มี รับสั่ง ให้ ชื่น ยก
 เก้าอี้ มาคอง นมรด ให้ พระถัง ไซ้จัง นั่ง เหย็บไ้บ่ยกาย เห็น ดังนั้น จึง ทูลว่า ข้าพเจ้า
 เติม อยู่ ที่ บุปผา เมือง เง่า ถ้าย ก็ก คบต เขา ช่วยด้วย ชั่ว นิศา ค้อฟ้า

มารดา คือ ดิน ก็ตา แยก ออก เกิด ตัว ขำพเจ้า ครั้น เติบใหญ่ ได้ ไป หา
 ผู้ วิเศษ เรียน คุณ วิทยา การ ได้ สำเร็จ แล้ว กลับ มา อยู่ ที่ บ้าน รุ่ย เต็ม ต้อง
 ลง ใน ทะเล ใหญ่ ปราม พระยา นาค ขึ้น บน เขา กำจัดสัตว์ร้าย แล เป้า ค้าง รับ คำ
 แห่ง เป็น ชุนนาง ที่ คั่ง ชื่นเย็น ได้ เชื้อ ทุก ๆ วัน ประชุม เสนอ แก่ เทพบุตร
 อยู่ ดำรง อยู่ ดั่งทุก ทิวาราตรี กาล กระทำ การ ผิด เมื่อ เวลา ถึง ยี่ โตะ จำรู ทิพ
 พระ พุทธ เจ้า จักร ไขว้ ที่ ได้ เขา เน่า แห่ง ชั่ว ธรรมดา นอดอยาก อยู่ ห้า ร้อย ปี
 ท่าน อาจารย์ จะ ไป ใช้ ที่ ขาวาธนา พระ ธรรม พระ โหรี สัตว์ กวน อิม ตั้ง ให้
 ถอด ขำพเจ้า ออก พัน โภย จึง ได้ เข้า บวช ถือ เพศ ทาง สมณะ เป็น สัมมาทิฐิ
 ไฉน เต็ม ขำพเจ้า ชื่อ (หงอ คง) แด่ แห่ง เจีย ดั่ง นั้น พระ เจ้า แผ่นดิน
 ได้ ทรง พัง แห่ง เจีย กล่าว ประวัตติ ปรากฏ ดั่ง นั้น ก็ เสด็จ ลง จาก บัด ดั่ง ก็ มา
 ถูบ ได้ พระ ถึง ชัม จัง แล้ว ตรัส ว่า เสนอ นิ โสณ อัน ใหญ่ ยิ่ง ที่ ขำพเจ้า ได้ มา พบ
 ท่าน เขย มี ศิษย์ ล้าวก เทวดา อย่าง ไหน ที่ ไหน พระ ถึง ชัม จัง ก็ ขอบ คุณ
 แล้ว เชิญ ให้ เสด็จ ขึ้น ประทับ บน พระ ที่ นั่ง ยัง เติม พระ เจ้า แผ่นดิน จึง ตรัส
 กาม ค่อย ไป ว่า ท่าน ผู้ ไหน เป็น สำนัก ศิษย์ ที่ สอง ไป ยัก กาย ขึ้น หน้า ว่า เจริญ
 พุด ว่า ขำพเจ้า ชาติ ปาง ก่อน เป็น มนุษย์ มี จิตร แก่ ถูบ ไป ด้วย ราชะ จริต
 มิ ได้ รู้ ตัก โทษ เวลานี้ บัง เนิบ พบ ผู้ วิเศษ ชาญ ได้ หัก สิบ ปี เสด็จ ได้ ชัย เจง
 แด่ง ธรรม ให้ พัง จึง ได้ เปิด ของ ปลด ซึ่ง ความ หลง ก็ ตาม อาจารย์ ไป ปฏิบัติ
 ได้ สิบ หก ปี สำเร็จ ภาค ตาม ประสงค์ เพระ เห็น เติบ อากาศ ได้ พัง พระ เทษ
 พระ คุณ พระ สยาม ภูฏาณ เจ็ก เชียง ช้อง เต้ ทรง ตั้ง ให้ เป็น ที่ แม่ ทับ เรือ
 ที่ สอง จักร ไขว้ เป็น ผู้ บัง คับ การ ใน ตำ แม่ น้ำ ที่ ยี่ ก็ เป็น ความ สุข

เหตุมีความผิดด้วย เมื่อเวลาเย็นโต๊ะจำคุก ทพ เสพย์ สุรชาติพ ให้ มั่น เม้าจน
 ถ่มสัดไป หยอกนาง เทพธิดา จึงต้อง ปรับโทษ ถอด จาก ที่ขุนนาง แม่ ทพ ให้
 จุติลงมาในมนุษย์โลก บังเอินเข้า ปฏิสนธิ ในท้อง แม่สุกร อาศัยอยู่ ที่
 เขา ชกกิมชัว มา สัตว์ คัด ชีวิต ทร่ ทำ การ อยาย ชั่ว ต่าง ๆ เวลาหนึ่ง ได้
 พบ พระ โพธิ์ สัตว์ กวน อิม โปรต เทศนา ช้ แง จึงได้ กลับใจ ถือ เพศ บวช
 ปฏิบัติ ทาง สัมณะ ธรรม พบ พระ อาจารย์ จะไป ไช้ ที่ อาราม ธรรม ที่ ประ
 เทศ ไช้ ที่ จึงได้ ตามมา เปน สำนัก ศิษย์ ไฉยา เต็ม คือ หงอ เหน่ง แด ไผ่ ก่าย ตั้ง
 พระ เจ้า แผ่นดิน ได้ ทรง พัง มี พระไทย ห้วน หวด ไม่ อาจ จะ แลดู หน้า ไผ่ ก่าย ๆ
 ก็ ยก คีละ ร่า เริง ขึ้น แกว่ง กวัด หู ก็ ชน ขึ้น พัด โบก ไป มา แด หัว เราะ กาก ไหญ่
 พระ ถึง ชัม จึง วิตก เกรง ว่า พระเจ้า แผ่นดิน จะ ตก พระไทย จึง ควาก ห้าม
 ไผ่ ก่าย ว่า จง ดำรง มอิริยาบถ อย่า กระทำ ให้ วุ่น วาย ไป หา สัม ควร ไม่
 ไผ่ ก่าย ก็ พนม มื่อ ดำรง จิต ธิ์ ขึ้น เฝ้า อยู่ เปน ปกติ พระเจ้า แผ่นดิน ทรง
 ทาม ว่า สำนัก ศิษย์ ที่ สำนัก นั้น เปน อย่างไร จึงได้ เข้า ถือ เพศ บวช ชั่ว เจ้ง
 พนม มื่อ ทูล ว่า ข้าพเจ้า เปน ปุถุชน กัด วั ความ เวียน ว้าย คาย เกิด ใน วัต สังกาส
 จึงได้ เที้ยว ถีบ เสาะ ตาม ตะเมาะ เกาะ แด เขา หา อาจารย์ เพื่อ เรียน ธรรม
 อัน ระวัง บัด บั ความ พุ่ง ด้าน ตั้ง จิต ธิ์ รักษา อยู่ เหนือ ๆ มิได้ ขาด อยู่ มา
 วัน หนึ่ง พบ อาจารย์ ผู้ วิเศษ สอน วิช า ญาณ อัน แล ถู ก ถ้า ข้าพเจ้า ตั้ง ใจ
 ปฏิบัติ นาน วัน ก็ ได้ ดำรง ภาส ภูหะ เห็น เติ น อากาศ ได้ จึง ขึ้น ไป บน สวรรค์
 ขึ้น ดาว ดึง ษ์ กระทำ ความ เคารพ เจริญ เชียง ช้อง เต้ พระองค์ ได้ ทรง โปรต
 ธิ์ ถึง ตั้ง ให้ เปน ขุนนาง ราช องค์ ธิ์ ธิ์ เหตุ เมื่อ วัน หนึ่ง เทพธิดา กำ ตั้ง

ประชุม ข้าพเจ้ายกคนโทแก้ววิเศษ ถวาย เบิก เชียง ช้อง เต๋ บังเอิน พลาดมือ ตกแตก พระองค์จึง ปรับโทษ ถอดจากที่ขุนนาง ตามให้ลงมาใน มนุษย์ โลก ธรรมดาอยู่ ในตำแม่หน้า (ตัวซัวฮ้อ) กระทำกรรมสร้างเวร อยู่เนืองนิตย์ มาวัน หนึ่ง พบ พระโพธิ์ สัตว์ กวนอิม ซี เจ่ง ชัก นำ จึง ได้ รับ คัด ปฏิบัติ ฝ่าย หลั่ง มาพบ พระ อาจาวี มาจาก เมือง ไค่ถิง จึง ได้ ตาม มา เปน สำนัก ศิษย์ ไฉยา เติม (หงอ เจ่ง) ชื่อ ซัว เจ่ง

พระ เจ้า แผ่นดิน ไค่ ถง พัง ดังนั้น มี พระไทย ครั้น คร้าม แต่ ทั้ง โสมนต์ ยินดี ที่ บุตร ได้ สามี เปน ผู้ มี อภิบาล เวลา นั้น พอ พัก งาน เข้า มา ทูล ว่า วัน ชัน สิบสอง ค่ำ เปน วัน มหาเมฆ คด ควร จะ ทำ การ ได้ พระ เจ้า แผ่นดิน จึง ตรัส ถาม ว่า วัน นี้ เปน วัน อะไร ขุนนาง โห่ จึง ทูล ว่า วัน นี้ เปน วัน ชัน แปด ค่ำ เปน วัน ดี ควร ประชุม ซึ่ง นัก ปราชญ์ พระ เจ้า แผ่นดิน มี ความ ยินดี จึง รับ สั่ง ให้ ขุนนาง กรมวัง ชำระ บัด กวาด ใน พระ ราช อุทยาน แล ห้าง หอไว้ สำหรับ จะได้ จัด การ ฉลอง มงคล แล รับสั่ง ให้ เชิญ อาจาวี กับ สำนัก ศิษย์ เข้า ไป พัก พระ ราช อุทยาน ก่อน เมื่อ ถึง เวลา แล้ว จะได้ จัด การ อุทิศ ถวายพร ขุนนาง ก็ ไป จัด ส่วน ดอกไม้ ตาม รับสั่ง ทุก ประการ ส่วน พระ เจ้า แผ่นดิน เมื่อ รับสั่ง เสร็จ แล้ว ก็ เสด็จ เข้า ข้าง ใน

ฝ่าย ข้า ราช ทาร ก็ พากัน ไป จัดการ ต่าง ๆ ตาม รับสั่ง เสร็จ แล้ว จึง นิมนต์ พระถัง ซัมจั๋ง กับ สำนัก ศิษย์ ทั้ง สาม เข้า ไป พัก ใน พระ ราช อุทยาน เวลา จวน ค่ำ เจ้า พัก งาน ก็ จัด น้ำ ร้อน น้ำ ชำ มา ถวาย พระ ถึง ซัม จั๋ง แล จัด เครื่องโต๊ะ มา ถวาย ศิษย์ ทั้ง สาม ไป ถวาย เห็น ดังนั้น ก็ มีความ ยินดี แล้ว

เล่ม ๔

ไซอิ๋ว

หน้า ๗

พูดว่า วัน^{นี้}จะต้องกินให้อิ่มเต็ม^{ที่} เครื่อง^{นี้}ไซอิ๋ว^{ทั้ง}ตัว^{แล้ว}หา^{ที่}จัด
มา^{นี้}เดียง^{นี้} ไผ่^{นี้}ก่าย^{นี้}ก็กิน^{จน}ท้อง^{ทาง} ครัน^{นี้}กิน^{เสร็จ}แล้ว^{เจ้า}พนัก
งาน^{นี้}ก็^{บู}ลาด^{นี้}ฮาคัน^{ที่}นอน^{หมอน}มุ้ง^{นี้}แต่^{จุด}โคม^{นี้}ตะเกียง

ฝ่าย^{นี้}พระถัง^{นี้}ซัมจั๋ง^{นี้}เวลา^{นี้}ถลาง^{นี้}คืน^{นี้}ผู้^{คน}ส่ง^{นี้}บแล้ว^{นี้} จึง^{นี้}บ่น^{นี้}ว่า^{นี้}เหิงเจีย
อ้าย^{นี้}ชาติ^{นี้}ถึง^{นี้}ไม่มี^{นี้}ดี^{นี้} ทุก^{นี้}ๆ^{นี้}ที่^{นี้}ทำให้^{นี้}เรา^{นี้}ได้^{นี้}ความ^{นี้}ยาก^{นี้}ลำบาก^{นี้}ดังนี้^{นี้} จะ^{นี้}คง
เข้า^{นี้}ไป^{นี้}ขอ^{นี้}เปลี่ยน^{นี้}หนังสือ^{นี้}ก็^{นี้}แล้ว^{นี้}กัน^{นี้} จะมี^{นี้}ได้^{นี้}มี^{นี้}เหตุ^{นี้}ยาก^{นี้}ลำบาก^{นี้}อย่าง^{นี้}นี้^{นี้}เลย
เจ้า^{นี้}ทำไม^{นี้}จึง^{นี้}มุ่ง^{นี้}หมาย^{นี้}ให้^{นี้}เรา^{นี้}ไป^{นี้}ที่^{นี้}หอ^{นี้}นั้น^{นี้} มัน^{นี้}เกิด^{นี้}เหตุ^{นี้}การ^{นี้}ขึ้น^{นี้}ดังนี้^{นี้}แล้ว^{นี้}เจ้า
จะ^{นี้}คิด^{นี้}ต่อไป^{นี้}อย่างไร^{นี้}เล่า^{นี้} เหิงเจีย^{นี้}หัว^{นี้}เราะ^{นี้}แล้ว^{นี้}จึง^{นี้}พูด^{นี้}ว่า^{นี้} ท่าน^{นี้}อาจารย์
เคย^{นี้}พูด^{นี้}ว่า^{นี้}มารดา^{นี้}ของ^{นี้}ท่าน^{นี้} เดิม^{นี้}มา^{นี้}ก็^{นี้}ได้^{นี้}ทำ^{นี้}อย่าง^{นี้}นี้^{นี้}เหมือนกัน^{นี้} เป็น^{นี้}แบบ
แผน^{นี้}มา^{นี้}แต่^{นี้}โบราณ^{นี้} ข้าพเจ้า^{นี้}คิด^{นี้}ถึง^{นี้}คำ^{นี้}ของ^{นี้}ท่าน^{นี้}เจ้า^{นี้}วัด^{นี้}เป่า^{นี้}กิม^{นี้}เสียน^{นี้}ยี้^{นี้} เพราะ
ณ^{นี้}นั้น^{นี้}จึง^{นี้}เข้า^{นี้}ไป^{นี้}ให้^{นี้}ใกล้^{นี้}หอ^{นี้} เพื่อ^{นี้}จะได้^{นี้}พิจารณา^{นี้}ดู^{นี้}ว่า^{นี้}จะ^{นี้}เท็จ^{นี้}หรือ^{นี้}จริง^{นี้}
ข้าพเจ้า^{นี้}ได้^{นี้}พิจารณา^{นี้}ดู^{นี้}เจ้า^{นี้}เมือง^{นี้}เห็น^{นี้}ธ^{นี้}พระ^{นี้}ภิกขุ^{นี้}มัว^{นี้}หมอง^{นี้} แต่^{นี้}ยังมี^{นี้}ได้^{นี้}เห็น
นาง^{นี้}กงจู้^{นี้}นั้น^{นี้}ว่า^{นี้}จะ^{นี้}เป็น^{นี้}ประ^{นี้}การ^{นี้}ใด^{นี้} พระถัง^{นี้}ซัมจั๋ง^{นี้}ถาม^{นี้}ว่า^{นี้}เหิงเจีย^{นี้}จะ^{นี้}ใคร^{นี้}
เห็น^{นี้}นาง^{นี้}กงจู้^{นี้}นั้น^{นี้}ด้วย^{นี้}จะมี^{นี้}ภิกขุ^{นี้}ระ^{นี้}ประ^{นี้}การ^{นี้}ใด^{นี้}หรือ^{นี้} เหิงเจีย^{นี้}ตอบ^{นี้}ว่า^{นี้}แม้^{นี้}ว่า
ข้าพเจ้า^{นี้}ได้^{นี้}เห็น^{นี้}นาง^{นี้}กงจู้^{นี้}แล้ว^{นี้} จะ^{นี้}พิจารณา^{นี้}ดู^{นี้}ด้วย^{นี้}ทิพ^{นี้}จักขุ^{นี้}อัน^{นี้}พิเศษ^{นี้}ก็^{นี้}อาจ^{นี้}รู้
ได้^{นี้}ว่า^{นี้}ร้าย^{นี้}หรือ^{นี้}ดี^{นี้} เรา^{นี้}จึง^{นี้}จะได้^{นี้}คิด^{นี้}ถ้อย^{นี้}มา^{นี้}บอก^{นี้}ไป^{นี้}ได้^{นี้} พระถัง^{นี้}ซัมจั๋ง
ถาม^{นี้}ว่า^{นี้} ก็^{นี้}เวลา^{นี้}นี้^{นี้}เขา^{นี้}จะ^{นี้}ใคร^{นี้}เอา^{นี้}ฮา^{นี้}คา^{นี้}มภาพ^{นี้}ไว้^{นี้}เป็น^{นี้}เซย^{นี้} จะ^{นี้}คิด^{นี้}อย่างไร^{นี้}เล่า^{นี้}
จึง^{นี้}จะ^{นี้}พ้น^{นี้}ไป^{นี้}ได้^{นี้} เหิงเจีย^{นี้}ตอบ^{นี้}ว่า^{นี้}คอย^{นี้}รอ^{นี้}ให้^{นี้}ถึง^{นี้}วัน^{นี้}ขึ้น^{นี้}สิบ^{นี้}สอง^{นี้}ค่ำ^{นี้} เข้า^{นี้}ประ
ชุม^{นี้}การ^{นี้}เอิก^{นี้}เกริก^{นี้}ฉาว^{นี้}หะ^{นี้}การ^{นี้} นาง^{นี้}กงจู้^{นี้}ก็^{นี้}คง^{นี้}ออก^{นี้}มา^{นี้}ให้^{นี้}บิดา^{นี้}มารดา^{นี้}เป็น^{นี้}แน่
ข้าพเจ้า^{นี้}จะ^{นี้}แอบ^{นี้}ดู^{นี้}อยู่^{นี้}ข้าง^{นี้}อาจารย์^{นี้} หัก^{นี้}ว่า^{นี้}นาง^{นี้}กงจู้^{นี้}เป็น^{นี้}หญิง^{นี้}แท้^{นี้} อาจารย์

มารับ เปน ตำม นาง แด อยู่ เปน เจ้า นาย เขา เกิด พระองค์ ชัมจึงได้ พง เห่งเจีย
 พุด ดังนั้น ก็ มีความโกรธ จึง ตำว่า อ้าย ซาคี ถึง เจ้า ชั่ง หา ความ ชั่ว
 ร้าย มา ให้ เรา ดังนั้น เหมือน คำ ไปยกาย พุด ว่า สิบ ชัน พ้า เรา ชน มา ได้ เกา ชัน
 แล้ว เจ้า เอา ความ ตำม หา มา พุด แะ เชื้อน ดังนั้น ควร แด หรือ หาก ว่า พุด
 อย่าง นั้น ต่อไป เรา จะ ภาวนา ให้ ถึงใจ ของ เจ้า เห่งเจีย ได้ พง ดังนั้น ก็
 ตกใจ ตก เข้า ตง ค่อ หน้า พระองค์ ชัมจึง พุดว่า พระอาจารย์ ขย่ำ ได้ ภาวนา เลย
 ไว้ รบ คอย เวลา แ่ง งาน ข้าพเจ้า จะ ดำแดง เตซา ฮานูภาพ พา พระ อาจารย์
 ออก ให้ พันไทย จง ได้ อาจารย์ กับ ศิษย์ ส่นทนากัน อยู่ จน เวลา ตำม ยาม
 ไปยกาย ว่า เรา พัก นอน เสีย ก่อน เวลา รุ่ง เข้า จึง ค่อย คิด ข่าน ต่อไป พุด
 ดังนั้น แล้ว ก็ ต่าง คน ก็ ต่าง ไป หลับ นอน ครั้น เวลา รุ่ง สว่าง พระ เจ้า แผ่นดิน
 เต็จ ออก ที่ ชุนนาง แต่ เห็น ประคู พระ ราชวงศ์ เบ็ด ทุก ประคู พวก ชุนนาง
 ก็ พากัน เข้า เฝ้า พระองค์ ชัมจึง กับ ตำม ศิษย์ ทั้ง ตำม ก็ มา เฝ้า พระ เจ้า
 แผ่นดิน จึง รับสั่ง ให้ เจ้า พนักงาน จิต ไต่ กระ เกรียม ให้ พรัก พร้อม คอย
 เวลา วัน ชน สิบสอง คำ จะ ได้ ทำ การ วิอาหะ มงคล วัน นั้น เปน แต่ ได้ จัด
 เครื่อง ไต่ ที่ จะ เหยง อยู่ เปน เปน การ วัน เริง แต่ ให้ เจ้า พนักงาน รับ แยก เชิญ
 ศิษย์ ทั้ง ตำม ไป พัก ที่ หอ รับ แยก นอก ให้ จัด เครื่อง ไต่ เหยง เรอ ทั้ง ตำม
 แต่ ให้ มี มะโหรี ขับ ถอดม ทั้ง สอง แห่ง ไปยกาย ได้ พง พระ เจ้า แผ่นดิน
 ครั้น ดังนั้น จึง ยื่น ชน พุดว่า ขอ พระองค์ ได้ ทรง ทราบ พวก ข้าพเจ้า ตั้ง แด
 มา เปน ศิษย์ แต่ เวลา นี้ ก็ มี ได้ ทางไกล กัน วัน นี้ จะ รับ พระ ราช ทาน
 เครื่อง เหยง ใน ส่วน ต้อง ให้ พวก ข้าพเจ้า ไป ด้วย อีก สอง วัน ท่าน อาจารย์

ก็จะเปน พระราช บุรุษ เชน ของ พระองค์ ถ้าไม่โปรดตั้ง นั้น ชุระการ ของ พระ
องค์ ก็จะไม่สำเร็จ เปน แน่

ฝ่าย พระเจ้า แผ่นดิน เมื่อ ได้ ทรง พัง ไบ๊ ก่าย ทูต ตั้ง นั้น ทรง พระ
ราช ดำริห์ ใน พระไทย ว่า ไบ๊ ก่าย รูป ร่าง ดูร้าย หากไม่ผ่อนผัน ตามใจ
บ้าง ก็ จะ ก่อ การ วุ่น วาย ขัน อาจ กระทำให้ เสีย การ ไป ได้ ทรง พระดำริห์
ตั้ง นั้น แล้ว จึง ผ่อน ตาม รับ สั่ง ให้ เจ้าพนักงาน จัด โต๊ะ ที่ ใน ส่วน เปน สอง
โต๊ะ ๆ หนึ่ง เปน ที่ พระองค์ กับ พระถึงชมจิง โต๊ะ ที่ สอง ให้ สำนักศิษย์
ทั้ง สาม ไบ๊ ก่าย ได้ พัง ตั้ง นั้น ก็มีความ ยินดี คำนิม ขอบ คุณ พระเจ้า
แผ่นดิน อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็ พา กัน กลับ ไป ยัง ที่ พัก พระเจ้า แผ่นดิน
จึง รับ สั่ง ให้ ขัน ชี้ ฝ่าย ใน กระเทียม เครื่อง โต๊ะ แด ห้อย หอ กับ สาวใช้ นาง
ใน ให้ แต่ง ตัว รว จัน ขัน สิบ สอง คำ จะได้ แต่ง การ อุทิศ ถวาย ครั้น รับ สั่ง
เสร็จ แล้ว จึง แต่ง พระองค์ พร้อม ด้วย พระถึงชมจิง กับ ขุน นาง ตาม เสด็จ
ไปยัง พระราช อุทยาน ก่อน ครั้น ถึง จึง ขวน พระถึงชมจิง เทียวชม ดอก
ไม้ ใน ส่วน หลวง เปน ที่ สำราญ พระราช หฤไทย ครั้น ขุน นาง เจ้าพนักงาน
จัด เครื่อง โต๊ะ เสร็จ แล้ว ก็ มา เชิญ พระองค์ เข้า ประทับ โต๊ะ พระเจ้า
แผ่นดิน จึง จับ มือ พระถึงชมจิง พา ขัน บน หอ เย็น ประทับ โต๊ะ แห่ง เจ้าย
ไบ๊ ก่าย ขัน เจ่ง ก็ พา กัน ขัน หอ ที่ สอง พร้อม กัน เข้า นั่ง โต๊ะ ต่าง ก็ รับ
ประทาน ตาม สมาย

ฝ่าย พนักงาน คนตรี ก็ มีนแสดงเพลงพิณพิฑูย์ ขับร้อง ประสาธเสียงไพเราะ

ยัง นึก เวลา นั้น พระถังซำจั๋ง เห็น พระเจ้า แผ่นดิน มี ความ จง รัก รัก ต่
 ดัน นั้น ก็ ไม่ รู้ ที่ ว่า จะ แก่ ไซ่ ประการใด ต้อง จำใจ ทำ หน้า ขึ้น ออก
 กรมไป ตาม การ เวลา นั้น อยู่ นั้น พระถังซำจั๋ง เหลือบ ไป เห็น ฉาก อัน หนึ่ง
 แฉวน อยู่ริม ฝาผนัง มี โคลง สี่ ฤดู ก็ คิด แต่ ใน ใจ ว่า คำ โคลง นี้ ชะรอย
 จะ เป็น ฝีมือ ขุน นาง ฝ่าย ขาดักษณิ์ แด่ พระเจ้า แผ่นดิน เห็น พระถังซำจั๋ง
 พ่วง พินิจ ดู โคลง จึง ครัด ถาม ว่า ท่าน เห็น จะ เป็น จินตะกะวี พอใจ แด่
 ภาพ กถอน โคลง ภาควันท์ อยู่ บ้าง หรือ หาก ว่า ไม่ ชื่น ความ รู้ ขอ
 เชิญ แด่ โคลง หรือ กถอน ให้ ชม สัก บท หนึ่ง ฝีมือ จะ เป็น ประการใด บ้าง
 อัน ที่ จริง พระถังซำจั๋ง พิศ ดู โคลง ก็ เพี้ยน ไป ครั้น เห็น พระเจ้า แผ่นดิน มี
 พระ ไทย จง รัก แด่ รับ สั่ง ให้ แด่ โคลง ก็ เผลอ ตัว จึง ขำ โคลง แก่ กถอน
 แก่ บท ที่ หนึ่ง ว่า (ยึด พ้วน รุ่ย เขียว ต่าย ตี กุน) แปล ว่า อาภาศ น้ำ
 แห่ง ธารณี เรียบ ว่า เป็น กิริยา อาภาศ เตือน ส้ม เตือน สี่ พระเจ้า
 แผ่นดิน ได้ พัง ดัง นั้น ก็มี พระไทย ยินดี ยัง นึก ครัด สรรเสริญ ว่า
 นักปราชญ์ แท้ ส้ม คอ เป็น พระราชบุตร์ เขย จึง รับ สั่ง ให้ พวก คนครัว บัน
 เลง เพลง สรรเสริญ

ฝ่าย เหล่า เจ้าย โป๊ยก่าย ขว้ เจ่ง กิน เติง อยู่ ที่ หอ ที่ สอง เห็น พระถังซำ
 จั๋ง กับ พระเจ้า แผ่นดิน อยู่ หอ ที่ หนึ่ง โป๊ยก่าย เป็น คน สัน ตาน ขยาย ค่าย
 ครั้น อิ่ม เอิบ แด่ ก็ ร้อง ขึ้น ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า แด่น ดัน ก แด่น สบาย จริง ๆ
 วัน นี้ เรา กิน อิ่ม หมา สำนวน แด่ว พา กัน ไป นอน เกิด พ้น ชั่ง เอ้ย ขว้ เจ่ง
 พุด ว่า พี่ โป๊ยก่าย พุด ดัง นั้น เห็น จะ ผิด ความ ประพฤติ กิน อิ่ม แด่ว ทำ ไม่

จึงจะพากันไปนอนเถ่า ไบ๊ยก่ายว่าน้องที่ไหนจะรู้เหตุการณ์ คำ
 บุราณท่านยอมว่า ก็นั่น ไม่ยึดตัวในท้องจะขัดถม หายใจไม่
 สดวก มักจะเกิดโรค

ฝ่ายพระถังซัมจั๋ง ครั้นสิ้นเวลาประชุม ก็ลาพระเจ้าแผ่นดินมา
 จากหอเย็น เดินมาหอสองตำ ไบ๊ยก่ายว่าข้าชาติหมู่กินว่าทำอะไร
 อย่างนี้ ดูว่าชาวบ้าชาวตงทำไมจึงต้องร้องอึกกระทักไปด้วย ถ้า
 พระเจ้าแผ่นดินตกพระไทยแล้วจะไม่ลงโทษเขาเราด้วยหรือ ไบ๊ยก่าย
 ว่าท่านอาจารย์ไม่ต้องวิตกไม่มีความผิด เพราะพวกเราเกี่ยวเป็นญาติ
 แก่พระเจ้าแผ่นดิน ที่ไหนจะอาจทำโทษเราได้ คำบุราณเขายอมว่า
 ต่ไม่ได้เพราะคิดญาติ ต่าไม่ได้เพราะบ้านใกล้เรือนเคียง ข้าพเจ้า
 ทำเล่นนิดหน่อยจะกลัวทำไม พระถังซัมจั๋งได้ฟัง ไบ๊ยก่ายว่าดังนั้น
 ก็เกิดโทษระว้างควาดไป แล้วบอกเหิงเจียให้ตากข้าวหุงมานี้คว่ำ
 ลงเขียนเสียสิบที่ เหิงเจียตรงเข้าจับไบ๊ยก่ายคว่ำลง พระถังซัมจั๋ง
 ยกไม้เท้าเขียนไบ๊ยก่าย ๆ ก็ร้องเสียงอึกกระทักแล้วร้องว่าท่านอยู่เบื้อง
 เกิด ที่หลังข้าพเจ้าไม่ทำอย่างนั้นอีกแล้ว พวกพนักงานจัดเครื่องอยู่ที่นั่น
 ได้ยินเสียงร้อง ก็มาขอโทษแก่พระถังซัมจั๋ง ๆ ก็ยกโทษให้ ไบ๊ยก่าย ๆ ผุด
 ลูกขึ้นบนว่าพุทโธ เอ๋ยท่านอยู่เบื้องนี้แท้ ๆ ยังไม่ทันจะแต่งงานก็มาทำ
 ขำนางลงอาญาเขียนตีเสียแล้ว เหิงเจียมาจับปากไบ๊ยก่ายนับแล้วห้าม
 ว่าเจ้าอย่าพูดให้นั่นเดอะเทอะไป จะนอนก็ไปนอนเถิด อาจารย์กับ
 ศิษย์ก็พักอยู่ในหอ นั้น เขาก็รับประทานโต๊ะค่ำกันนอน ได้สามสี่วัน

ครั้นถึงวันขึ้นสิบสองค่ำเป็นวันฤกษ์ดี พวกขุนนางก็เข้ามากราบทูลพระเจ้าแผ่นดินว่า ข้าพระพุทธเจ้าได้จัดทำหนักที่อยู่วังเสด็จแล้ว แต่ทั้งเครื่องโต๊ะก็จัดเสด็จแล้วทุกประการถึงห้าร้อยโต๊ะ พระเจ้าแผ่นดินได้ทรงฟังพวกขุนนางทูลดังนั้นก็ดีพระทัย คิดจะใคร่เชิญพระถังซัมจั๋งเข้ามาเฝ้าโต๊ะ บังเอิญมีขันทีมาทูลว่า พระมเหสีมีกิจธุระ ขอเชิญพระองค์เสด็จเข้าไปข้างใน พระเจ้าแผ่นดินก็เสด็จเข้าไป แต่เห็นสนมนางกำนัลเดินนำพระราชธิดาออกมา พิศุขตึงนางเทพอัปสร ถวายบังคมมาดินมีพระทัยได้โลมหนัสนาง พระองค์จึงทรงประทัมยังพระที่นั่งตำหนักเขียวเยื้องกำแพงฝ่ายพระมเหสีกับสนมนางใน ก็มาเฝ้าถวายบังคมแล้วก็นั่งตามลำดับ พระเจ้าแผ่นดินจึงตรัสถามนางกังจู้ว่า ลูกรักของบิดา เมื่อวันขึ้นแปดค่ำลูกออกไปเลี้ยงท้ายทั้งตระกูลหาความสุขที่ภูเขานางถังซัมจั๋ง บิดาเห็นว่ามิสมความปรารถนาของลูกแล้ว การทั้งปวงบิดาก็ได้จัดพร้อมเสด็จแล้ว วันนั้นก็ถึงกำหนดจะทำการอุทิศ ลูกควรจะเข้าที่ประชุมเลี้ยงโต๊ะตามกำหนดฤกษ์ นางกังจู้ได้ฟังพระราชธิดาตรัสดังนั้น จึงทูลว่า ขอพระราชธิดาได้โปรดยกโทษของลูกนี้ ด้วยลูกจะขอกราบทูลถามสักคำหนึ่ง เพราะลูกได้ฟังขุนนางขันทีพูดกันว่า สำนักศิษย์ของพระถังซัมจั๋งมีใจดูร้าย ลูกไม่อยากพบปะเธอทั้งสามคน ขอพระบิดาได้โปรดมอบหนังสือเดินทางให้เธอไปเสียให้พ้นเถิด พระเจ้าแผ่นดินตรัสว่าอันความข้อนี้ ถ้าลูกไม่กล่าวขึ้น บิดาก็จะดื่มเธอทั้งสามนั้นดูร้ายจริงของลูก ทุกๆวันก็ให้คนเลี้ยงดูประคบประครอง

เล่ม ๔

ไซอิ๋ว

หน้า ๓๓

อยู่ใน ส่วน คอกไม้ วันนั้น ควร จะ ออก ที่ ขุนนาง ประทับ คราวนี้ หนึ่งสี่
เดินทาง ให้ ขอด ออกไป เสี้ย ให้ พัน เมือง จึง ค่อย ประชุม เหยียด โตะ ค่อย
ฝ่ายหลัง จึง จะ ดี นาง กง จู ได้ พัง พระราชบิดา ว่า ดังนั้น ก็ มีความ ยินดี
จึง คำนับ ขอบ พระคุณ พระราชบิดา พระเจ้า แผ่นดิน ก็ เสด็จ ออก ขุนนาง
มี รับ สั่ง ให้ เสนอ พระภักษัม จึง กับ สาม ศิษย์ ทั้ง สาม เข้า มา เฝ้า

ฝ่าย พระภักษัม จึง อยู่ใน ส่วน ที่ นั้น นับ วัน นับ เวลา อยู่ ครั้น ถึง
วัน ขึ้น สิบ สอง ค่ำ ยัง ไม่ทัน จะ สว่าง จึง นั่ง ปรึกษา กัน แก่ ศิษย์ ทั้ง สาม
ว่า พรุ่ง นี้ ถึง กำหนด วัน ขึ้น สิบ สอง ค่ำ แล้ว เรา จะ คิด อ่าน ประการ
ใด ดี เหนิง เจี้ย พูด ว่า ข้าพเจ้า คิด เห็น ว่า เจ้า แผ่นดิน นั้น มัว หมอง ก็ จริง
แต่ ยัง ไม่ ชุ่ม ทราบ ยัง พอ จะ แก่ ไข ได้ แต่ ยัง หา ได้ เห็น หน้า นาง กง จู
ไม่ ถ้า ได้ เห็น แล้ว ข้าพเจ้า คิด ดู ก็ คง จะ รู้ ได้ ว่า แท้ หรือ จริง แล้ว จึง
จะได้ ถึง มื้อ ขอ พระอาจารย์ จง วางใจ เสี้ย เลิศ อย่า ได้ มีความ
วิตก เหยียด เธอ คง จะ ให้ หา ตัว พวก ข้าพเจ้า เพื่อ จะได้ ให้ หนึ่งสี่
เดินทาง ให้ ออกไป เสี้ย ให้ พัน พระอาจารย์ อย่า ได้ ขัด ขัน จง ผ่อน ผัน ไป
ตาม การ ข้าพเจ้า จะ แปลง ภาย คอย กระซิบ บอก เหตุ การ แต่ คอย
ระวัง รักษา อาจารย์ อยู่ มิ ให้ เปน อันตราย ได้ กำลัง สันทนา กัน อยู่ ดังนั้น
ก็ พอ ขุนนาง ที่ ถือ รับ สั่ง มา เสนอ เหนิง เจี้ย หัวเราะ แล้ว พูด ว่า ไป เกิด ๆ
จึง รวบรวม เกือบ เข้า ของ หาบ คอมน ตาม ขุนนาง ทั้ง สอง นั้น เข้า ไป เฝ้า ยัง นำ พระ
ทาน พระเจ้า แผ่นดิน ทอด พระเนตร เห็น จึง ครัด เรียก เหนิง เจี้ย ไป ยัก ก่าย
ข้อแจ้ง ทั้ง สาม คน เข้า มา โทก แล้ว จึง เรียก หนึ่งสี่ มา จะ ประทับ ครา

ให้ ทั้ง สะเบียง อาหาร ที่ จะ เดิน ทาง ก็ จัด ให้ ไป พร้อม จึง ครัสต์ ว่า ถัก
 ไป ถึง เขา เล่ง ชิว อารามนา พระคำภีร์ กลับ มา ได้ แล้ว จะ พระราชทาน
 นำ เห็น จรวด วัล ให้ จง หนัก อย่า ได้ มี ความ ห่วง โย เถย เหง่เจีย ได้
 พัง พระเจ้า แผ่นดิน ครัสต์ ดัง นั้น ก็ กระทำ คำนิม ขอบ คุณ จึง ให้ ชิว เจ่ง
 สิ่ง หนึ่ง ล้อ มา แล้ว ก็ นำ ขึ้น ถวาย คอ พระหัตถ์ พระเจ้า แผ่นดิน รับ หนึ่ง ล้อ
 มา แล้ว คดี ออก ทอด พระเนตร แล้ว ก็ ประทับ ครา ลง ใน ฉนวน นั้น แล้ว
 จึง เขา ทอง คำ สิบ แท่ง เงิน ยี่ สิบ แท่ง ประทาน ให้ เปน กิริยา ว่า พอ พระไทย
 ไบ๊ยก่าย เข้า ไป รับ เงิน กับ ทอง แล้ว ก็ พร้อม กัน ทั้ง สาม คำนิม ขอบ คุณ
 แล้ว ถอย กลับ ออก ไป พระถังซัมจั๋ง เห็น ดัง นั้น ก็ ตกใจ จึง เดิน เข้า
 มา ยึด มือ เหง่เจีย ไว้ แล้ว ถาม ว่า จะ ไป จริง หรือ เหง่เจีย เขา หนั สัก คิด
 มือ พระอาจารย์ สาม ที่ แล้ว ขยับ ตา ให้ ไป แล้ว จึง พุด ว่า อาจารย์ จง ขย
 ให้ สบาย เกิด พวก ข้าพเจ้า จะ ไป อารามนา พระคำภีร์ ได้ แล้ว จะ กลับ มา
 เยือน พระถังซัมจั๋ง จึง ปลดมือ เหง่เจีย พี่ น้อง ทั้ง สาม ก็ พา กัน ออก
 จาก พระราชวัง เหง่เจีย ก็ เดิน ไป ยัง ที่ หอ รับ แลก เมือง พวก ชุน นาง
 รับ แลก ก็ พา กัน ออก มา คั่น รับ เข้า ไป เที่ยง นำ ร้อน หน้า ขา เหง่เจีย จึง
 สั่ง ไบ๊ยก่าย ชิว เจ่ง ว่า น้อง ทั้ง สอง จง อยู่ ใน ห้อง อย่า ออก ไป ให้ ผู้ใด เห็น
 ถ้า จะ มี ผู้ใด ถาม ก็ จง ผัน แปร พุด จาก ตบ เกิด ขึ้น ไป อย่า ให้ รู้ เท่า ความ
 จริง ของ เรา ได้ แต่ เรา จะ ไป คอย ช่วย อาจารย์ เหง่เจีย ว่า ดัง นั้น แล้ว
 จึง ถอน ขน เพ็ชร ออก หนึ่ง เส้น เบ้า คาฟา แปลง เปน รูป เหง่เจีย หนึ่ง อยู่ กับ
 ไบ๊ยก่าย ชิว เจ่ง ที่ ใน หอ รับ แลก รูป จริง เหง่เจีย ก็ เหาะ ขึ้น บน อากาศ

แปลง เป็น แมลง ผี ตัว หนึ่ง ตัว ก็ บิน เข้า ไป ใน พระราชวัง แต่ ไป
 ก็ เห็น พระอาจารย์ หนึ่ง อยู่ บน เก้าอี้ ด้วย พระเจ้า แผ่นดิน หน้า ตา ไม่ มี ความ
 สบาย เหงา เจ็บ ก็ โผล่ ลง จับ ที่ ริม หู พระถังซัมจั๋ง กระซิบ พูด เบา ๆ ว่า พระ
 อาจารย์ ข้าง เจ้า มา แล้ว อย่า วิดก ไป เลย พระถังซัมจั๋ง ได้ พัง ตัง นั้น ก็ ค่อย
 มี ความ สว่าง ใจ ออก ไป ลึก ประเดี๋ยว พวก ขันขี้ ก็ มา ทูล ว่า ขอ เชิญ
 พระองค์ เสด็จ เข้า ที่ เกิด การ ทั้ง ปวง ก็ พร้อม เปรียง แล้ว พระมเหสี
 กับ พระราช บุตร ก็ คอย อยู่ พร้อม แล้ว ขอ พระองค์ จง เชิญ อยู่ เฝ้า เข้า ใน
 พลับ การ เกิด พระเจ้า แผ่นดิน ได้ ทรง พัง ขุนนาง กราบ ทูล ตัง นั้น ก็ มี พระ
 ไทยยินดี จึง เสด็จ จาก พระที่นั่ง นำ พระถังซัมจั๋ง เข้า ไป ใน พระราช มณเฑียร ใน
 ฝ่าย พระถังซัมจั๋ง เดิน ตาม เสด็จ เข้า ไป ยัง พระ ตำหนัก ใน ได้ยิน
 เสียง พิณ พาทย์ ไม้ หัก ขลุ่ย ประเลา เสียง ออก แฉ่ ไป แต่ มี กัด ดิ้น คัน ขรค์
 หอม วรรณ พู่ กระจับปี่ ไป ทัง ตำหนัก พระถังซัมจั๋ง กับ หน้า สำนวณ เดิน
 มี ได้ อาจ แด เหลี้ยว เหงา เจ็บ เห็น ตัง นั้น ก็ คิดลาย บัน เถิง ใจ เกาะ ใต้
 อาจารย์ อยู่ และ พิจารณา ดู โดย กาลัง ทิเบต จักขุญาณ ทุก ๆ แห่ง เหงา
 เจ็บ เห็น อาจารย์ จิคร ใจ ไม่ ห้วน หวาด ก็ นึก สรรเสริญ ว่า เป็น สมณะ
 จริง จิคร ตัง อยู่ ใน ความ สงบ ระวัง ไม่ มี ความ กำหนัด ยินดี ใน กามะ คุณ
 บดี เดียว แต่ ไป ก็ เห็น พระมเหสี แด นาง สันม เอก โท กับ สาว ใช้นาง ใน
 พา กัน แห่ ห้อม ถ่อม นาง กงจื๊อ ออก มา รับ เสด็จ นาง ทั้ง หลาย ถวาย มังคม
 พร้อม กัน ว่า พระเจ้า หมัน บิ ๆ พระถังซัมจั๋ง จิคร ใจ ให้ รวด ลัน สักก สักกัน
 พว้า พวง หาทิ ตัง มิ ได้ เหงา เจ็บ เหลือ ขไป เห็น นาง กงจื๊อ บน คู้สะ

มี ไช่คำจ ยักษ์ พุ่ง ขึ้น แต่หาสู้ร้ายแรง นักไม่ จึง กระซิบ บอก
 พระอาจารย์ว่า นาง กงจื๊อ นั้น ปลดอม มิ ไช่จริง พระถังซัมจั๋ง ว่า ถ้า
 จริง ดังว่า ทำ อย่างไร จึง จะ ได้ เห็น จริง เต่า แห่งเจี่ย ว่า ถ้า ขยาก
 จะ ให้ วัชรี ต้อง กัดบ เปน รูป เต็ม จึง จะ จับ มัน ได้ พระถังซัมจั๋ง ห้าม ว่า
 ไม่ได้ พระเจ้า แผ่นดิน จะ ตก พระไทย วุ่น วาย กัน ไป ทั้ง วง รอ ให้ เสด็จ
 กลับ ไป ยัง ที่ แด้ว จึง ค่อย แผลง ฤทธิ์ เศษ ขานภาพ ค่อย ภายหลัง

ฝ่าย แห่งเจี่ย เปน คน ใจ ร้อน รอ อยู่ ไม่ได้ ก็ ไหว ภาย กลาย กลับ
 เปน รูป เต็ม ร้อง ทวาด ด้วย เสียง อัน ดัง กระ โดด มา จับ ยึด เสือ
 นาง กงจื๊อ ด่า ว่า ชี ราก ไส่คำจ ร้าย มึง ทำ เด็ด หัก แผลบ แผลง ดำราญ
 อยู่ ใน นี ยัง ไม่ พอ ทำ กลอุบาย หลอก ลวง อาจารย์ เรา คิด ทำ ตาย
 พรหมจรรย์ สัน ตาน มึง ชั่ง เค็ม ไป แด่ ด้วย กาม ราก ไม่ รู้ ลัก โทษ ที่ จะ ต้อง
 ไป ทน ทุกข์ ใน นรก เลย

ฝ่าย พระเจ้า แผ่นดิน ได้ เห็น แด่ ได้ ยิน ดัง นั้น ก็ ตก พระไทย นาง
 ย่อง เข้า แด่ นาง สันม กำนัน ก็ พา กัน ตกใจ ต้ม คว่ำ ต้ม หวาย ไม่ เปน สัม
 ประฤติ บ้าง ก็ วิ่ง หัน ซ่อน เวน เขา คัว รอด พระถังซัมจั๋ง ก็ ระวีว ดั้น ไป
 ทั้ง ภาย เข้า ประคอง พระ เจ้า แผ่นดิน ทูล ว่า พระองค์ ยอ ยา ทรง พระวิฤต เลย
 นี้ คือ ศิษย์ ของ อาตมภาพ แผลง ฤทธิ์ เพื่อ จะ ใ้ ไร้ว ุ้ เท็จ จริง

ฝ่าย นาง กงจื๊อ คำจ ปลดอม เห็น ไม่ สัม คิด แน่ แด้ว ก็ ถอด เครื่อง
 แต่ง ตัว ทั้ง เสื้อผ้า ผัก ทั้ง เตี้ย สดุดี เสียด จาก มือ แห่งเจี่ย วิ่ง หัน ไป ใน
 ถ้วน ดอกไม้ เข้า ศำต พระภูมิ ได้ ควบคุม ดั้น อัน หึ่ง หวน กลับ มา เข้า รับ

กับ เหิงเจี๋ย ๆ ก็ ชัก ตะบอง เหล็ก ออก รบ กับ บี้คำจ ต่าง ขอบู กำถั่ง รบ
กัน ก็ ก่อ งโกลาหล ที่ ใน ส่วน ดอกไม้ แล้ว แผลง ฤทธิ์ เหวะ ชน บน อากาศ
รบ กัน ตื้น ห้วน ไหว พวก ชาว เมือง ต่าง ก็ ตกใจ ไหว ห้วน ครั้น คร้าม

พระถังซัมจั๋ง ร้อง ว่า ขอ พระองค์ อย่า ได้ ตก พระไทย ไป เลย แล้ว บอก พวก สาว
ذن กำนัน ใน ว่า อย่า กัดว นาง กง จู ของ ท่าน นั้น เปน บี้คำจ ปลอม เข้า มา
อยู่ ส่วน บุตร ของ ท่าน นั้น คอย ให้ คิษย์ ของ อาคมภาพ จับ บี้คำจ ได้ แล้ว
จึง ไป รับ กง จู ที่ จริง นั้น มา ให้ จึง จะ รู้ เหตุ ผล เขา เปน จริง แน่ ได้

ฝ่าย นาง ใน ได้ พัง พระ ถัง ซัมจั๋ง พด บอก ดัง นั้น ก็ ค่อย ได้ สะติ
คลาย จาก ความ หวาด เสียว นาง กำนัน จึง ไป เก็บ เอา เสื้อผ้า ที่ นาง กง จู
ถอด ทิ้ง ไว้ ให้ นาง ย่อง เข้า ดู แล้ว พุด ว่า นาง ถอด ทิ้ง ไว้ นี บัด นี
ไป รบ อยู่ กับ สำนัก คิษย์ ของ พระ ที่ บน อากาศ คง จะ เปน บี้คำจ แน่ เวลา
นั้น พระเจ้า แผ่นดิน กับ ย่อง เข้า แล นาง ใน ทั้ง หาดาย ก็ ค่อย ได้ สะติ หาย
กลัว พา กัน แด ดู บน อากาศ

ฝ่าย บี้คำจ กับ เหิงเจี๋ย รบ กัน ยัง ไม่ แพ้ แต่ ชะนะ เหิงเจี๋ย จึง ร้อง ชน
คำ หั่น แกว่ง ตะบอง ร้อง ให้ แปลง ตะบอง ก็ มี มา นับ หมื่น อัน คง แกว่ง
• ดู จู แด มังกร โดด โสน เข้า รุกไล่ ตี นาง บี้คำจ โดย สามารถ นาง บี้คำจ เหลือ
กำถั่ง ที่ จะ รบ รอ ค่อย ฤทธิ์ แล้ว ก็ ไหว กาย มัน ดาน เปน สาย สม เชี่ยว หัน
• ไป ทาง ทิศ ปรมาจิน เหิงเจี๋ย เห็น ดัง นั้น ก็ เรียก ตะบอง คืน กลับ เข้า ตัว แล้ว
จึง เหวะ ชน บน อากาศ รับ ไล่ ตาม นาง บี้คำจ ไป เหิงเจี๋ย เหวะ ตาม นาง

บิศาจ กระซิบ มา จวน ใกล้ ประตู สวรรค์ ไซ ที่ หมั่ง แต่ ไป ก็ เห็น ชง ทิว
ปลิว สลัม สล่อน ยืน ขวาง นำ อยู่ เหน้ เจี้ย จึง ร้อง ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า
ท่าน ทัง หลาย ที่ เฝ้า ประตู สวรรค์ นั้น จง ช่วย สัก คืบ จั๊บ อี มารร้าย อย่า
ให้ หนี ไป ได้

ฝ่าย หมู เทพยดา คือ ท้าว จตุราช อยู่ ที่ ที่ ช่อง กับ นาย ทหาร ทัง ดี
นาย ได้ ยืน เหน้ เจี้ย ร้อง มา ดัง นั้น ต่าง ก็ เกรี้ยว อาวุธ ราย กัน ออก
คอย สัก คืบ ไว้

ฝ่าย นาง บิศาจ เห็น จวน ตัว จะ หนี ไป ก็ มิ ได้ จึง หวน กลับ มา
รบ แก่ เหน้ เจี้ย โดย สามารถ มิ ได้ คิด แก่ ชีวิต นาง บิศาจ ถือ ตะบอง สั้น
เข้า ตะลุม บอน เหน้ เจี้ย ถือ ตะบอง วิเศษ เข้า รบ รบ แก่ นาง บิศาจ โดย
แข็งแรง เหน้ เจี้ย รบ พลาด พิจารณา ดู ตะบอง ของ นาง บิศาจ เห็น
ข้าง หนึ่ง เล็ก ข้าง หนึ่ง ใหญ่ ดู จัง ว่า ไม่ ล่าง คำ เข้า เหน้ เจี้ย จึง ทวาด
ถาม ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า เฮ้ย นาง บิศาจ เอง ถือ อาวุธ อัน ไต มา ต่อ สู้
แก่ เรา นาง บิศาจ เมื่อ ได้ ยืน เหน้ เจี้ย ร้อง ถาม มา ดัง นั้น จึง ตอบ ว่า
ถ้า ท่าน อยาก จะ รู้ จง เงี่ย หู ลง ฟัง เรา จะ บอก ให้ อาวุธ อัน นี้ เทพยดา
ประกอบ ชาติ อัน วิเศษ ให้ ประกอบ ด้วย มนต์ ดัน ดาน ของ เรา อยู่ บน สวรรค์
มี สี่ ส่วน ไฉ่ว ประกอบ ไป ด้วย ฤๅณ สี่ คือ (ชุน เหน้ ชีวิต ดัง) บัด นี้ อยู่ กับ เรา
บน วิมาร พระจันทร์ คือ เปน หิน บด วิเศษ อัน หนึ่ง หาก ว่า คัมภีร์
ที่ หนึ่ง ก็ จะ ถึง แก่ ความ ตาย เหน้ เจี้ย ได้ ฟัง นาง บิศาจ เถา ให้ ฟัง ดัง นั้น
ก็ หัวเราะ กาก ใหญ่ แล้ว จึง พูด ว่า อ้อ ดัง นั้น ดอก หรือ อี เติรฉาน หาก

มิ่ง อยู่ใน ดวง พระจันทร์ จริง ดั่ง นั้น ทำไม เอง จึง ไม่ รู้จัก พี่ มื่อ เรา จึง
 บังอาจ สามารถ มา ค่อย สู้ แก่ เรา เล่า เจ้า จึง รับ ยอม เสีย โดย ดี เรา จะ ได้
 ชีวิตร เจ้า ให้ ยาว ยืน ค่อย ไป อีก สิ้น กาล นาน นาง ปีกาจ ได้ พัง เหย็บ เจ็บ ว่า
 ดั่ง นั้น จึง พุด ว่า เรา จำ ได้ ว่า เมื่อ ห้า ร้อย ปี ก่อน ท่าน ขึ้น ไป ทำ อุณวาย
 จุตา จตบณ สวรรค์ มี นาม เรียก ว่า เป็ก เป็ก คน เผ่า ม้า มี ใช้ หรือ อัน
 ความ จริง ที่ ไม่ ควร จะ ผ่อน ผัน ยอม แพ้ ท่าน เพราะ ด้วย ทำ ตาย การ สำ
 ภริยา เขา ความ พยาบาท ดู หม่า บิดา มารดา เพราะ นั้น จึง ต้อง คิด ค่อย สู้ ว่า
 ชีวิตร จะ หา ไม่ เหย็บ ได้ พัง ปีกาจ ว่า ดั่ง นั้น ก็ ยิ่ง บัน ดาน โท โส คัง แค้น
 แก้วง ตะบอง จ้วง โจม โถม เข้า คัด วัน นาง ปีกาจ ก็ ยก ไม่ หิน บด ขึ้น ค่อย สู้
 รบ รบ แก่ เหย็บ โดย สามารถ รบ รบ ค่อย สู้ กัน อยู่ ที่ หน้า ประตู สวรรค์ หน้า
 ที่ หมิง ประมาณ ยี่สิบ เพง นาง ปีกาจ เห็น ว่า จะ เขา ไซย ชะนะ เหย็บ
 มี ได้ ก็ ยก หิน บด ฟาด ไป ที่ หิ้ง บัน ดาน เป็น แฉ่ง สว่าง ร้อย พัน หมื่น สาย
 แฉ่ง ก็ รับ หิน ไป ทาง ทิศ อกาเน เหย็บ ก็ ได้ คิด ตาม มา บัด เดียว
 มา ถึง ภูเขา หมิง ปีกาจ ก็ บัน ดาน แฉ่ง สว่าง สุธู หาย ลง ไป ใน ยอด ภูเขา
 นั้น เหย็บ เทียว คับ หาก็ ไม่ พบ เห็น มีความ สงสัย แด่ วิดก เกรง ว่า
 ปีกาจ จะ หวน กลับ แอบ ไป ใน เมือง จะ ทำ ร้าย แก่ พระอาจารย์ เหย็บ
 คำนึง ดั่ง นั้น แด่ ก็ พิจารณา ดู จำ ภูเขา นั้น ได้ แฉ่ แด่ ก็ รับ เหาะ
 กลับ ไป ยัง เมือง เวลานั้น ประมาณ เสดา บ่าย สี่ โมง เส่

ฝ่าย พระเจ้า แผ่นดิน กับ พระมเหสี แด่ พระ สนม นาง กำหนัดใน กำลัง
 ตั้งใจ ตกใจ ครัน คร้าม กลัว อยู่ ด้วย กัน ทุก คน แด่ เห็น เหย็บ ขึ้น อยู่ บน

เมฆลอยลงมา เรียก พระอาจารย์ ว่า ข้าพเจ้า มา แล้ว พระองค์จึง พุด
ว่า เหน้เจ้จิง พุด ก่อน อย่าเพ่อ เข้า มาทำให้ วุ่น วาย พระเจ้าแผ่นดิน
จะ ตก พระไทย แล้ว พระองค์จึง ถาม เหน้เจ้จิง ค่อยไป ว่า ท่าน ไป ตาม
กง จู ปลอม นั้นได้ ความ ประการใด

เหน้เจ้จิง พนม มอ อยู่ ข้าง นอก คำหนัก ตอบ ว่า อ๋ นาง กง จู
ปลอม นั้น คือ บิศาจ แปลง ตัว ข้าพเจ้า รับ แก่ มัน ๆ ตู๊ ไม่ได้ พาย แพ้หนี ไป
ข้าพเจ้าได้ ตาม ไป ถึง ภูเขา แห่ง หนึ่ง บิศาจ นั้น ก็ ตู๊ หาย ไป ข้าพเจ้า
ได้ เทียว ค้น หา ก็ มิ ได้ พบ เห็น ข้าพเจ้า วิตก เกรง ว่า มัน จะ กลับ กลับ มา
ทำร้าย แก่ อาจารย์ จึงได้ รับ เหาะ กลับ มา พระเจ้าแผ่นดิน เมื่อ พระองค์
ได้ ทรง พง เหน้เจ้จิง พุด แก่ พระองค์จึง จึงนั้น พระองค์ จึง ยึด พระองค์จึงได้
แล้ว ถาม ว่า ก็ นาง นั้น เป็น บิศาจ แล้ว จัณ บุตรรี่ แห่ง ข้าพเจ้า ไป
อยู่ แห่งใด เล่า เหน้เจ้จิง จึง ทูล พระเจ้าแผ่นดิน ว่า รอให้ ข้าพเจ้า รับ
บิศาจ ได้ ก่อน แล้ว กง จู ของพระองค์ ก็ คง จะได้ กลับ คืน มา ขอพระ
องค์ อย่าได้ ทรง พระวิตก เลย

ฝ่าย พระมเหสี กับ ถันม นารี ทั้ง ปวง เมื่อได้ พง เหน้เจ้จิง ทูล แก่ พระ
เจ้าแผ่นดิน จึงนั้น ก็ ค่อย คลาย ความ หวาด เฝียว ทุก ๆ คน พา กัน
มา คำนับ เหน้เจ้จิง แล้ว จึง พุด ว่า ขอ ท่าน ผู้วิเศษ ให้ นาง กง จู กลับ มาได้
ดังว่า แล้ว ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะ ขอบ พระเดช พระคุณ ท่าน เป็น ที่ ยิง เหน้
เจ้จิง ได้ พง ดังนั้น จึง พุด ว่า ที่ ใน ราชวัง นี้ ข้าพเจ้า ไม่ ควร จะ คิด การ
ขอ พระองค์ ได้ โปรด พา พระอาจารย์ ออกไป ข้าง นอก ที่ ราชการ เข้า ให้

นางใน กัดบิ เข้าไป แล้วยังใน แด่ เรียบนึ่ง ของ ข้าพเจ้า ทั้ง สอง คน มา
รักษา ข้าราชการ ข้าพเจ้า จะได้ กัดบิ ไป จับ นาง บิคำจ นั้น มาให้จงได้ ทั้ง
จะได้ ปราบกฏ ใน ความ ชอบ ของ ข้าพเจ้า พระเจ้าแผ่นดินได้ ทรง พง เห่งเจีย
ว่า ดังนั้น ก็ มีความ ยินดี พร้อม ด้วย พระองค์จริง เด็ดๆ ออก มา ยัง
ท้อง พระโรง ที่ ออก ชุน นาง ฝ่าย พระมเหสี แด่ นาง สนม ก็ กัดบิ เข้า พระ
ราชวังใน พระองค์ จึง รับ ตั้ง แก่ เจ้าพนักงาน จิต เครื่อง มา เห่ง เห่งเจีย
แต่ รับ ตั้ง ให้ หา คิวไป๋ ยักยว ชั่วเจ้ง เข้ามา ฝ่าย เห่งเจีย ตั้ง เห่งเจีย นึ่ง ทั้ง
สอง คน ให้ดู แด่ เอาใจใส่ รักษา พระอาจารย์ ทุก ประการ แด้ว เห่งเจีย ก็
เหาะ ชน บน อากาศ หมายถึง ฟ้า อาคะเน บิด เดียว ก็ มา ถึง ยอด เขา เทียว
สอดส่อง ค้นหา บิคำจ

ฝ่าย นาง บิคำจ เมื่อ เห็น เห่งเจีย มาลง ที่ เขา แด้ว ก็ มุด เข้าไป ใน
ถ้ำ เอา คีตา มา ปิด ปาก ถ้ำ ล้วน คิวอยู่ ใน นั้น มิ ได้ ออก มา เห่งเจีย เทียว
ค้นหา พักหนึ่ง ไม่ เห็น บิคำจ ก็ มีความ ร้อนใจ จึง ร่าย มนต์ เรียก
เจ้าเขาเจ้าที่ มาใน ทันใด นั้น เห่งเจีย จึง ถาม ว่า ภูเขานี้ เรียก ว่า ภูเขา
อะไร ใน ตำบล นี้ บิคำจ มาก น้อย เท่าใด จง บอก มา โดย เร็ว แต่
ตามจริง เจ้า ทั้ง สอง คุณ เข้า ถง คำนี้ แด้ว บอก ว่า ขอ ท่าน ได้ ทราบ
อัน ภูเขานี้ มี นาม เรียก ว่า (ม้อ เก้า ชั่ว) ที่ เขา นี้ มี รังกะต่าย อยู่ ตาม แห่ง
ตั้งแต่ มา ก็ ไม่ มี บิคำจ ยักยว มา เบน ที่ ไซอิ๋ว งามดี ไม่ มี บิคำ
ยักยว ร้าย หา มิ ได้ แม้ ทำ จะ ไป หา บิคำจ ยักยว ร้าย ก็ จง ไป หา ทาง ทิศ
ไซอิ๋ว เกิด จึง จะมี เห่งเจีย พูด ว่า เรา พัง ขมิได้ บิคำจ มา เดียวนี้ ทำไม

จึงว่าไม่ เห็น บิศาจ เต่า เจ้าเขาเจ้าที่ ทั้ง สอง ได้ พัง เหยิงเจีย พุด ตั้ง นั้น ก็
นำ เหยิงเจีย ไป ที่ วังกระต่าย สาม แห่ง นั้น ค้น หา บิศาจ ที่ เหยิงเขา ก่อน เห็น
มี กระต่าย สอง สาม ตัว เทียว กิน หญ้า อยู่ เห็น คน มา กระต่าย ก็ ตกใจ จึง หัน
ไป แล้ว พา ไป หา ที่ บน ยอด เขา แต่ ไป ก็ เห็น ปาก ถ้ำ มี คีตาใหญ่
ปัก บัด อยู่ แน่นหนา เจ้าเขาเจ้าที่ ทั้ง สอง จึง รู้ ว่า เห็น บิศาจ จะ
อยู่ใน ถ้ำ นั้น เปรน แ่น แล้ว จึง จัด เขาก้อน คีตา นั้น ออก เข้า ไป ค้น ดู เกิด
เหยิงเจีย จึง เอา ตะบอง งัด ก้อน คีตา ที่ บัด ปาก ถ้ำ อยู่ นั้น ออก แล้ว ก็ จะ
เข้าไป ค้น ดู

ฝ่าย นาง บิศาจ ซึ่ง เข้า ไป ซ่อน อยู่ใน ถ้ำ ครั้น ได้ ยืน เฝ้าย ประตู
ทลาย ลง ตั้ง นั้น ก็ ระวัง ระวัง ออก มา ด้วย เฝ้าย ชัน ตั้ง มือ ก็ ถือ ลูก
หิน บด กระโถด ออก มา ตี เขา เหยิงเจีย ๆ ก็ แก้ว ตะบอง วัม วัม กัน เจ้าเขา
เจ้าที่ เห็น ตั้ง นั้น ก็ ตกใจ พา กัน หัน ไป เทียว ซุก ซ่อน ตัว นาง บิศาจ
ก็ ดำ ว่า เจ้าเขาเจ้าที่ ว่า น้ำพา เหยิงเจีย มา ค้น หา จึง ได้ มา พบ ประณ
ปาก ก็ บ่น ว่า มือ ก็ วัม แก่ เหยิงเจีย แล้ว ก็ เหวะ ชัน บน ขากาศ เวลา
นั้น ก็ จวน จะ พลบ ค่ำ ได้ ยืน เฝ้าย บน ขากาศ ระวัง ลง มา ว่า ท่าน ได้
เหยีย ย่ำ เพื่อ ลง มือ ก่อน เหยิงเจีย หัน ไป ดู ก็ เห็น ท้าย อิม แซ่ คือ พระจันทร์
มี นาง พ้า แห่ ห้อม ถ้อม เปรน บริวาร เหยิงเจีย เห็น ตั้ง นั้น ก็ ย่อ ตัว คำนับ
ถาม ว่า ท่าน ท้าย อิม จะ ไป ข้าง ไหน ด้วย หรือ ท้าย อิม ตอบ ว่า บิศาจ ที่ สู้
วัม อยู่ แก่ ท่าน นั้น คือ นาง กระต่าย ที่ อยู่ใน คำหั้น ก็ พระจันทร์ ใน ห้อง
ยาทิพ มัน ลัก หิน บด หิน มา ข้าง เจ้า เห็น ว่า มัน จะ ถึง ที่ ตาย เสีย วัน น

เล่ม ๔

ไซอิ๋ว

หน้า ๒๓

แล้ว จึง ได้ ตาม มา เพื่อ จะ ช่วย ชีวิต มัน ให้ รอด อยู่ ก่อน ขอ ท่าน
ได้ ช่วย ได้ อนุญาต ียกโทษ มัน ให้ แก่ ข้าพเจ้า เกิด เหยียด ได้ พัง ดังนั้น
จึง คอบ ว่า ท่าน ท้าย อิม ได้ ออก ปาก ขอ แล้ว ข้าพเจ้า ก็ ไม่ อาจ ทำให้ ถึง
แก่ ความ ตาย ได้ แต่ มัน ทำ ผิด ได้ ตัก นาง กง จู พระราช บุตรี ของ พระ
เจ้า แผ่นดิน เทียน เต็ก กัก ไป ซ่อน ไว้ แล้ว แปลง รูป ปลอม เป็น นาง กง จู
คิด จะ ทำลาย พรหม จรรย์ พระอาจารย์ ของ ข้าพเจ้า อัน โทษ นั้น ก็ ยาก ที่ จะ
ผ่อนผัน ให้ มัน ได้ ท้าย อิม แะ ได้ พัง เหยียด ช้าง ดังนั้น จึง พูด ว่า ท่าน
ได้ ช่วย ยัง ไม่ ทราบ ถึง เหตุ เดิม อัน กง จู นั้น มี ไซ่ คน ใน มนุษย์ โลก
เดิม ที่ เป็น นาง พ้า อยู่ ใน องค์ พระจันทร์ จูติ ลง มา เกิด เป็น พระราช บุตรี
ของ พระเจ้า แผ่นดิน เทียน เต็ก กัก นาง กระต่าย นั้น มีความ พยาบาท ด้วย
เมื่อ ยี่สิบ ปีก่อน นาง กง จู คบ เขา นาง กระต่าย ๆ จึง ได้ หัน ตาม ลง มา แก่ แก่น
ตัก นาง กง จู ไป ทิ้ง ไว้ นอก เมือง ข้อ ที่ นาง กระต่าย จะ คิด ทำลาย พรหม จรรย์
ของ พระองค์ ซ้ำ จึง นั้น ท่าน ได้ ช่วย ก็ ได้ ช่วย แก่ ไซ่ คัด รอน ได้ แล้ว ก็ ไม่
เป็น อันตราย ถึง แก่ ความ เสียหาย เพราะ ฉะนั้น ขอ ท่าน ได้ ช่วย ได้ เห็น แก่
ข้าพเจ้า ด้วย เกิด ไป รด ียกโทษ ให้ แก่ มัน ข้าพเจ้า จะได้ พา กลับ ไป สวรรค์
ตาม เดิม เหยียด ได้ พัง ท้าย อิม แะ ว่า ดังนั้น ก็ หัวเราะ แล้ว พูด ว่า หาก
มี มรรค ผล อบ รรม ดังนั้น ข้าพเจ้า ก็ ไม่ อาจ ขัด ได้ แต่ วิดุด ว่า ท่าน พา นาง
กระต่าย ไป แล้ว เกรง เจ้า เมือง เทียน เต็ก กัก จะ ไม่ เชื่อ ข้าพเจ้า ขอ ท่าน
ท้าย อิม แะ ได้ พา นาง พ้า พร้อม ด้วย นาง กระต่าย ไป ยัง เมือง เต็ก กัก ให้ เจ้า
แผ่นดิน แด ชุน นาง ราชนารี เห็น เป็น พยาน จะได้ แจ่มแจ้ง ซึ่ง ฝีมือ แด กัด ถึง

อำนาจ แห่ง ข้าพเจ้า แต่จะได้ปรากฏว่า เต็ม นาง กง จู อยู่บนสวรรค์ได้
 จุติ ลง มา เอา กำเนิด ใน มนุษย์ โลก จะได้ ทราบ ซึ่ง เหตุ ผล เสร็จ กรรม ของ
 นาง กง จู ว่า เป็น ประการใด ท้าย อิม แซ่ ได ฟัง แห่ง เจ้ายี่ ว่า ดัง นั้น จึง
 เข้ามอง นาง บิศาจ ร้อง ทวาด ว่า ยัง ไม่ คิด กลับ ตัว อ้อ หรือ บิศาจ ก็
 กลับ กลาย ไป เป็น กระต่าย ตาม เต็ม แห่ง เจี้ย เห็น ดัง นั้น ก็ มีความ ยินดี
 เหวะ นำ น้า ตรง มา ยัง เมือง ท้าย อิม แซ่ กุน ก็ นำ ฝูง นาง พ้า เต็ม นาง กระต่าย
 เหวะ ตาม แห่ง เจี้ย มา ยัง เมือง เทียน เต็ก ก๊ก เวลานั้น ก็ พดบ คำ แต่ง จันทร
 กระจำลงใน ท้อง พ้า เจ้า เมือง เทียน เต็ก ก๊ก กับ พระกษัตริย์ จึง แล เห็น ข้าง ทิศ
 ภาย เหนือ มี แสง สว่าง ดุจ กลาง วัน แล ได้ ยิน เตียง แห่ง เจี้ย เรียก แล บอก ว่า
 ให้ เชิญ พระมเหสี กับ ฉันทม นาง ใน ออก มา ดู ที่ ใน กรด นั้น คือ ท่าน ท้าย
 อิม แซ่ กุน (พระจันทร์) ต้อง ข้าง ที่ ห้อมล้อม มา นั้น คือ นาง เทพทิดา
 นาง กระต่าย นั้น คือ บิศาจ ที่ แปลง เป็น นาง กง จู บัดนี้ กลับ เป็น รูป เต็ม
 พระเจ้า แผ่นดิน เทียน เต็ก ก๊ก เมื่อ ได้ ฟัง ดัง นั้น จึง รับ สั่ง ให้ พระมเหสี
 แล ฉันทม นาง ใน ออก มา กระทำ นมัสการ ทั้ง ชุน นาง ข้าราชการ ก็ พา กัน
 คุกเข่า ลง คำนับ ทุก ๆ คน ราษฎร พลเมือง ก็ พา กัน ตั้งโต๊ะ จด รูป เทียน
 บูชา ทุก บ้าน เรือน

ฝ่าย โป๊ยก่าย นิไฉย คน หนัก อยู่ ใน การ กำหนด ยินดี ใน รูป เตียง
 ถัด รัช ลำดั เมื่อ ได้ เห็น นาง พ้า มา ดัง นั้น ก็ เหวะ ขึ้น ไป บน อากาศ
 ตรง เข้า จับ ต้อง นาง พ้า แล พุดจา เต้า โถ้ม ด้วย จิตรี กำหนด แห่ง เจี้ย
 เห็น ดัง นั้น จึง จับ มือ โป๊ยก่าย ไว้ แล ว่า คำ ว่า อ้าย หมู ก็น่า เหตุ โทณ

จึง มา ทำการ อยาบ ข้ำ ตามก ตั้ง^{ขึ้น} เห็น ส้มควร แก่ เรา ที่ เป็น บรรพชิต
ผู้ ถิ่น บวช แล หิริ โฉน ไบ๊ยก ก่าย ได้ สติ วั สัก จึง ตอบ แก่ ตัว ว่า เปเล้า
หยอก เอ็น เถ็น นิติ หน้อย เท้า หน้ พอ แก่ ว่า การ ด้วย นาน แล้ว มิ ได้ พบ
ประกัน เหิง เจี้ย จ้ม ไบ๊ยก ก่าย ตก แล้ว ผลัก ให้ ลง มา ยัง พระชนนี

ฝ่าย ท่าน ท้าย อิม แซ กุน ครั้น แล้ว จู ระบุ แล้ว ก็ เกิด อน ที่ พา นาง
ฟ้า กับ นาง กะต่าย กลับ ไป ยัง สัก กาน วิมาน สวรรค์ เหิง เจี้ย ก็ ลง มา ยัง พม
พระเจ้า แผ่นดิน เทียน เต็ก กัก ก็ มา คำนับ ขอบ คุณ เหิง เจี้ย ครัส ว่า ข้าพเจ้า
ได้ พัง ท่าน ผู้ วิเศษ อัน มี ฤทธา นุกา พ จึง ได้ ปราบ ปิศาจ ได้ อัน บุตร ย์
สาว ของ ข้าพเจ้า นม บัด^{นี้} อยู่ แห่ง หน ค่ำ บัด ไค เต้า เหิง เจี้ย ตอบ ว่า อัน นาง
กง จู ราช บุตร แห่ง ท่าน หน้ หา ใช้ คน ใน มนุษย์ โลก นี ไม่ คือ นาง
ฟ้า อยู่ ใน คำ หนัก พระ จันทร เต็ม เมื่อ ยี่สิบ ปีก่อน นาง ได้ คบ นาง กะต่าย
ที่ หนึ่ง นาง จึง ได้ จูคติ ลง มา เธอ กำ เกิด ใน มนุษย์ โลก นี นาง กะต่าย
มี ความ พยาบาท จึง หนี ลง มา จาก สวรรค์ จึง ได้ แปลง ตัว มา จ้ม นาง
กง จู ทุ่ง ไป นอก เมือง นาง กะต่าย จึง ได้ แปลง ตัว เข้า มา อยู่ หุดอก ถวง
พระองค์ ตาม เหตุ ผล ที่ ข้าพเจ้า เต้า มา นี ตาม ท่าน ท้าย อิม แซ กุน บอก
เต้า มา วน นี จ้ม นาง ปิศาจ ได้ แล้ว พรง^{นี้} จึง จะ ไป รับ พระราช บุตร ย์ ของ
พระองค์ มา พระเจ้า แผ่นดิน ได้ ทรง พัง เหิง เจี้ย ข้าง ดัง นั้น ก็ ทรง พระ
กัณ แสง โดย ทรง พระ อาไธย ถึง พระ ราช ทิดา บิดา ไม่ รู้ ที่ ว่า ลูก จะ ไป อยู่
แห่ง หน ค่ำ บัด ไค เหิง เจี้ย ได้ พัง ก็ หัวเราะ แล้ว จึง ทูล ว่า พระองค์ ขย่ำ

ได้ทรง พระวิตถ ไปเลย อัน ราชบิดา ของ พระองค์ นั้น บัดนี้ อยู่ ที่
วัด เป้ากิม ยี่ เวลา นี้ ก็ ค่ำ มืด แล้ว คือ เวลา พุธนี้ ข้าพเจ้า จะ ไป
นำ นาง กง จื๊ มา ถวาย พระองค์ ๆ อย่าได้ ทรง พระวิตถ เลย

ฝ่าย พวก ขุน นาง ข้าราชการ ทั้ง หลายนับร้อย คน เข้า ถง กราบ ทูล ว่า
ขอ พระองค์ อย่าได้ ทรง พระ วิตถ เลย ด้วย ท่าน ผู้วิเศษ ทั้ง หลายนับร้อย เหตุผล
คืบ ปลาย ทั้ง อะคิต อะนาคิต แด่ ประจวบ กาล ทั้ง เหาะ เเหิน เดิน อากาศ ได้
คง จะ สามารถ นำ พระราชบุตรี ของ พระองค์ มา ถวายได้ เป็นแท้ พระเจ้า
แผ่นดิน เมื่อได้ ทรง พัง พวก ขุน นาง ทูล ดัง นั้น ก็ ค่อย บั้น เทา ความ โศก
จึง นิมนต์ พระถังซัมจั๋ง กับ สามเณร เข้า พัก ใน ตำหนัก เจ้า ขุน เต็ง ใน คืบ
วัน นั้น ครั้น รุ่ง เข้า ก็ เล็ด จ ออก ขุน นาง รับ สั่ง ให้ ขันตี พา พระถัง
ซัมจั๋ง มา เฝ้า พร้อมกับ กับ สามเณร ทั้ง สาม จึง ครัด ถาม ว่า ท่าน จะ ไป รด
ประการใด จึง จะได้ นาง กง จื๊ บุตรี ของ ข้าพเจ้า คืน มา พระถัง ซัมจั๋ง จึง ยก
กรณี เหตุ ซึ่ง นาง กง จื๊ ตก อยู่ ที่ วัด เป้ากิม ยี่ ให้ พระเจ้าแผ่นดิน พัง ทุก
ประการ พระเจ้าแผ่นดิน ได้ ทรง พัง ดัง นั้น ก็ ทรง พระ กัน แสง ทั้ง พระ
มเหสี แด่ สันม นารี ก็ พา กัน ร้อง ให้ มี อาจ อด กลั้น ความ โศกได้ พระเจ้า
แผ่นดิน ครัด ถาม พระถัง ซัมจั๋ง ว่า วัด เป้ากิม ยี่ มี ระยะ ทาง ไกล ไกล ลึก
เท่าไร พระถังซัมจั๋ง ทูล ว่า ประมาณ หก ร้อย เส้น จึง พระเจ้าแผ่นดิน
รับ สั่ง ให้ ขุน นาง ผู้ใหญ่ รักษา พระนคร ส่วน พระองค์ กับ พระมเหสี แด่
นาง สันม กรม ใน ข้าราชการ แด่ พระถังซัมจั๋ง กับ สามเณร ทั้ง สาม เล็ด จ
ออกจาก พระ ราชวัง

ฝ่าย เหยิงเจีย ก็ เหวะ ขน กลาง อากาศ ไป ถึง วัด ก่อน หมู พระสังฆ

ใน วัด เห็น เหยิงเจีย มา ต่าง องค์ ก็ มา คำนับ ถาม ว่า เมื่อ ท่าน ไป ก็ เห็น

เดิน ดิน ไป กับ ท่าน ทั้ง สาม วัน น ทำ ไม่ จึง ลง มา จาก อากาศ แต่ ผู้เดียว

เล่า เหยิงเจีย หัวเราะ แล้ว ถาม ว่า ท่าน เจ้า วัด อยู่ หรือ ไม่ นิมนต์

ออกมา จิต คง ที่ บุษารับ เสด็จ พระเจ้า แผ่นดิน เทียน เค็ก กัก ด้วย พระ

มเหสี แด่ ขุน นาง ขำ ราชการ แด่ พระอาจารย์ ของ ข้าพเจ้า ก็ ตาม เสด็จ

มา ด้วย พร้อม กัน พระสังฆ ทั้ง หลายน ก็ หา ทราบ เหตุ การ ไม่ จึง

เข้าไป นิมนต์ เจ้า วัด ออก มา เจ้า อธิการ เห็น เหยิงเจีย ก็ ย่อ คอ ปรา ไล่ย

ถาม ว่า เรื่อง นาง กง จู๋ นั้น เป็น ประการ ไต หรือ เหยิงเจีย ก็ เล่า

ให้ เจ้า อธิการ ฟัง ตั้ง แต่ ต้น จน ปลาย ทุก ประการ เจ้า วัด ยก มือ ขน ขอบ

ใจ เหยิงเจีย ๆ บอก ว่า ท่าน อย่า ขำ ท่าน รับ ตั้ง เครื่อง บุษารับ พระ เจ้า

แผ่นดิน เกิด พระสังฆ ทั้ง หลายน ได้ ฟัง จึง เข้าใจ ว่า ที่ ถิ่น กุญ

แจ ไว้ ใน ห้อง นั้น คือ กง จู๋ พระสังฆ ทุก ๆ รูป ก็ พา กัน ตกใจ ต่าง

ก็ พา กัน ไป วัด จิต เจ่ง ตั้ง เครื่อง ถัก การะ บุษาร แด่ ครอง จักร ทุก ๆ องค์

มา คอย รับ พระเจ้า แผ่นดิน ใน วัน ไต นั้น พระเจ้า แผ่นดิน ก็ พอ เสด็จ

มาถึง ยัง ประตู่ วัด ทอด พระเนตร เห็น พระสังฆ มา คอย รับ อยู่ พรัก พร้อม

แฉ่ เห็น เหยิงเจีย ยืน อยู่ ท่า กลาง พระเจ้า แผ่นดิน จึง ถาม เหยิงเจีย ว่า ทำ

ไม ท่าน จึง มา ถึง ก่อน เล่า เหยิงเจีย หัวเราะ แล้ว จึง ทูล ว่า ข้าพเจ้า ไหว

กาย ที่ หื่น ก็ ไป ได้ ตั้ง พัน โยชน์ ครั้น พวก ขุน นาง แด่ พระสังฆ จึง มา

ถึง พร้อม กัน จึง นำ พระเจ้า แผ่นดิน เข้า ไป ที่ หลัง วัด ที่ ห้อง ขัง

นาง กง จู๋ ยืน^๕ ฝ่าย นาง กง จู๋ ยืน^๕ ใน ห้อง มืด ก็ ยัง ทำ เป็น คตัง
 เกิดม พุดจา ไม่ เป็น ปกติ เจ้า อธิการ จึง^๕ ให้ พระเจ้า แผ่นดิน ทอด
 พระเนตร ว่า ที่ ห้อง นี้ เป็น ห้อง ที่ นาง กง จู๋ ยืน^๕ ใน นั้น พระถึงชมจึง
 สั่ง ให้ ถอด ญวน แะ เปิด ประตู ออก แล้ว พระเจ้า แผ่นดิน กับ พระมเหสี
 แด เข้า ไป ก็ เห็น นาง กง จู๋ ยืน^๕ บุตร^๕ ก็ จำ ได้ แน่ใจ ตรง เข้า ถวาย กอด เอา
 พระ ราชนิศา แด้ว ก็ ทรง พระ กัน แสง แด้ว จึง ตรัส ว่า บิดา มารดา
 มี ความ ทุกข์ ร้อน โอ้ ลูก เขย กรรม เวร ของ เจ้า ทำไว้ แค่ปาง ไต จึง
 ได้ มา ทรมาน ทุกข์ อยู่ ดัง นี้ เค้า ค่าง คร่ำ ครวญ โสกา อาศูร วัชรพน^๕ ไป
 ค่าง ๆ พระเจ้า แผ่นดิน จึง รับ สั่ง ให้ พนักงาน เอา น้ำ มา ชำระ ชาติ ตีต่าง พระ
 ราชนิกร^๕ แด้ว ให้ ผลัด เสื้อ ผ้า นุ่ง ห่ม เสื้อ ใหม่ เสริ้ง แด้ว ก็ เสริ้ง ขึ้น
 ประทับ บน ราชนิกร จะ ถัด ยัง พระราชวัง แห่ง เจ้าย พนม มี อกราบ ทูล ว่า
 ข้าพเจ้า ยัง มี กิจ ชุร^๕ อยู่ ช่อ^๕ ห้าง ขอ พระองค์ ได้ ทราบ พระเจ้า แผ่นดิน
 ตรัสถาม ว่า ท่าน มี ชุร^๕ จะ ช่อ^๕ เสีย อะไร หรือ แห่ง เจ้าย ทูล ว่า ค่ำบด
 นี้ มี ภูเขา ห้าง นาม ว่า เป๊ะ เคียด ชั่ว ได้ ทราบ ว่า ใน เขา นี้ มี ตะขาบ บิศาจ
 คน นั้น ถ้า เวลา พดบ ค่ำ แด้ว มัก กระทำ ร้าย แก่ พวก พ่อ ค่ำ ไป มา ค่ำ
 ขาย อยู่ เสมอ ๆ ข้าพเจ้า ทราบ อยู่ ว่า ตะขาบ นั้น แพ้ ไก่ จึง ให้ พา ไก่
 ตัก พัน ค่ำ มา ปล่อย ใน ที่ นี้ เพื่อ จะ ได้ แก่ ช่อ^๕ ดัด ร้าย แด เปดียน
 นาม เขา เสีย ใหม่ พระราชทาน อักษร บ้าย จารึก แด พระราชทาน คัง
 เจ้า คณะ ให้ มี เกียรติยศ คอบ นวน ด้วย พระสงฆ์ ได้ รักษา เลียง ดูนาง
 กง จู๋ นั้น พระเจ้า แผ่นดิน ก็ ทรง โมทนา แด อำนวย ตาม ที่ แห่ง เจ้าย ทูล^๕ ช่าง

นั้น ทุกประการ แดให้เปลี่ยน นาม เขา นั้น เรียกว่า (ไป๋ฮาชัว) ให้เปลี่ยน
 นาม วัดกัมโก วู่ กัมยี่ แดพระ ราชทาน นาม เจ้า วัดว่า (เป๋กักเงง)
 พระ ราชทาน นิตยภัต ทุก ๆ เดือน แดถวาย เครื่อง สมนะ บริหาร ต่าง ๆ
 ทั้ง พระสงฆ์ ถู วัด ก็ พระ ราชทาน นิตยภัต ทุก ๆ องค์ ทุก ๆ เดือน เจ้า
 คณะ แด ถู วัด ทั้ง หลาย ก็ ถวาย พระ พร ขอบ คุณ พระเจ้า แผ่นดิน พร้อม
 กัน ตั้ง เสด็จ กลับ เข้า พระนคร ครั้น ถึง พระ ราชวัง ก็ พานาง กง จู เข้า พระ
 ราชวัง ใน ส่วน สนม นาง ใน ก็ มา เยี่ยม เยียน กง จู แดจัด โต๊ะ มา
 เติง เปน การ สัมโภช หรือ ทำ ขวัญ เวลา นั้น พระ เจ้า แผ่นดิน กับ ข้าราชการ
 การ ใหญ่ น้อย ฝ่าย นำ ฝ่าย ใน ต่าง เข้า นั่ง โต๊ะ ประชุม กัน เปน การ รื่น เริง
 ครั้น สิ้น เวลา เติง แล้ว จึง ตั้ง ให้ ข้าง เขียน วาด รูป พระ ถัง ชัม จั๋ง กับ
 สำนุศิษย์ ทั้ง สาม ไว้ สำหรับ ตั้ง การบูชา อยู่ บน หอ คั่น ปลาย กัก
 แด ให้ นาง กง จู แต่ง ตัว ออก มา กราบ กำเนิด ขอบ คุณ ท่าน อาจารย์ ถัง ชัม
 จั๋ง กับ เหย้า โป๊ยก่าย ขวัญ ที่ ได้ ช่วย ให้ รอด พ้น จาก ความ ตาย

ฝ่าย พระถัง ชัม จั๋ง จึง ถวาย พระพร ตา จะ ไคร รั้งไป พระเจ้า แผ่นดิน
 ทรง ขวราชนาไว้ เติง โต๊ะ อีก ห้า หกวัน แดจัด ทอง คำ ถวาย สอง ร้อย แห่ง
 แด แก้ว แหวน อัญมณี ต่าง ๆ ถวาย ตอบ แทน แก่ ศิษย์ ทั้ง สาม อาจารย์
 กับ ศิษย์ ก็ มิ ได้ รับ กลับ ถวาย คืน เข้า ท้อง พระ คลัง หาดวง พระเจ้า แผ่นดิน
 รับ ตั้ง ให้ ขุนนาง จัด ราชรถ ส่ง พระ อาจารย์ กับ ศิษย์ ทั้ง สาม เวลา นั้น พระ
 เจ้า แผ่นดิน กับ ขุนนาง แด ราชวร ก็ ตาม ออก มา ส่ง จน นอก เมือง แด ข้าง
 นำ นน พระ สงฆ์ ทั้ง หลาย ก็ คอย คำนับ ส่ง แต่ ไม่ คิด จะ กลับ แด ถัง องค์

เตี้ยว เหง้าเจี่ย เห็น ตั้ง นั้น ก็ ร่าย พระ คาถา บันดาน เป็น ตม พัด มัด มัว เป็น
 หมอก ควน บังคาคน ทั้งหลาย เหล่า นั้น จน แล ไม่ เห็น อาจารย์ กับ
 ศิษย์ จึงได้ หนี พ้นไปได้ อาจารย์ กับ ศิษย์ ทั้งสาม มาใน เวลา นั้น เป็น เดือน
 หก เข้า ฤดู คิม หัน กลาง วัน ก็ เดิน กลาง คัน ก็ หา ที่ พัก เดิน มา ประมาณ
 ครึ่ง เดือน แลไป ช้าง น้า ก็ เห็น บ่อม กำแพง เมือง พระถัง ซัมจั๋ง ถาม
 เหง้าเจี่ยว่า กำแพง เมือง ช้าง น้า นั้น จะเป็น เมือง ไດ คำบด ไດ เหง้าเจี่ย
 ตอบว่า ไม่ ทราบ ไปยักาย หัว เราะ แล้วยุติว่า หนทาง นี้ พัก เคย มา ถึง
 แล้วย ทำไม จึง พุด ว่า ไม่ รู้ เฒ่า เห็น จะ พุด หลอก พวก ข้าง เจ้า เล่น ดอก กระมัง
 เหง้าเจี่ย ต่ำ ว่า ข้าย ชาติ หม พุด ไม่ ครึก ตรอง ได้ ซ้ำ มา ถึง ก็ จริง แต่ มา ทาง
 อากาศ มิ ได้ ลง แผ่น ดิน เมื่อ ไม่ มี ชูระอะไร ก็ มิ ได้ ไต่ ตาม จึง มิ ได้ รู้ เรื่อง
 จะ มา หลอก ดวง เขา ประโยชน์ ผล อะไร พุด กัน พดาง เดิน มา ตาม ถนน
 ใหญ่ แลไป ที่ กำแพง เห็น คา เฒ่า สอง คน นั่ง พุด กัน อยู่ พระถัง ซัมจั๋ง
 สั่งให้ ศิษย์ ทั้งสาม คน ยืน รอ อยู่ ส่วน ตัว พระถัง ซัมจั๋ง เดิน เข้า ไป ไต่ ปรา
 ไซ่ถาม ว่า ท่าน ผู้ เฒ่า ทั้ง สอง ข้าง เจ้า อยาก จะ ไคร่ ทราบ ว่า ที่ คำบด
 นี้ เรียกว่า เมือง อะไร แลใน ที่นี้ จะมี คนใจ บุญ กุศล ศรัทธา บ้าง หรือ ไม่
 รูป ปราภนา จะ ไคร่ บิณฑบาต อาหาร กิน สัก มื้อ หนึ่ง ด้วย เฒ่า ทั้งสอง คอบ
 ว่า คำบด นี้ เรียกว่า เมือง ดัง ท้าย อยู่ หลังก เมือง นี้ มี บ้าน หนึ่ง เรียกว่า
 (ค เล่ง กุ่ย) แม้ ว่า ท่าน อยาก จะ บิณฑบาต จึง หนั้น นั้น ก็ นิมนต์ ไป เกิด ตรง
 ไป ทาง นี้ มี บ้าย ช้าง ทิศ ตะวัน ตก หนี น้าไป ช้าง ทิศ ตะวัน ออก มี ประตู
 บ้าน เจ้า ของ บ้าน ชื่อ ญวน หลาย เשרฐี เธอ มี ศรัทธา ถ้ำ หาญ ถวาย

ทาน แก่ สงฆ์ วัน ละ หนึ่ง รูป เหมือน เช่น ท่าน มา แด่ ทางไกล เป็น อาคันตุกะ
 อย่าง นี ก็ ตาม แต่ จะ ต้อง การ เกิด นิมนต์ ไป เกิด ขำเพเจ้า จะ เสีย เวลา
 พุด กัน พระถังซำจั๋ง ก็ ลา สอง เฒ่า กลับไป บอก แก่ สำนักศิษย์ แล้ว ก็ พา กัน
 ตรงไป เวลา ที่ เดิน มา ตาม ทางใหญ่ พวก ชาว เมือง ก็ พา กัน มา แวด
 ถ้อม ดู ที่ บาง คน ก็ ก่อว จวน ตัว นั้น แล คิด สงสัย ไป ต่าง ๆ พระถัง ซำจั๋ง
 เห็น ผู้ คน ถ้อม กัน มาก มาย ดัง นั้น จึง ร้องสั่ง สำนักศิษย์ ว่า จง ดำรง ระวัง
 กิริยา อย่า ให้ พุ่ง ด้าน เหย้ เจ้ย ไบ่ ก่าย ชั่ว เจ้ง ได้ ยิน อาจารย์ สั่ง ดัง นั้น
 ต่าง คน ก็ เดิน ก้ม หน้า ดำรง อินทรีย์ มิ ได้ เหลียว ชำย แล ขวา ครั้น อาจารย์
 กับ ศิษย์ พา กัน เดิน มา พอ สุด ทาง ถนน ใหญ่ แล ไป ที่ ประดู เห็น มี อักษร
 ใหญ่ สี่ ตัว ว่า ไม่ ขัด ชัน สงฆ์ พระถัง ซำจั๋ง เห็น แล้ว ก็ พยัก หน้า พุด ว่า ประ
 เทศ ไร ที่ เป็น พุทธภูมิ คำ พุด ไว้ ไม่ ผิด ไบ่ ก่าย เห็น แล้ว ก็ จะ ตรง เข้า ไป
 เหย้ เจ้ย ร้อง ห้าม ว่า อ้าย กิณ รำ หยุด ก่อน วย ให้ มี คน ออก มา ไต่ถาม ให้ ได้
 ความ แล้ว จึง ค่อย เข้าไป อาจารย์ กับ ศิษย์ ก็ พา กัน นั่ง พัก อยู่ บัด เดียว
 มี บุรุษ หนึ่ง น้อย ผู้ หนึ่ง เดิน ออก มา มือ หนึ่ง ถือ ตะกร้า มือ หนึ่ง ถือ คัน
 ชั่ง แล เห็น คน ทั้ง สี่ ก็ ตกใจ ทั้ง สี่ ของ ที่ ถือ วง หัน หกตม ดู กอดู คณาน
 กลับ เข้า ไป ใน บ้าน ร้อง บอก นาย ว่า ข้าง นอก มี พระ สงฆ์ สี่ รูป หน้า คา
 แปลก แปลก จริง ๆ

ฝ่าย เจ้า ญวณ หทัย เสื่อม ฐู่ เวลา นั้น กำลัง ถือไม้ เฒ่า เดิน บริกรรม
 ภาวนา เจริญ พระ พุทธ คุณ อยู่ ใน ถาน บ้าน เมื่อ ได้ ยิน บ่าว มา บอก ดัง นั้น
 ก็ รีบ ไป รับ เห็น อาจารย์ กับ ศิษย์ สาม คน ก็ มิ ได้ เกรง ก่อว ครั้น คร้าม

ร้องว่า เชิญ ท่าน เข้า มา เกิด พระถัง ซัมจัง ก็ เดิน เข้า ไป เส่ชงจี้ เดิน
นำหน้า เข้า มา ใน ครอบ เด็ก เส่ชงจี้ จึง รู้ ว่า หอนี้ เป็น ที่ บูชา พระ พุทธ เจ้า
ที่ สอง บูชา พระ ธรรม ที่ ตาม สำหรับ พัก พระ สังฆ ที่ ค่อย ไป นั้น เป็น ที่
ข้าพเจ้า กับ บุตร ภรรยา แด ญาติ พี่ น้อง อยู่ พระถัง ซัมจัง ได้ พัง ตัง นั้น ก็
มีความ สรรเสริญ จึง ครอง ผ้า เรียบ ร้อย แล้ว ก็ ขึ้น ไป นมัสการ พระ พุทธ
พระ ธรรม เส่ชงจี้ จึง นิมนต์ ให้ เป็ดอง ผ้า กาสาวะภักดิ์ แล้ว ก็ นั่ง สันทนา กัน
ศิษย์ ทั้ง สาม ก็ เข้า มา พร้อม กัน เส่ชงจี้ จึง ให้ คน ใช้นู มา ไป ผูก ไว้ ที่
เฉียง แด เก็บ หาม เข้า ของ ไป ได้ เรียบ ร้อย แล้ว เส่ชงจี้ จึง ตาม ถึง เหตุการ
ที่จะ มา ชุมนั้น พระถัง ซัมจัง จึง พูดว่า ชาตมภาพ มา จาก เมือง ไค้ถัง
ข้าง ทิศ ตะวัน ออก โดยมี รับสั่ง ของ พระเจ้าถัง ไทยจงย่องเค้ ให้ ชาตมภาพ
มายัง เขา เต่ง ชั่ว นมัสการ พระ พุทธ เจ้า ขอ ขาราชนา พระ ไตรย บัญ
วันนี้ มา ถึง ค่าย ดัน ทราบ ว่า ท่าน เส่ชงจี้ มี จิร ศรัทธา ชาตมภาพ จึง เข้า
มา โดย ประสงค์ จะ บิณฑบาต จึง หัน สัก มือ หนึ่ง แล้ว ก็ จะ ตา ไป

ฝ่าย เส่ชงจี้ ได้ ทราบ ความ ดัง นั้น ก็ มี ใจ โสมนัส ยิน ดี เป็น ที่ ยิ่ง แล้ว
หวัระ พูดว่า ข้าพเจ้า แล้ เข้า ขอ ค่าย ดอน อยุ่ ได้ หก สิบ ปี ได้ คง ใจ
ยัทธิฐาน เถียง พระ สังฆ หมั่น ของ มา ถึง วัน นี้ ได้ ยี่ สิบ สิบ ปี พึง ได้ แก้ว พัน
แก้ว ร้อย แก้ว สิบ หก รูป ยัง ชาต อยุ่ รูป จะได้ หมั่น หนึ่ง มา วัน นี้ ท่าน
ทั้ง สี่ ลง มา จาก ฟา รูป ก็ พอ ครอบ จำนวน ของ ข้าพเจ้า ที่ ยัทธิฐาน
ไว้ ขอ ท่าน ผ่อน พัก สัก เดือน หนึ่ง ก่อน ข้าพเจ้า จะ ทำ การ ครบ กำหนด
หมั่น ของ เมื่อ เส่ชงจี้ ชุมน การ ถอดอง แล้ว ข้าพเจ้า จะ ให้ คน ใช้นู ของ

ข้าพเจ้าเอา เกี้ยว หามไป ส่ง ท่าน คึง แต่^๕นี้ ไป ยะระทาง แปร ร้อย เค้น เค้น
ไม่ สู้ โทณ^๕นัก . พระถังซำจั๋งได้ พัง เส่^๕ฐี ว่า คึง นั้น มี ความ ยิน ดี ก็
ยอม พัก อยู่

ฝ่าย เส่^๕ฐี จึง ให้ คน ไซ^๕ผ้า พืน หาม น้า แด จิต แจ่ง หุง คัม เคื่อง คาว
หวาน ที่ จะ ถวาย พระ ส่ง^๕ม ผู้ คน ทำงาน การ อัก กระ ทัก ที่ ตกใจ ถึง ท่าน ยาย
เส่^๕ฐี จึง ตาม ว่า พระ ส่ง^๕ม มา แด ข้าง ไหน หรือ คน ไซ^๕บอก ว่า มี พระ ส่ง^๕ม
สี่ รูป ตูป ตาด ท่าน คาถาม เชอ ๆ บอก ว่า อยู่ เมือง ไค้^๕ถึง พรพเจ้า แผ่นดิน
ให้ ไป เชอ เถ่ง ชัว อารามนา พระ ไค^๕รย บิณฑุ ขรรณ มา ถึง บ้าน เรา นี้ ไม่ รั
ว่า ทาง มา จะ โทณ^๕ลัก เท่าใด เพราะ ฉนั้น ท่าน คา จึง ส่ง พวก ข้าพเจ้า ให้ จิต
แจ่ง ทำ เคื่อง แจ คาว หวาน ถวาย พระ ส่ง^๕ม ยาย เส่^๕ฐี ได้ พัง ก็ มี ความ
รื่น เริง ดีใจ จึง เรียก น้า ให้ เชอ เลื่อ^๕ผ้า มา ผล^๕ติ ครัน จิต แจ่ง
แ่ง คัว นุ่ง ห่ม แด^๕ว ก็ ออก มาดู พวก คน ไซ^๕บอก ว่า ท่าน แม่ ดู ได้ แด^๕ของ คี้ เดียว
ยัง อัก ส้าม รูป นั้น ดู ไม่ ได้ รูป ตู^๕ร้าย นึก ทั้ง น้า เกตียด น้า กัด^๕ว ตูป ตาด ตู^๕ลง
มา จาก พ้า ท่าน ยาย จึง พุด ว่า ถ้า กระ นั้น จง รับ ไป บอก แก่ ท่าน คา
ให้ ทราบ ก่อน คน ไซ^๕ก็ รับ ไป บอก แก่ เส่^๕ฐี ว่า ท่าน ยาย จะ ออก มา
พระ ถัง ซำ จั๋ง ได้ พัง ก็ ลง จาก ฮาศัน ท่าน ยาย เส่^๕ฐี ก็ พ้อ มา ถึง น้า หอ
แด ไป เห็น พระ ถัง ซำ จั๋ง มี ดักษณ อัน งาม หัน ไป แด เห็น เห้ง เจีย โป^๕ย ก่าย
ชัว^๕เจ้ง รูป ร้าง มี ไซ^๕คน ขรรณคา . แม้ ว่า จะ เป็น คน อยู่ เบื้อง บน ลง มา ก็
จริง แด^๕รูป ก็ ให้ ครัน ครัน ในใจ ยาย เฒ่า พิจารณา ดู แด^๕ว ก็ ถด ถาย

ลง กระทำ คำนั้น พระถัง ไซอิ๋ว ก็ ย่อ ตัว ปราไสย ตาม ทัก ว่า ลำบาก แก่ ท่าน
 ยาย มาก ๆ ยาย เฒ่า จึง ตาม สามี ว่า ท่าน ทั้งสาม นั้น ทำไม จึง ไม่นั่ง
 เสมอ กัน ไป ยาย จึง ตอบ ว่า ข้าพเจ้า ทั้งสาม นี้ เปน สาม ศิษย์ เดียง
 ไป ยาย พูด ขึ้น คำ หนึ่ง ศุภฤทธา จะ พัง ทำให้ ยาย เฒ่า ตกใจ ใจ ใจ หว่น ครั้น
 คร้าม กำลัง พูด กัน อยู่ นั้น แต่ เห็น หนุม น้อย นักรบ เรียง สอง คน เดิน ขึ้น มา
 ถล ภาย ลง ทำ เคารพ คอ พระถัง ไซอิ๋ว พระถัง ไซอิ๋ว แต่ เห็น ก็ ตกใจ ย่อ
 ตัว ลง ปราไสย ตาม ทัก เสรี ฐิต ถูก เดิน มา จับ บุตร ทั้ง สอง แล้ว บอก ว่า
 สอง คน นี้ บุตร ของ ข้าพเจ้า เอง คน ใหญ่ นาม เรียก ว่า เจ้า เหลียง คน เล็ก
 เรียก ว่า เจ้า ตัง อยู่ที่ โรง เรียง พัง ถัด มา ก็น เข้า ถาง วน ทราบ ว่า
 ได้ ทำ มา นี้ จึง ได้ มา นมัสการ พระถัง ไซอิ๋ว ได้ พัง ดัง นั้น ก็ มี ความ ยินดี
 สรรเสริญ ว่า ชอบ แล้ว ชอบ แล้ว อยาก ให้ มี ความ เจริญ ต้อง ทำ การ กุศล แต่
 เจ้า เรียง ให้ รอบ วัชระ ธรรม เนียม นักรบ ทั้ง สอง จึง ตาม บิดา ว่า ท่าน
 อาจารย์ น อยู่ ถึง ไหน มา ท่าน เสรี ฐิต หัวเราะ แล้ว พูด ว่า มา จาก ทาง ใต้
 อยู่ ณ เมือง ไต๋ ถัง ข้าง ทิศ ตะวันออก พระ เจ้า แผ่นดิน มี รับ สั่ง ให้ ไป ที่ เขา
 เล่ง ชั่ว ธาราณา พระ ไครย มี ภูม ธรรม

นักรบ ทั้ง สอง พูด ว่า ข้าพเจ้า ได้ คุ ใน หนังสือ ถม กัณฑ์ ว่า ใน
 ไต๋ หัสนี้ มี สัตว์ ปลี สัตว์ ๗ ที่ เรา อยู่ นี้ เรียก ว่า ปาจิณทิศ ท่าน มา จาก
 ทิศ บูรพา กว่า จะ มา ถึง นี้ ไม่ ทราบ ว่า สัตว์ ที่ ๗ แล้ว พระถัง ไซอิ๋ว หัวเราะ
 แล้ว ตอบ ว่า อาตมภาพ เดิน มา ทั่ว มา ทั่ว ทุก วัชระ มาก วน มาก คืบ แต่
 ต้อง ถูก บิดา ร้าย รวด ที่ กัน ดาน ต่าง ๆ เหตุ ที่ จะ พรรณา ให้ สิ้น สุด ได้

แต่รวมจำที่เดินนั้น คิดได้สิบสี่ปี จึงได้มาถึง ค่ายถ้ำนี้ นักเรียนทั้งสอง
ได้ฟัง พระถังซัมจั๋ง ว่าดังนี้ จึง สรรเสริญว่า ท่าน อาจารย์ เป็นผู้วิเศษ
สำเร็จ ภารกิจ ได้มาได้ดังนี้ กำลัง ดั้น หนาทัน อยู่ พวก คนใช้ ก็
ยก เครื่อง จั๊กหัน แจ มา ถวาย ท่าน เส่รู้ จึง ให้ ท่าน ยาย กับ บุตร ทั้ง สอง กลับ
บ้าน เส่รู้ จึง นิมนต์ พระถังซัมจั๋ง กับ สาวกศิษย์ นั้น อาหาร เครื่อง แจ ทั้ง สด
หวาน จัด หา ถวาย แต่สิ่ง ที่ โอฆารส มี เครื่อง เทียบ แต่ เพิ่ม เติม ทุก ๆ สิ่ง
ไป้วยกาย เห็น ดังนี้ ก็ ดีใจ กิน ดุจ ธรรมดา พัด หอบ เมฆ อาจารย์ กับ ศิษย์ กระทำ
พิศคาจสำเร็จแล้ว พระถังซัมจั๋ง ก็ ถูก ขอก มา จาก ที่ มี ความ สรรเสริญ
ขอบ คุณ เส่รู้ ที่ สุด แด จะ ไคร่ ขอ ลา ไป เส่รู้ พู๊ด ว่า ท่าน อาจารย์
จง ยัง หยุด พัก ก่อน คำ โบราณ ท่าน ย่อม ว่า ต้น ยาก ปลาย ง่าย คอย รอ
ข้าพเจ้า ทำ การ ผลิตอง แด้ว ข้าพเจ้า จะ จัด การ ส่ง ท่าน โดย ความ ปรกดี
พระถังซัมจั๋ง ได้ ฟัง เส่รู้ อ่อน วอน ดังนี้ โดย ความ เต็มใจ คัรัทธา
ก็ ไม่ รู้ จะ ชัด อย่างไร ได้ จึง ได้ ยอม พัก อยู่ ห้า หก วัน เส่รู้ จึง ตั้ง
พิธี แด นิมนต์ พระสงฆ์ ยี่สิบสี่ รูป สวด มนต์ ผลิตอง
ฝ่าย พระสงฆ์ ทั้งหลาย ก็ จัด แสง ทำ ตาม กิริยา พิธี ธรรม ถ้าม วัน ถ้าม คืน
เสร็จ แด้ว
ฝ่าย พระถัง ซัมจั๋ง เห็น การ เสร็จ แด้ว จิตร เปน ท่วง ที่ จะ ไป ยัง
เขา เต่งซัว จึง ปร่าไสย แก่ ท่าน เส่รู้ ใดๆ คำนิม แด้ว พู๊ด ว่า อาจารย์ ทำ ไม่ รับ
ร้อน จะ ไป นัก หรือ ทำ การ ที่ ปลาย วัน จะ ไม่ สบายใจ คอก กรรมัง พระ
ถังซัมจั๋ง ตอบ ว่า อาคมภาพ ได้ รับ ความ ปฏิบัติ ของ ท่าน เส่รู้ โดย ความ

เฮอ เพอ ไม่รู้ว่าจะได้สิ่งใด ตอบแทนสนองพระเดชพระคุณไม่มีความ
 ว่าจะได้ ข้อง แต่อย่างใด เลย แต่เมื่อพระเจ้าถังไท่จูจจะ ย่อง เค้า เสด็จ
 มาส่งอาคมภาพได้ ครัสถามว่า เวลาใด จึงจะได้ กลับ เมือง อาคมภาพ
 ได้ ทูต ผิดไป ว่า ตาม ปี่ โดยเหตุที่ไม่ทราบว่าจะลำบากยากเย็น
 ถึงเพียงนี้ มาถึงวันนี้ก็ได้สิบสี่แล้ว จะอาราธนาพระธรรมได้
 หรือมิได้ก็ไม่รู้ ทั้งเวลากลับก็จะถึงสิบสอง สิบสาม ปี่ อีกดังนี้ จะ
 ไม่มีความผิด คาทหมายไป หรือ ขอบท่านได้ออนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเถิด ถ้า
 ได้พระธรรมแล้ว จะกลับมาอยู่สักกี่เวลาก็ได้ ไปก็ง่ายได้พั่ง
 อดพูดไม่ได้ จึงพูดออกด้วยเสียงอันดังว่า อาจารย์คิดผิดไปเสีย
 แล้วไม่ผ่อนตามใจคน ท่านก็เป็นผู้มีมั่งมีใหญ่โต ทั้งตั้งใจอธิฐาน
 ถวายสังฆทาน แก่สงฆ์ถึงหมื่นรูป ก็ครบแล้ว แต่จะมีจิตรศรัทธา นิมนต์
 ไว้ ควรจะอยู่สักปีหนึ่ง ก็จะไม่ต้องเป็นทุกข์อะไร จะรีบเร่งไป
 ทำไม ไม่อยู่กินให้พอ จะเที่ยวไปขอเขากินนั้นจะดีอย่างไร พระ
 ถังจึงได้พั่งไปก็ง่ายพูดดังนั้น จึงคิดว่าหาความกิดมิได้ เห็นแต่
 จะกินมิได้คิดที่จะได้มรรคผล เพราะฉะนั้นเป็นมนุษย์แล้วแต่จะต้องกลับ
 เป็นเดรัจฉาน เพราะความอยาก ความปรารถนาในต้นทางแห่งตน เจ้าจะ
 ใครอยู่กินให้สบาย ก็จงอยู่เถิด พั่งนี้ข้าจะไป เห็นเจ้ายเห็นอาจารย์
 มีสีหน้ามัวหมองดังนั้น ตรงมาเอากำหมัดทุบศีรษะไปก็ง่ายที่หนึ่ง
 แล้วดำ่ว่าข้าชาติหมู่ไม่รู้ดีแต่ชั่ว ทำให้อาจารย์โกรธแค้นเคืองใจ
 ไปก็ง่ายไม่อาจพูดอะไรต่อไป

ฝ่ายเสวริฐ เห็น อาจารย์ กับศิษย์ วุ่น วาย กัน ดังนี้ ก็ หัวเราะแล้ว
พูดว่า ท่าน อาจารย์ อย่า ร้อนใจ วันนี้ จง พัก ก่อน พรุ่งนี้ ข้าพเจ้า จัด
แรงขอ แรง ชาว บ้าน มา พร้อม กัน จะได้ แห่ ส่ง ท่าน ไป เวลา เมื่อ เสวริฐ
กำลัง พัก อยู่ นั้น ท่าน ยาย เฒ่า ก็ มา ถาม ว่า ท่าน อาจารย์ มา พัก อยู่ ที่
นี้ ที่ วัน แล้ว พระถัง ไซอิ๋ว จึง ตอบ ว่า อาคมภาพ มา พัก อยู่ ได้ สิบห้า วัน แล้ว
ยาย เฒ่า พูด ว่า ครั้ง เดือน นี้ เป็น ส่วน กุศล ของ ท่าน คา ข้าพเจ้า มี ทวีย
สิ้น เด็ก น้อย จะขอ ธิริฐาน ทำ แะ ถวาย สัก ครั้ง เดือน ยาย เฒ่า พูด ยัง ไม่
ทัน จะขาด คำตง บุตร ชาย ชื่อ เจ้า เหลียง เจ้า ตง ทั้ง สอง คน เข้า มา พูด ว่า
ท่าน อาจารย์ บิดา ข้าพเจ้า ทำ แะ ถวาย สิบ ปี ก็ ยัง ไม่ เคย พบ ท่าน ผู้
วิเศษ วัน นี้ มา พบ ท่าน ผู้วิเศษ ทั้ง สี่ มา ถึง บ้าน ข้าพเจ้า ก็ เปรียบ
ตุ้จ เวียน แผลง มี แสง สว่าง ข้าพเจ้า ยัง เด็ก เต่า เวียน น้อย ก็ เคย พัง ใน คำภีร์
มรรคผล ว่า คาทำ คาทำ ได้ ของ คา ยาย ทำ ยาย ก็ ได้ ของ ยาย ใคร ไม่
ทำ ผู้นั้น ก็ ไม่ได้ บิดา มารดา ข้าพเจ้า อยาก ได้ กุศล พี่ น้อง ข้าพเจ้า ก็
อยาก ได้ กุศล บ้าง มี ทวีย บ้าง เด็ก น้อย จะขอ ทำ ถวาย ท่าน อาจารย์ สัก
ครั้ง เดือน การ ทำบุญ เสริฐ แล้ว ข้าพเจ้า ทั้ง หลาย จะพร้อม กัน ไป ส่ง ท่าน
อาจารย์ ไป พระถัง ไซอิ๋ว ได้ พัง ดังนี้ จึง พูด ว่า ท่าน คา ท่าน ยาย นิมนต์
ยัง รับ ไม่ได้ เป็น อนิ ชาติ จะรับ นิมนต์ ท่าน ทั้ง สอง ไม่ได้ วัน นี้ กำหนด แะ
จะตาไป อย่า ถ้อ ผิด ข้าพเจ้า เลย หาก มี ผู้นั้น ก็ มี โทษ ที่ ผิด รับ ดัง ที่ ถึง ที่ ตาย
เหมือนกัน

ฝ่าย ท่าน ยาย กับ บุตร เห็น เขา ไม่ รับ นิมนต์ เป็น แะ แล้ว ก็ มีความ

โกรธว่าเราตั้งใจนิมนต์เธอไว้ เธอก็ไม่ยอมอยู่จะใคร่ไปก็ไปเกิด
จะอ่อนอ่อนทำไมให้บ่่วยการ ปากดำมากใจ พุดดังนั้นแล้วแม้ถูกก็พา
กันถลัมไป ฝ่ายเสวี่จู้เห็นอาจารย์กับสาธุศิษย์มีความเศร้าหมองที่ไม่
อาจอ่อนอ่อนให้อยู่ จึงออกไปที่ห้องเสวี่ยน ตั้งให้เขียนจดหมายเชิญ
พวกเพื่อนบ้านใกล้เคียงกันในวงษ์ญาติว่า เวลาพรุ่งนี้จะตั้งท่านอาจารย์
ถึงซัมจังไป ตั้งให้พวกโรงครัวจัดเครื่องโต๊ะให้พร้อม แลให้จัดหา
ม้าพ่อ กับ ขง เที้ยว แลเครื่องพิณพาทย์มโหรีสี่ซอซึงกลอง แลซิมร้อง
แถมให้นิมนต์พระสงฆ์ พวกหนึ่งมาในกำหนดวันพรุ่งนี้ กวายเป็นสงฆ์
เสวี่จู้จะได้ตั้งท่านอาจารย์ถึงซัมจัง เสร้เขียนหมายรับคำสั่งแล้วก็ไปจัด
การตามตั้ง ครั้นเวลาพลบค่ำก็พากันไปพักหลับนอน พวกพนักงาน
ของเสวี่จู้ก็จัดการจนรุ่งสว่าง ทุกสิ่งทุกอย่างก็พร้อมเสวี่จู้ขึ้น
ฝ่ายพระถังซัมจังกับศิษย์ทั้งสามคน ลูกเขนเก็บรวบรวมเข้าของ
ได้หอบลำรองจะออกเดิน เสวี่จู้ก็นำนิมนต์ไปที่โรงใหญ่ข้างบ้าน ใน
นั้นจัดเครื่องโต๊ะแจไว้พร้อมทั้งควาหวาน จัดที่ตั้งตามถาดับ เสวี่จู้
นิมนต์อาจารย์กับศิษย์เข้านั่งที่แล้ว พวกวงษ์ญาติใหญ่น้อยกับแขก
บ้านใกล้ไกลที่เสวี่จู้เชิญมานั้นพร้อมกันแล้ว ก็ต่างคนนมัสการพระ
ถึงซัมจังทุก ๆ คน แล้วมโหรีพิณพาทย์ก็ดัดดีดเบาขึ้นพร้อมกัน
ครั้นเสวี่ยจู้แล้ว พระถังซัมจังก็ถามเสวี่จู้ ฝ่ายคนทั้งหลายที่มา
นั้นก็พากันตามหลังพระถังซัมจังมายังที่ประตูนอก แลไปตามทาง
จัดแจงถือขงเที้ยว แลม้าพ่อซึงกลองร้องอยู่พร้อมกัน คอยรอท่า พอ

อะไร อยู่อีก คำโบราณท่าน ย่อมว่า แม้เป็น คู่ชด ลำราญ ก็จริง แต่มีใช้
บ้านเรือน ของ เรา จะ อยู่ นาน ก็ ไม่ควร รอ เรา พา กัน ไป เจา เต่ง ชั่ว พบ พระ
พุทธเจ้า ขอ ขวราณา พระธรรม ได้ แล้ว กลับ ไป เมือง ได้ ถึง จะ ทอด แก่ พระเจ้า แผ่น
ดิน ขอ เขา เคื่อง ด้วย จะ กิน ลัก ก็ ปี่ หรือ จะ กิน ให้ จน ท้อง แดก ก็ ตาม
แต่ใจ เจ้า หัวใจ สัตว์ จะ ให้ เจ้า เป็น บิศาจ ฆี ตาย ขยาก ไป ยากาย ได้
ฟัง พระอาจารย์ คำ ดัง นั้น ก็ หัวเราะ แต่ ใน ใจ ไม่ อาจ ได้ ตอบ ออก ไป อีก
แห่ง เจี้ย เต เห็น ที่ ข้าง ทาง มี ห้อง เล็ก ๆ สอง สาม ห้อง จึง พุด แก่ อาจารย์ ว่า
ที่ ตรง นั้น เห็น จะ พัก ได้ พุด ดัง นั้น แล้ว ก็ พา กัน เดิน ไป ดู แต่ เห็น เป็น
ประตู เก่า ข้าง บน มี บ้าย เก่า มี อักษร สัตว์ คือ (ตัว ของ แห่ง อี)
พระ ถึง ฆิม จึง ก็ ลง จาก ม้า พุด ว่า ตัว ของ นาม นี้ คือ พระ ปฎิมากร ที่ บูชา
ใน ใน กง จะ มี ศาตา จึง พา กัน ตรง เข้า ไป ข้าง ใน เห็น ห้อง หอ เช็ด หัก พัง
ไป ทง สัน ไม่ เห็น มี ผู้ คน เงียบ ดัง ตี ฆุ่ย เต เถา วิธ ขน พัน รก เรียว เห็น
ดัง นั้น แล้ว ก็ คิด จะ ถอย ออก มา ไป หา ที่ อื่น ก็ บัง เียน มี ผี พ้า มัว ฝน
ฝน ก็ ตก ลง มา ห่า ใหญ่ จน ไม่ รู้ ที่ ว่า จะ หลบ หลบ ไป ทาง ไหน มี ห้อง พัง
อยู่ ข้าง นั้น ก็ แอบ เข้า ไป หนี ฝน พา กัน ระวัง เงียบ ไม่ อาจ พุด เสียง ดัง
กลัว ว่า จะ มี บิศาจ ยัก ษ ร้าย นั้น นอก ไม่ เป็น คู่ชด ทั้ง กัน

จรกต่างใน เมือง ทั้ง ทำ อยู่ ตาม บ้าน ต เล่ง กุ่ย มี โจร พวก หนึ่ง คง ชั่ง
มัว ลุ่ม ประชุม พรก พวก โจร เทียว ปล้น ส้ม ภา หา เติง ชัฟ เวตานั้น ตรึก ตรอง
ปลุก ษากัน ว่า ใน เมือง นี้ ควร จะ ไป ที่ ยาว สืบ เสาะ ดู ว่า บ้าน ไหน จะ มั่ง มี เป็น ที่ หนึ่ง
บ้าน ไหน จะ มั่ง มี เป็น ที่ สอง พวก เรา จะ ได้ พา กัน ไป ลง มือ ใน พวก นั้น มี คน

หนึ่งพูดว่า ไม่ต้องไป สืบเสาะให้ยาก วัน^{นี้}ที่ บ้านเข้าญวนหลาย เสรีรัฐ
ไปส่งพระ บ้าน^{นี้}คงจะมี เงินทองมากคืนวัน^{นี้}ฝนตกมากคนเหล่านี้น
ก็คงจะมี ได้คิดระวังอะไร เราพากันลงไป ปล้นเก็บเอาเข้าของเงิน
ทองมาไว้เฉยๆ ชั่วครู่จะมีดีหรือ พวกโจรทั้งหลายก็ตกลงเห็นชอบ
ด้วยพร้อมกัน จึงเตรียมเครื่องมือถือคบไฟ แตะอาวух ครอบมือกัน
แล้ว ได้เวลาก็กากันเดินไปในเวลาฝนตกนั้น ครั้นถึงประตูบ้าน
เสรีรัฐก็พร้อมกันให้ร้องกรูเข้าไป คนในบ้านได้ยินเสียงพวกโจร
ให้ร้องเกรี้ยวกราดดังนั้น ก็พากันตกใจกลัวต่างคนก็แตกตอดเอา
ตัวรอดหนีไปทั้งสิ้น ยายเฒ่าเมียเสรีรัฐหนีสุดเข้าไปได้ถูกเคียง
คาเฒ่าเสรีรัฐหนีออกประตูหลังบ้าน บุตรชายบุตรสาวต่างคนต่าง
หนีเอาตัวรอด

ฝ่ายพวกโจรก็พากันถือคบไฟเข้าค้นในบ้าน ขนเอาเงินทองเข้า
ของออกมา ฝ่ายเสรีรัฐเห็นพวกโจรขนเอาเข้าของเงินทองออกมา มี
ได้คิดแก่ชั่วครู่จึงออกมาร้องบอกแก่พวกโจรว่า ขอท่านทั้งหลายได้
เห็นตเกิดเข้าของเงินทองที่จะเอาไปนั้น อย่าเอาไปเสียให้หมดเลย
เหลือไว้ให้ข้าพเจ้าเฉยๆ ชั่วครู่บ้างเกิด

ฝ่ายพวกโจรเมื่อได้เห็นเสรีรัฐมายืนร้องอยู่ดังนั้น ก็พากันมา
ก่ลุ่มรวมทูปตีเสรีรัฐนั้นจนถึงแก่ความตาย พวกโจรทั้งหลายก็พากัน
หนีออกนอกเมืองไป

ฝ่ายผู้คนในบ้าน เห็น พวกโจร กัดบิ่ ออกไป จากบ้าน แล้ว ก็พากัน
 กัดบิ่ มา แต่ เห็น เส่รู้ คาย อยู่ กับ พัน ต่าง คน ก็พากันร้องให้ ยกเอา
 ศัพนายขึ้นวางไว้บน เคียง แล้ว ก็พากัน เส่รำไ่ก่ ไ่กา ฮาตุร ว่า พรณ
 ถึงนายไม่ หยุด เคียง จน เวลาใกล้รุ่ง

ฝ่าย ยาย เฒ่าให้ คิด แค้น โกรธ พระ ถึง ชัมจัง ว่า เพราะ พระไม่ รับ
 นิมนต์อยู่ พากัน ตก แต่ง ประดับ ประดาร์่าง ภาย ตาม สิ่ง เชอ จึง ได้
 เกิด ทุกข์ ไ่ยขึ้น ชะนี้ ยาย เฒ่า คิด เห็น ดัง นั้น ก็ให้ มัจฉิร คิด พยาบาท
 จะไ่ร แต่ง ฝดถนให้ จังได้ คิด แล้ว ยาย เฒ่า จึง มา พะยง บุตร ชายให้ ถูก
 ขึ้น แล้ว พุด ว่า เจ้า อย่า เส่รำไ่ก่ไป เดย ซึ่ง เปน เหตุ ทั้ง นี้ ก็ เพราะ บิดา
 เจ้า มัจฉิร ศัรทชา ถวาย เข้า ส่งมื้ ทุกวัน ทั้ง เข้า แดเพน ก็ หาได้ รัว่าวันนั้น ทำ
 กุศัดไป ส่ง ชั้วศิร ส่งมื้ บุตร ทั้ง สอง จึง ถาม ว่า ที่ มารดา ว่า บิดา ทำบุญ
 กุศัด ส่ง ชั้วศิร แก่ ส่งมื้ นั้น หมายความว่า กะไร ยาย เฒ่า ตอบ บุตร ว่า
 เมื่อ เวลา พวกโจร กรู เกรียว เข้ามา โดย รวด เร็ว นั้น แม่ แอบ อยู่ ได้ ถู
 เคียง แสงไฟ ชั่วว่าง แต่ เห็น ชัดแจ่ม แจ้ง ใคร เฒ่า ที่ ถือ คบไฟ คือ พระ ถึง
 ชัมจัง ถือ ตาม คือ ไ่ย ก่าย เข้า คั้น เอา เงิน ทอง สิ่ง ของ คือ ชั้วเจ้ง
 เห้ง เจ้ง เปน ผู้ ตี บิดา ของ เจ้า คาย เมื่อ บุตร ชาย ทั้ง สอง ได้ พัง มารดา พุด
 ดัง นั้น ก็ สำคัญ มั่นใจ เดี่ยวว่า เปน ความ จริง มิ ได้ มี ความ สงสัย จึง
 พุด แก่ มารดา ว่า อัน ความ จริง ก็ คง จะ เปน ดัง นั้น แน่ ไม่ ควร จะ สงสัย
 เดย เพราะ เชอ ทั้ง สี่ มา นอน จ้าง ข้าง แรม อยู่ หลาย เวลา ทั้ง นอก
 ใน ก็ ทราบ ดัง เห็น เข้า ของ เงิน ทอง ก็ เกิด โลก เจตนา ขึ้น เพราะ

นั้น เห็น ส่น ตก หนัก จึงได้ แอบ เข้า มา ปล้น บ้าน เรา คน เหว เขา ของ เงิน ทอง
 ไป แล้ว มี หน้า ชั่ว ชั่ว บิดา ตาย เสีย ด้วย ดังนี้ ใคร ที่ ไหน จะ ร้าย กาล เหมือน
 พวก พระ ถึง ชัม จึง ก็ ไม่ มี แล้ว รอ พอ ให้ สว่าง จะ ทำ เรื่อง รวไป ร้อง
 แก่ ผู้รักษา เมือง ให้ ชำระ เอา ตัว ผู้ร้าย ให้ จึง ได้ เข้า ตั้ง นั้ง ชาย
 กาม ว่า ใน เรื่อง รว ที่ จะ แ่ง ว่า อย่างไร เขา เหลียง พี่ ชาย คบ ว่า
 ต้อง แ่ง ตาม ที่ มารดา บอก เอา ว่า พระ ถึง ชัม จึง ถีบ คบ ไฟ ไป ย่ำ ก่าย ร้อง
 ให้ ชำ คน ชั่ว เจ่ง เข้า ค้น ทพย เก็บ เอา สิ่ง ของ เงิน ทอง เหล่ง เจีย เปน ผู้
 ชำ บิดา เรา ดังนี้ แต่ จึง จะ เอา ตัว ผู้ร้าย ได้ เวลานั้น ผู้ คน ใน บ้าน ก็
 ดุ่น วาย ทุก ๆ คน จน เวลา สว่าง ฝ่าย หนึ่ง คัด เจ่ง เอา ศพ ใส่ โถง ฝ่าย
 หนึ่ง นำ เรื่อง รวไป ร้อง คอ ผู้รักษา เมือง ผู้รักษา เมือง ท่ง ทำย ฮู้ ผู้
 เปน ผู้ ที่ คง อยู่ ใน ยุติธรรม ชื่อ เลี้ยง ปรางกู เวลานั้น ออก คำ ตา ว่า
 การ บ้าน เมือง คอย ที่ จะ รับ คดี ทุก วัน ของ ราษฎร ฝ่าย เขา เหลียง
 เข้า ตั้ง บุตร เสรี ซึ่ง สอง คน นำ เรื่อง รว ยื่น คอ ผู้รักษา เมือง แล้ว เรียง
 ว่า ขอ ท่าน ผู้ใหญ่ ได้ ทราบ ด้วย เมื่อ เวลา คั้น นั้น มี ข้าย ผู้ร้าย เข้า ปล้น
 บ้าน เรือน ชำ บิดา ชำ เพ้า ตาย ขอ ท่าน ได้ โปรด
 ฝ่าย ผู้รักษา เมือง รับ เรื่อง รว มา ดู แล้ว ก็ ถาม ปาก คำ จึง ตั้ง ให้
 พนักงาน กอง ตระเวร จัด สรร เลือก คน ที่ ตำ สัน แข็ง แรง ร้อย ห้าสิบ คน ถีบ
 อาวุธ ครบ มือ กัน ทุก คน วัน ออก ทง ประตุ ข้าง ทิศ ตะวันออก ตก จับ เอา ตัว
 พระ ถึง ชัม จึง กับ ศิษย์ มา ให้ จึง ได้

ฝ่าย พระ ถึง ชัม จึง กับ ศิษย์ ใน คั้น วัน นั้น

อาไศรย อยู่ใน ศาล

เจ้าจน สว่าง ครั้น สว่าง แล้ว ก็ ออก เดิน ไป ตาม ทางทิศ ตะวัน ตก

ฝ่าย พวกโจร รับ หนี ออก จาก เมือง แล้ว เดิน เหยย ฆ่าต เจ้า ช้อ กวาง
ไป ประมาณ สัก สอง ร้อย เส้น ก็ พากัน เข้า แอบ ถอน ใน ชะวาก เขา เพื่อ
จะได้ แบ่ง บัน เข้า ของ เงิน ทอง แก่ กัน บัง เหมิน แดไป เห็น พระ ถึง ชัม จึง
กับ ตำนุคิยั เดิน ตาม กัน มา พวกโจร มีความ โกลา เจตนา จึง ช้ มื่อ ว่า
พระ ส่งมื เหล่า นั้น อยู่ ใน บ้าน เข้า ญวน เสรี ฐิต หลาย เวลา คง จะ มี เข้า ของ
สิ่งใด คิด มาบ้าง พวก เรา ช่วย กัน ออก สกัด ทางไว้ ต่ ชิง เขา สิ่ง ของ
แล ม้าไว้ แบ่ง บัน กัน จะ มีดี หรือ ว่า ดังนั้น แล้ว พวกโจร ก็ พร้อ มกัน ถือ
เครื่อง อาวุธ ต่าง ๆ ให้ ร้อง ออก สกัด ทาง แล้ว ร้อง ห้ามว่า พระ ส่งมื อย่า
เพื่อไป จง เขา ค่า เดิน ทาง มาให้ ก็ชน จะ ยก ชั่วครู่ ให้ พระ ถึง ชัม จึง
ได้ พัง พวกโจร ว่า ดังนั้น ตกใจ ตัว สั่น ไม่ เปน สม ประที เห็น เจี้ย หั่ว
เราะ แล้ว พูด ว่า พระ อาจารย์ อย่า กดัว เหยย ข้าพเจ้า จะ ตาม ดู ก่อน
ว่า แล้ว เห็น เจี้ย ก็ เดิน เข้า ไป โกลั พนม มื่อ ร้อง ถาม ว่า ท่าน ทั้ง หาย
ร้อง ว่า กระไร หรือ พวกโจร ร้อง ควบ ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า เจ้า คน นั้น
ยังไม่ รู้จัก ความ ตาย กด้า มา ถาม เรา ใน ตา เจ้า เห็น จะ ไม่ มี แก้ว ตา
ดอก กระมัง เจ้า จา เรา ไม่ ได้ หรือ คือ เรา เปน ได้ออง นายใหญ่ เจ้า จง
รับ เขา ค่า เดิน ทาง มาให้ เสีย แล้ว ก็ จะ ปลดปล่อย ให้ เจ้า ไป โดยดี เห็น เจี้ย
ได้ พัง ดังนั้น ก็ หวั เราะ ก้าก ใหญ่ แล้ว จึง พูด ว่า ถ้า กระนั้น พวก เจ้า ก็ เปน โจร
คอย สกัด ทาง กระนั้น หรือ พวกโจร ได้ พัง เห็น เจี้ย ว่า ดังนั้น มีความ
โกรธ จึง ร้อง ว่า พวก เรา ช่วย กัน ขำ มั่น เสียเถิด เห็น เจี้ย ทำ เปน ตกใจ

ก๊วบ ร้องว่า ท่านได้ของข้าพเจ้า เป็นคนขาวม้าขาวดังไม่รู้จักพูดจา
หนักเบา ท่านอย่าถือโทษโกรธครึ่งเถย ถ้าท่านจะเอาค่าเดินทางแล้ว
ไม่ต้องถามคนทั้งสามนั้น ด้วยสารพัดจะอยู่ที่ข้าพเจ้า ๆ จะจัดแจง
ได้ทั้งสิน ที่ซึ่งมานั้น คือ อาจารย์ของข้าพเจ้า ท่านรู้แต่สัตว์มนต์
ภาวนาเท่านั้น ไม่เกี่ยวแก่ขุระอย่างอื่น ๆ คนหน้าสี่หมอกนั้น ข้าพเจ้า
ให้สำหรับเลี้ยงม้ามาตามทางเท่านั้น คนที่ปากยาวนั้น ข้าพเจ้าจ้างมา
สำหรับหามคอน หากว่าท่านได้ของปล่อยให้ไป ข้าพเจ้าจะเอาเข้า
ของทั้งนี้ให้แก่ได้ของ พวกโจรได้ฟังดังนั้นจึงพูดว่า คนนี้ซื่อสัตย์
ถ้ากระนั้นเราจะยกชีวิตให้ เจ้าจึงบอกให้คนทั้งสามวางหามของลง
เราจะปล่อยให้ไป เติ้งเจี๋ยจึงหันหน้ามาขยิบตา ขว้างเจี๋ยที่จิ้ง
จางหามลงแล้วก็จูมปากกันเดินไป เติ้งเจี๋ยก็ทำเป็นก้มลงแก้ห่อ
ของ เอามือกำฝุ่นชายคว้างขึ้นไปบนอากาศ แล้วร้ายคาถามหาจิง
จิงร้องว่า หยุคคำหนึ่ง พวกโจรสามสิบคนก็ยืนตัวแข็งมือแต่เท้าไม่
กระดิกได้ ยืนแข็งแต่ดูคาถาอยู่ไม่กระพริบได้ ทั้งปากก็พูดไม่ออก
เติ้งเจี๋ยร้องเรียกอาจารย์ว่าให้กลับมาก่อน พระถังซัมจั๋งได้ยืนเรียก
ก็ชักม้ากลับมาถามว่า เติ้งเจี๋ยจะเรียกว่ากระไร หรือ เติ้งเจี๋ยว่าพระ
อาจารย์จงดูพวกโจรเหล่านี้ว่า มันเป็นอย่างไร ไบ๊ยก่ายจึงมาจับ
พวกโจรผลักไปมา แล้วถามว่าอ้ายพวกโจรทำไมไม่เดินรำไปเล่า
พวกโจรยืนแข็งนิ่งไม่พูด ไบ๊ยก่ายว่าอ้ายพวกนี้เห็นจะเป็นไม้ไป
เสียแล้ว เติ้งเจี๋ยบอกว่ามันถูกจิงจิงจิงยืนแข็งนิ่งอยู่ไม่พูดจา นิมนต์

อาจารย์ลงจากม้าก่อน คำโบราณท่านว่า “จับผิดไม่เป็นไร ปล่อยผิดไม่ได้” พี่น้องเราช่วยกันจับมัดมันเสียก่อน เราจะได้ซักถามดูให้รู้เหตุ ว่า แล้วเหิงเจี้ยงก็ถอนขนในคิ้ว ออก แปลง แปล เชือกสามสิบเส้นไปเย็บกาย ชั่วเจ็กก็ ตรง เข้ามัด พวกโจร ไว้ทุก ๆ คน เหิงเจี้ยงนิมนต์อาจารย์ให้นั่งพัก ลงแล้ว เชอสามคนถือ อาวุธ ทำ เสียงว่า ร้อง ควาตถามว่า พวกเจ้ามี มากน้อยเท่าใด เป็น เชือก แถว พวกโจร มาแต่เดิมหรือเพิ่งจะ วิชาน กัน เป็นโจร ได้ทำโจรกรรม มาที่นี้ แล้ว ได้เที่ยว ปล้น แล่ ที่ซึ่ง เขา มาที่ ตำบล แล้ว ว่า ผู้ พัน คนตาย มาที่ มาก น้อย แล้ว จงบอกเล่า มา ตาม จริง ทุก ประการ พวกโจร ได้ฟัง ตาม ดัง นั้น ก็ ร้อง ให้ แล้วพูดว่า พวกข้าพเจ้ามิได้เป็น เทือกแถวโจร แท้ เป็น คน ตี มี บ้านเรือน ทุก คน เพราะไม่มี บัญญา เขา ของ บิดา มารดา ไป ทำ ตาย ดัง ผลาญเสียหมดสิ้นไม่มี จะใช้ สรรพ สืบรู้ว่า เส่จู๋ เข้า ญวน เป็น ผู้ มั่ง มี ทรัพย์มากจึง ซัก ขวน กัน เข้า ปล้น บ้าน เส่จู๋ ได้ เงิน ทอง สิ่ง ของ มา เป็น อันมาก หวัง ใจ จะ แบ่ง บ้าน กัน บัง เชน เห็น ท่าน มา พวกข้าพเจ้า รู้จัก จำได้ ว่า พระ ถัง ชัม จั๊ ที่ เป็น พระ สงฆ์ แห่ง เมือง วาน นี้ คงจะมี เข้า ของเงิน ทอง คิด มา มาก เป็น แน่ จึง มีความ โทก ออก สัก ทาง โดย ความ ยาก ได้ ไม่ ทราบ ว่า ท่าน มี อะภินิหาร เดชานุกาฬ จึง จับ พวก ข้าพเจ้า มัด ไว้ดัง นั้น ขอ ท่าน ได้ มี ความ กรุณา เขา เข้า ของ เงิน ทอง ที่ ข้าพเจ้า ปล้น มา ได้ นั้น ถวาย โทษ ตัว ขอ ท่าน ได้ โปรด ให้ ข้าพเจ้า รัชชัตชีวิตร์ ไป สัก ครั้ง หนึ่ง พระ ถัง ชัม จั๊ ได้ ยิน ออก ซื้อ ปล้น บ้าน เส่จู๋ ก็ ตก ใจ ผุด ตุก ขน ถาม เหิงเจี้ยงว่า

เสวี่จี้ คนนี้ใจ เป็น บุญ กุศล เหตุไฉน จึง มา ต้อง โภย ร้าย ถูก ปล้น
 ตมกั เช่น นี้ * แห่งเจี่ย พูด ว่า เพราะ เหตุ แก่ สิ่ง พวกเรา แท้ แหน ประคับ
 ประคอง ดี มาก เพราะฉะนั้น พวกโจร เหล่านี้ จึง ได้ ปล้น บ้าน แก่ พระ
 ถึง ชัมจิ้ง พูด ว่า พวก เรา คิด บุญคุณ แก่ อยู่ มาก เรา ไม่ มี อะไร จะ แทนคุณ
 ถ้า กระนั้น พวก เรา รวม รวม เอา เข้า ของ เงิน ทอง เหล่านี้ คืน ไป ให้ แก่ จะ
 มี เป็น การ ดี หรือ แห่งเจี่ย ได้ พัง อาจารย์ ว่า ดังนั้น ก็ เห็น ชอบ ด้วย จึง
 ให้ ชัวเจ๋ง ไบ๊ยก ก่าย เข้า ไป ใน ซะวาก เขา เก็บ เอา เข้า ของ เงิน ทอง ที่ พวก
 โจร ขน มา นั้น บนทุก บน หลัง ม้า แด ให้ ไบ๊ยก ก่าย หาบ คอน เข้า ของ เงิน
 ทอง เหล่านี้ แล้ว แห่งเจี่ย จะ ใคร ดี พวก โจร ให้ ตาย เสีย ทั้ง สิ้น แต่
 กั้ว อาจารย์ จะ ว่า ฆ่า ดี ตัว จึง ได้ เรียก ขน กลับ คืน เข้า ตัว พวก โจร หลุด
 จาก มัด แล้ว ก็ พา กัน วิ่ง หนี เอา ตัว รอด ไป หมด

ฝ่าย พระ ถึง ชัมจิ้ง กับ สาม ศิษย์ ก็ พา กัน ตรง ไป ยัง บ้าน เสวี่จี้ ราว
 กับ แผลง เม้า เข้า ไฟ ณ นั้น อาจารย์ กับ ศิษย์ กำลัง พา กัน เดิน มา แด
 ไป ข้าง หน้า เห็น ผู้ คน มาก มาย ถือ เครื่อง ธาตุรา ขาว ขลุททุก ๆ คน เดิน
 ตรงมา พระ ถึง ชัมจิ้ง มีความ หวาด เสียว ตั้ดัง จึง บอก แก่ พวก ศิษย์ ว่า
 ข้าง หน้า นั้น จะ เป็น พวก ดี หรือ ร้าย อย่างไร ไบ๊ยก ก่าย ว่า โภย จะ มา ถึง
 แล้ว พวก นี้ คือ พวก โจร ที่ ปล้น ยี่ ไป มัน พา กัน กลับ มา จะ ทำ ร้าย เรา
 อีก แล้ว ชัวเจ๋ง ว่า คุณ ทำ ไม่ ใช่ พวก โจร พี่ แห่งเจี่ย จง พิเคราะห์ หัด ให้
 แน่ ว่า จะ เป็น พวก อะไร * แห่งเจี่ย หัน มา พูด บ่น แก่ ชัวเจ๋ง ว่า โภย
 ร้าย ของ อาจารย์ มา อีก แล้ว พวก นี้ คือ พวก พลทหุร มา จับ พวก โจร

ผู้ร้าย พุด ยัง ไม่ ทันทิ ขาด คำ พก ทหาร ก็ มา ถึง คึง กระบวน ล้อม เข้า มา แล้ว ร้อง ว่า พวก พระ สงฆ์ ที่ ปลด หนี เขา เข้า ของ เขา มง อยู่ นี้ สันทุก หรือ ก็ พร้อม มือ กัน เข้า จับ เขา พระ ถึง ชัม จัง ตาก ลง มา จาก ม้า มัด ไว้ แล้ว ก็ เข้า จับ เหง้าเจี้ย โป๊ยก่าย ชั่วเจ้ง มัด ทั้ง สาม คน แล้ว เขา ไม่ คำน สอด หาม สอง คน ค่อย คน เหมือน หาม สุก ร เข้า ของ ห้อย ยาม แด เงิน ทอง กับ ม้า ก็ รวบรวม เขา ไป ทั้ง สี่ น พากัน รับ กตัญ เข้า เมือง ฝ่าย พระ ถึง ชัม จัง รวด ๆ สั้น ๆ ร้อง ให้ โป๊ยก่าย ปาก บ่น พึม พำ ใน ใจ คิด แค้น ชั่วเจ้ง ใจ กระสับ กระส่าย ไม่ ประกติ เหง้าเจี้ย หัวเราะ กึก ๆ จะ ใคร ออก ฝมือ

ฝ่าย พวก ขุน นาง ที่ คุ่ม ทหาร มา จับ นั้น ก็ พากัน หาว หาม มา บัด เดียว ก็ ถึง ประตู เมือง ตรง เข้า ไป ยัง ค่าย บอก แก่ ขุนนาง ผู้ ชำระ ไจร ผู้ร้าย ว่า ขอ ท่าน ได้ ทราบ พวก ข้าพเจ้า ไป ตาม จับ ผู้ร้าย มา ได้ แล้ว ตาม แต่ ท่าน จะ โปรด ประการ ไດ

ฝ่าย ผู้รักษา เมือง แด เห็น ของ ถวาย ดัง นั้น จึง ให้ บุตร เข้า ญว่น หลาย เส่ รฐี มา รับ ของ คั้น ไป แล้ว จึง เรียก ตัว พระ ถึง ชัม จัง มา ถาม ว่า ตัว เปน สงฆ์ พุด ว่า จะ ไป ไซที่ นมัสการ พระ อัน ที่ จริง หา ไซ ไม่ คือ เปน ไจร ผู้ร้าย เทียว ปลด หนี สด มก ฆ่า คน ดัง นั้น ดอก หรือ พระ ถึง ชัม จัง ว่า ขอ ท่าน ผู้ใหญ่ ได้ ทราบ อาตมภาพ นี้ ไม่ ไซ ผู้ร้าย มี หนังสือ สำหรับ ตัว เดิน ทาง มา ขอ ท่าน ได้ พิจารณา ดู เกิด เพราะ เหตุ ท่าน เส่ รฐี มีความ เด็ด มได้ ย ได้ นิมนต์ อาตมภาพ มา ถวาย เข้า สงฆ์ ถึง ครั้ง เดือน อัน บุญคุณ ของ ท่าน เส่ รฐี หา ที่ เบรียบ มิ ได้ เมื่อ อาตมภาพ เดิน ไป ตาม ทาง บัง เชน ไป พบ พวก ไจร

ที่ปล้นบ้าน เสวี่เจี๋ย เอาเงิน ทอง ไปแบ่งปันกัน ส่วนศิษย์ ของ อาคมภาพ
 ทราบเหตุ จึงชิงเอาสิ่งของที่ โจร มา ได้ ก็ หวัง ใจ จะ เอา คืน มา ให้
 เสวี่เจี๋ย คอบแทนคุณ กำลัง เดิน ถัด มา ก็ บัง เชน มา พบ พวก ทหาร จับ
 เอา ตัว มา ว่า เป็น ผู้ร้าย อัน ความ ตักยอก อาคมภาพ หาใช่ พวก ผู้ร้าย ไม่
 ขอ ท่าน ได้ พิจารณา จด เกิด ผู้ชำระ จึง พู๊ด ว่า ตัว เห็น พวก พล ทหาร
 จึง พลิก แผลง ว่า จะ เอา ของ มา แทน คุณ ถ้า หาก ว่า พบ ละ พวก ผู้ร้าย
 จริง ทำ ไม่ จึง ไม่ จับกุม ผู้ร้าย ไ้ ได้ จะ ได้ ให้ ผู้รักษา เมือง เห็น ด้วย
 พวก เจ้า ท่ง สี่ คน จึง มา ดู เรื่อง รว ของ บุตร เสวี่เจี๋ย เอา มา พ้อง หาม ช้อ
 ดึง นั้น ยัง จะ พู๊ด แก้ว ไป ทาง ไต เล่า พระถัง ซัมจัง เข้า มา หยิบ ดู เรื่อง รว
 เห็น ดึง นั้น ก็ ให้ ขวัญ หนึ่ง ต่ ผอ จึง ร้อง เรียก เหิงเจีย ว่า ทำ ไม่ เจ้า ไม่ มา
 ดู เล่า เหิงเจีย พู๊ด ว่า เอา ของ ถวาย เป็น จริต แล้ว จะ ต้อง ไป ดู ทำ ไม่ เล่า
 ผู้พิพากษา ว่า จริง ดึง นั้น ดี มี ของ ถวาย เป็น พยาน ขยู่ จะ มา พู๊ด แก้ว ไป
 อย่างไร ได้ อีก เล่า จึง เรียก คน ไซให้ เอา ไม้ บับ ฆัมมา คัด ฆัมบับ ข้าย
 ดึง คน นั้น ดู ที่ หรือ มัน จะ ถัด ปาก ไป ถึง ไหน คิด ไม่ เสีย ก่อน แล้ว จึง
 ค่อย เขียน ด้วย หวาย เหิงเจีย ได้ พัง ดึง นั้น ก็ คิด ใน ใจ ว่า อาจารย์
 ของ เรา ท่าน มี เคราะห์ร้าย ก็ จริง แต่ ไม่ ควร ปล่อย ให้ ได้ ความ ทุกข์ ทรมาณ
 เห็น นักการ เอา ไม้ ถัด ฆัมบับ ฆัมมา เตรียม จะ บับ พระถัง ซัมจัง จึง ขำ
 ปาก บอก ว่า ขำ ก่อน อย่า เพ้อ บับ ฆัมบับ ท่าน ดึง สี่ องค์ นั้น ก่อน ขำ เจ้า
 เอง เป็น คน ที่ เข้า ปล้น บ้าน ฆ่า คน คาย เก็บ ใ้ เอา เงิน ทอง ไป มี ไซ

ผู้อื่นเลย จะทำประการใดจึงมาทำแก่ข้าพเจ้าเกิด ด้วยข้าพเจ้าเป็น
 นายโจรแท้ ๆ ท่านทั้งสามคนนั้น ไม่เกี่ยวข้องเลย . จึงทำโทษแก่
 ข้าพเจ้าผู้เดียวเกิด ผู้ชำระได้ฟังเหิงเจียร้องดังนั้น จึงให้นักการ
 เอาไม้บับขวับมาตีเหิงเจียเข้า พวกนักการก็เอาไม้ตีเหิงเจีย
 บับจนไม่หักกระเด็นไปเป็นดังนั้นถึงสามสี่ครั้ง หน้าก็ไม่ไหวหนึ่ง
 ก็ไม่ย่น พวกเหล่านั้นเปลี่ยนไม้จะบับอีก ก็พอได้ย่นคนใช้มา
 บอกว่าท่านขุนนางผู้ใหญ่ให้มาเชิญผู้ชำระออกไปหา ผู้พิพากษา
 จึงเรียกผู้คุมมาให้เอาตัวผู้ร้ายทั้งสี่คน ไปจำรักษาไว้ในห้องมืดก่อน
 เราจะออกไปรับท่านผู้ใหญ่ แล้วจะเอามาชำระซักฟอกอีกสักครั้ง
 หนึ่ง ผู้คุมก็นำเอาตัวพระถึงฆัมจึงเหิงเจียไปโยกย้ายขังแจ้งทั้งสี่คนไป
 ขังในห้องมืดแล้ว เวลานั้นไปโยกย้ายขังแจ้งก็เก็บเข้าของ ๆ ตัวไปในห้อง
 ด้วยทั้งสี่ พระถึงฆัมจึงจึงร้องถามเหิงเจียว่า การเป็นเช่นนั้นแล้ว
 เราจะคิดอ่านประการใดจึงจะหลุดพ้นไปได้เล่า เหิงเจียแกล้งพูดว่าอาจารย์
 เข้าอยู่ในนี้ก็ดีแล้ว เพราะว่าเงียบสังคตี่เราจะทำอะไรก็ไม่ มีใครรู้
 ฝ่ายพวกเฝ้าประตู ก็ถือไม้เรียวมาหวดซ้ายหวดขวา เขียนพระ
 ถึงฆัมจึงไม่迭อกว่าเนอตัวหัวหุ พระถึงฆัมจึงจึงร้องเรียกเหิงเจียว่า
 จะแก้ไขอย่างไรดี เหิงเจียร้องบอกว่า เราจะเร่งเอาเงินเท่านั้น
 เอง พระถึงฆัมจึงว่าเราจะไปเอาที่เงินมาให้เขาเล่า เหิงเจีย
 บอกว่า ไม่มีเงินก็เอาจิวให้เขาก็ใช้ได้ พระถึงฆัมจึงได้ฟัง
 เหิงเจียพูดดังนั้น เปรียบดูเขามันดีมากกว่าหัวใจ พวกผู้คุมมันก็

เขียนมิได้หยุด เหลือที่จะอดทน ความเจ็บปวดได้ จึงร้องบอก
 หึงเจียว่า ตามแต่หึงเจียจะเห็น ควร เกิด ด้วยอาตมภาพ เหลือ
 ที่จะทนแล้ว หึงเจียจึงร้องบอกว่า ท่านทั้งหลาย จงหยุดก่อน
 อย่าเพื่อเขียนนี้ พวกข้าพเจ้ามีจี้วรเป็นผ้ากาสำมะกัต อยู่ในหอ ราวา
 พิน คำตั้งทอง ขอพวกท่านจงแกะเอาไป เกิดแทนค่าทุเลา พวกผู้คุม
 ได้ฟังดังนั้น ก็เอาห่อผ้ามาแกะออกดู เห็นจี้วรสองตัวเก่า ๆ ไม่มี
 ราวา แต่จี้วรอีกตัวหนึ่ง มีผ้าห่มห่ออยู่สองสามชั้น มีรักมี
 สว่าง ออกมาแวววาว ก็รู้ว่า เป็นของดี จึงแกะห่อออกดู ก็เห็น
 ดอกแฉะลายที่ห่อปักเป็นรูปหงษ์ร่อนมังกรไว้ แต่ประดับชั้นชั้นงดงาม
 จะหาที่เปรียบมิได้ พวกผู้คุมก็แย่งชิงกันดู เสี่ยงอีกทีก็จนรู้
 ถึงผู้คุมใหญ่ ก็วิ่งมาถามว่า พวกเหล่านี้ทำอะไรกัน พวกผู้
 คุมเหล่านั้นคุกเข่าลงบอกว่า ท่านผู้พิพากษาฟัง องค์พระสังฆกับศิษย์
 มาสามคน สั่งให้พวกข้าพเจ้าคุมรักษาไว้ในนี้ เพราะเป็นพวก
 โจรผู้ร้าย เธอเห็นพวกข้าพเจ้าเขียนสองสามที่ ก็เอาของสิ่ง
 ให้แก่พวกข้าพเจ้า หากพวกข้าพเจ้าจะฉีกแบ่งกันก็เสียดายท่านมาที่
 นี้แล้ว โปรดช่วยแบ่งให้แก่พวกข้าพเจ้าพอสมควรเถิด นายผู้
 คุมใหญ่จึงพิจารณา ดูเห็นผ้ากาสำมะกัตผืนหนึ่ง จึงเปิดห่อออกดู ก็เห็น
 มีหนังสือเดินทาง และมีตราทุก ๆ เมืองประทับไว้ เป็นสำคัญจึงพูด
 ว่า นี่หากเราฆ่าก่อนมิฉนั้นก็จะเกิดเหตุ ด้วยพระสังฆ พวกนี้มีโจร
 ผู้ร้าย อย่าได้ไปทำวุ่นวายแก่เขาของ ๆ ท่าน จงเก็บห่อไว้เสีย

อย่างเดิมพวกรุ่นนี้ ท่านผู้ชำระ ๆ อีกจึงจะได้ความแจ่มแจ้ง พวกคน
เหล่านั้น ได้ฟังผู้คุมใหญ่ว่าดังนั้น ก็เชื่อฟังจึงเก็บผ้ากาสาจะมัด
แต่สิ่งของเหล่านั้นไว้เสียยังเดิม เวลาพลบค่ำพวกกองตระเวนก็

เที่ยวตรวจตราจนสามยาม เห็นเจ้ายเห็นคนเหล่านั้นหลับนอนหมดแล้ว

ก็ครึกครองว่า อาจารย์ของเรานั้นเคราะห์ร้ายต้องจองจำชราหมดทุก
คืนหนึ่ง เพราะฉะนั้นตัวเราจึงไม่พูดออกมาได้ เวลานั้นก็เข้ายาม

สามเป็นเวลาที่อาจารย์จะสิ้นเคราะห์แล้ว เราจำจะต้องไปตรวจดู

ให้รู้เหตุ เวลาเช้าจะได้แก้ไขให้อาจารย์เราออกได้ คิดดังนั้น

แล้วก็แปลงตัวเป็นแมลงหวี่บิน ถอดมาตามรูช่อง แต่ไปก็เห็นแสง

ดาวเดือนส่องสว่างไปทั่วห้องพัก จำทางได้ก็บินตรงไปยังบ้านเสวรีเจ้า

บุญนหลาย มาถึงบ้านหนึ่งอยู่ใกล้กับบ้านเสวรี บินลงจับที่ประตู

บ้านเห็นแสงไฟสว่าง อันที่จริงเป็นบ้านที่เขาทำเตาหุง แต่เห็น

ตาเฒ่ากำลังใส่ไฟ ยายเฒ่ากำลังคลุกถั่วจะทำเตาหุง ตาเฒ่าจึง

ร้องเรียกยายเฒ่าพูดว่า ท่านเสวรีเจ้าบุญนหลาย มีบุตร มีทรัพย์แต่อายุ

น้อย เรากับเสวรีเวลายังเยาว์อยู่ด้วยกัน เคยไปเรียนหนังสือด้วยกัน

เราแก่กว่าเขาห้าปี บิดาเราเรียกเขาเมื่งมีนาสิบเก้าไร่ให้เขาเช่าเก็บ

เงินที่ไม่ค่อยจะได้ เจ้าบุญนหลายอายุได้ยี่สิบปี บิดาเขาก็ถึง

แก่กรรม เธอรักษาความสุจริตที่เป็นกุศลกระทำกันไปขอเมียซึ่งเป็น

บุตรสาวของท่านเคียวฮ้อง เรียกนามว่าซวนจำ เจ้าบุญนหลาย

ตั้งแต่ไปอยู่บ้านภรรยา ไร่นาก็ทำได้ผลให้เขาเช่าก็เก็บได้ คง

แค้น มาก มั่ง มี เงิน ทอง มาก หลาย สิบ หมื่น คำดัง ข่าย เธอได้ สิบ
 เศษ ก็ กลับ ใจ เข้า ใน ทาง กุศล ทั้ง ซักขีฐาน ถวาย เข้า แะ ส่ง หนึ่ง รูป
 เวลา กลาง ค่ำ บัง เชน มี โจร เข้า ปล้น พวก โจร เตะ ตาย กิด ตู ก็ นำ
 ส่ง ด้าน บิน ข่าย เธอ พัง ได้ หก สิบ สอง ปี ควร จะ ได้ รับ ซึ่ง ความ สุข
 ก็ ทำไร ไม่ ว่า การ กุศล กลับ ให้ โทษ ร้าย ดัง นั้น นำ สิบ เวศ นึก เหง่เจ๊ย เจ๊ย
 หู พัง ได้ ยืน ทุก ประการ แล้ว เวदानันท์ จวน จะ รุ่ง เหง่เจ๊ย ก็ บิน เข้า
 ไป ใน บ้าน เข้า ญวนหลาย แต่ ไป ก็ เห็น ห้อง กลาง ค่ำ ศพ เข้า ญวนหลาย
 มี เครื่อง ประดับ แด ดอกไม้ สดต่าง ๆ ตั้ง อยู่นั้น บูชา ยาย เฒ่า ภรรยา
 ก็ ร้อง ให้ อยู่ ข้าง โถง บุตร ชาย ทั้ง สอง ก็ มา นั่ง ร้อง ให้ คร่ำ ครวน ลูก
 สะ ใภ้ ก็ ยก เข้า มา เห็น เหง่เจ๊ย จม อยู่ หัว โถง ก็ ทำ กระแอม ไอ
 ซิน ที่ หนึ่ง ลูก สะ ใภ้ ทั้ง สอง คน ก็ ตก ใจ จึง สัม ไม่ เป็น สัม ประดี บุตร
 ชาย ทั้ง สอง ก็ ตก ใจ ถั่ว ก้ม หน้า ฟุบ ลง กับ พ้น ไม่ ถั่ว กระตุก กระตัก
 ร้อง ว่า บิดา ทำไม หดอก ขำพเจ้า เต่า แต่ ยาย เฒ่า ใจ กล้า เอา มือ คบ เข้า ที่
 หัว โถง ที่ หนึ่ง ร้อง ถาม ว่า ท่าน เข้า ญวนหลาย จะ กลับ เป็น มา แดว หรือ เหง่เจ๊ย
 ทำ เป็น พุด แทน ว่า เรา ยัง ไม่ เป็น ดอก บุตร ชาย ก็ ตัว สั้น ไม่ เป็น สัม ประดี ยาย
 เฒ่า สกิด ใจ ถาม ว่า ท่าน เข้า ญวนหลาย ไม่ กลับ เป็น ทำไม จึง พุด ได้ เต่า เหง่เจ๊ย
 พุด ว่า พระ ยาม จักราช ให้ ยม พบาท พา ตัว เรา มา บ้าน จะ บอก ให้ รู้ เหตุ การ ว่า
 นาง ขวน จำ ปาก เรา ร้าย ทำ ว่า คน ไม่ มี โทษ ยาย เฒ่า ได้ พัง เรี่ย กซ้อ เดิม ก็
 ตก ใจ ถั่ว ลูก เข้า ถง กับ พ้น ทำ เคารบ ถาม ว่า ท่าน คา ข่าย ขำพเจ้า ก็ มาก แล้ว
 ทำไม จึง มา เรี่ย กซ้อ เดิม เรา เต่า แด ว่า อะไร ที่ ไหน ทำ ว่า คน ไม่ มี โทษ เหง่เจ๊ย พุด

ว่าทำไมจึงว่าพระถังซัมจั๋งถือคัมภีร์ไปยักยัดร้องฆ่าคน ชั่วเจ้ง ปล้น
 เขา เข้าของ เงิน ทองไป เหย็งเจี้ยง เตะ เสวี่ ตาย เจ้าเขาที่ โฉน มากถั่ว ดังนั้น
 เหตุที่กล่าวเท็จ ทำให้คน ตีต้อง รับ โทษ ธรรมดาทุกข พระถัง ซัมจั๋ง กับ
 ศิษย์ทั้ง สาม เดิน ไปตาม ทาง พบโจรผู้ร้าย เขา เข้าของ เงิน ทอง ของ เรา
 ไป ศิษย์ของ พระ ถัง ซัมจั๋ง จึง แย่ง เขา ทรมาน ของ เรา คืน มา ได้ ปราภณา
 จะ เขากลับ มาคืน ให้แก่ เรา เพื่อจะ ตอบ แทน คุณ เรา ทำไม พวก
 เจ้า จึง คิด ได้ ความ ทำ เรื่อง รว ผ้อง ร้อง กล่าวโทษ เรื่อย โรง ศาล ผู้ชำระ
 ก็หา ได้ ไตร่ตรอง ให้ ถัดวัน ไม่ จับ เรอ ไปคุม ขัง กระ ทำ เรอ ให้ ได้
 รับ ความ เดือดร้อน เพราะ ฉนั้น จึง ได้ ร้อง ถึง เจ้าเจตตะ กุก แด พระภุม์ เจ้า ที่
 พา กัน นั้ ไม่เป็น สุข จึง ร้อง ถึง พระ ยามัจจุราช ๆ จึง ให้ ยม พระ มาต
 คุม เรา มาบอก พวก เจ้า ให้ รู้ ถัก รุ่ง พุ่ง นั้ จึง ไป ปลดปล่อย เรอ ทั้ง สี่ คน ออก
 ถ้า ไม่ทำ ดัง นั้น เรา จะ อยู่รับ กวน เจ้า เอาทั้ง บ้าน ไม่ว่า ผู้ใหญ่ เด็ก หมู
 หมา เป็ด ไก่ ให้ วินาศ ทั้ง สิ้น มิ ให้ เหลือ หลอ

เจ้า เหลียง เจ้า คัง ทั้ง สอง ได้ ฟัง ดัง นั้น ก็ เอา ศัสตรา ธก ลง กับ พน
 ร้อง ให้ ช้วน วอน ว่า ขอ บิศา ได้ กลับ ไป เกิด ขย่ำ ทำ อันตราย แก่ พวก
 ข้าพเจ้า เตย รุ่ง พุ่ง นั้ ลูก จะ ไป ยัง ศาล ขอ ถอน ผ้อง แด ท่าน ทั้ง
 สี่ นั้น จะ ทำ ความ เคารพ มิ ให้ ได้ ความ เดือดร้อน ค่อไป เหย็งเจี้ยง จึง ว่า
 ถ้า กระนั้น จง เมา กระดาษ เงิน กระดาษ ทอง เรา จะ กลับ ไป พวก ใน บ้าน
 ไม่ว่า เด็ก แด ผู้ใหญ่ พา กัน ขอ มา เมา กระดาษ เหย็งเจี้ยง ก็ บิน กลับ ไป
 ยัง บ้าน คุณาการ เห็น ผู้ พวพสา ค่น แลว เดิน ออก มา ดัง หน้า เหย็งเจี้ยง

เล่ม ๔

ไซอิ๋ว

หน้า ๕๕

บินเข้าไปจับห้องใน เห็น มี โคมไฟ ตาม อยู่ แต่ไป ที่ ฝา เห็น มี ฉาก แว่น อยู่
 เขียน เป็น รูป ชุนนาง ชี้ มา มี คน ตาม หลัง สอง คน ๆ หนึ่ง ถือ ร่ม ทาง คน
 หนึ่ง แบก เก้าอี้ ข้าง หน้า ฉาก ตั้ง ที่ บูชา แห่ง เจ้ายักษ์ ดูก ก็ หารู้ว่า เป็น
 รูป ผู้ใด ไม่ บังเอิน ผู้พิพากษา เดิน กลับ เข้า มา เซ็ด หน้า แห่ง เจ้ายักษ์
 กระแอม ขน คำ หั้น ผู้พิพากษาก็ ตกใจ หว่น หวาด รับ เดิน เข้า
 ใน ห้อง สวม เสื้อ ยาว แล้ว ก็ เดิน ออก มา ที่ หน้า โต๊ะ บูชา จด รูป เทียน มั่น ว่า
 ท่าน สูง เก้ง กง เจียน ข้าพเจ้า ผู้หลาน เก้ง กง ชัม เหตุ กุศล เข้า สอด
 ได้ ได้ ที่ กุญ กระณิก เรือน ที่ สาม บัดนี้ ได้ เป็น ชุนนาง ตำแหน่ง ผู้พิพากษา
 ข้าพเจ้า ก็ กระทำ ความ เคารพ จด รูป เทียน บูชา อยู่ ทุก เวลา วัน นี้ ทำ ไม่
 จัง มี เลี้ยง ตั้ง ขึ้น ขอ ท่าน สูง อย่า ได้ เป็น ผู้มี ศักดิ์ เหยย คน ทั้ง หลาย จะ
 ตกใจ กลัว แห่ง เจ้ายักษ์ หัก หัว เรา อยู่ ใน ใจ ก็ รู้ ได้ ว่า รูป ใน ฉาก นั้น เป็น
 รูป สูง ของ ผู้พิพากษา จัง ร้อง เรียก ว่า เก้ง กง ชัม ตัว ได้ เป็น
 ชุนนาง ตำแหน่ง ผู้พิพากษาก็ โดย ได้ พัง กุศล ของ บัว ย่า ตายาย เป็น ชุน นาง
 ที่ ตั้ง อยู่ ใน ยุติธรรม ทำไม วัน วน นั้น จัง ไม่ รู้ จับ เอา ท่าน ทั้ง สิ้น นั้น ลง
 โทษ ว่า เป็น โจร ทำไม จัง มิ ได้ ใคร่ ตรง เคี้ยว มุด เหตุ เดิม มา อย่างไร
 เพราะ เหตุ เอา เธอ ไป ขัง ไว้ จัง ร้อง ถึง เจ้า เจตะคุด แด พระภูมิ เจ้า ที่ อยู่ ไม่ คู่ ข
 ร้อง ถึง พระยา มัจจุราช ๆ ให้ ยม พระบาท คุณ ตัว เรา มา บอก แก่ หลาน ให้
 ทราบ จัง ใคร่ ตรง ขอ ความ ให้ ถนอย อด จัง รับ ปลดปล่อย เธอ ทั้ง สิ้น นั้น ออก
 ถ้า มิ ฉนั้น จะ เอา ตัว หลาน ไป ยัง นิกร ขำระ ผู้พิพากษา ได้ พัง ก็ สะดุ้ง จัง
 ยก มือ ขึ้น เคารพ พูดว่า ขอ ท่าน สูง จง กลับ ไป เกิด หลาน จะ ออก ที่ ขำระ

ปลดปล่อย ท่าน ทั้ง สี่ นั้น ให้ ออก พ้น จาก ขัง เหย็งเจี้ยง ว่า ถ้า กระนั้น จง เสา กระ
 ดาษ เรา จะ บอก แก่ พระยา มัจจุราช ให้ ปล่อย ผู้ พิพากษา ก็ เสา กระดาษ
 ลง ไป เหย็งเจี้ยง จึง บิน ออก จาก บ้าน ผู้ พิพากษา เวลา นั้น แสง อาทิตย
 ล่อง ล่วง ก็ บิน เอย ไป บ้าน คี เสง กุ้ย แด เห็น พวก กรรม การ ทั้ง หลาย
 กำลัง ประชุม กัน ณะ ศาลากลาง เหย็งเจี้ยง คิด ว่า ถ้า จะ พุด ชื่น ด้วย แปลง อย่าง น
 จะ เปน การ ไม่ ดี คิด แล้ว ก็ เหวะ ชื่น บน อากาศ แปลง เปน รูป ใหญ่ เอา
 เท้า ห้อย ลง มา กลาง ศาลา ร้อง เรียก ด้วย เสียง อัน ดัง ว่า พวก
 กรรม การ ทั้ง หลาย จง คอย พัง เรา คือ พระอินทร์ ให้ เรา ลง มา ตัว เรา คือ
 เท พารัก ฉาด ตะเวระ ว่า ใน เมือง นี จำ ขัง คน ไม่ มี โทษ ผิด กับ ลูก พระตะดาสด
 เขียน ดี กระทำให้ หวาด ไหว ไป ทั้ง สาม ทัพ เทพ บุตร ทั้ง หลาย พล ดอย ร้อน ไม่
 เปน สุข ตั้ง ให้ เรา มา บอก แก่ พวก ท่าน ว่า รุ่ง เข้า จง ปล่อย ท่าน ทั้ง สี่ นั้น ออก
 แม้ ว่า ชัก เข้า ไป ตั้ง ให้ เรา เอา เท้า กระทับ ศาลา ให้ แหก ทะลาย ไป ทั้ง สี่ นั้น แด ให้
 เขียน กรรม การ เสีย ให้ ตาย ทั้ง เมือง ไม่ เลือก ว่า ใหญ่ น้อย ทั้ง ไฟ บ้าน พล
 เมือง ไม่ ให้ เอา ไว้ ทั้ง บ้อม แด กำ พัง ก็ ให้ เขียน ทำ ตาย เสีย ให้ สิ้น
 ฝ่าย พวก กรรม การ ทั้ง หลาย เมื่อ ได้ พัง แด ได้ เห็น ดัง นั้น ต่าง
 ก็ ตกใจ กอตัว ทุก ๆ คน ก็ พรีฮ่ม กัน ลง ลูก เข้า พระนม มีธ คำนับ แล้ว พุด ว่า ขอ
 เชิญ ท่าน กลับ ไป เถิด จง ดโทะษ ข้า พู เจ้า ทั้ง หลาย ด้วย พวก ข้า พ
 เจ้า จะ ได้ พรีฮ่ม กัน ไป หา ผู้ รักษา เมือง แด ผู้ พิพากษา ให้ ปล่อย ปล่อย มี
 ให้ ข้า ได้ เหย็งเจี้ยง เห็น พวก กรรม การ ชื่อน น้อม ดัง นั้น แล้ว ก็ แปลง

ก๊ตบ เปน แมลง หวี ตาม เติม บิน ก๊ตบ เข้าไปใน ห้อง ขี้ คอย ฟัง ว่าพวก
เจ้า เมือง กรม การ จะ ทำประการใด

ฝ่าย ผู้ พิพากษาเวลารุ่ง เข้า ออกนั่ง ศาล จะ ใคร ให้ บ้ายสัญญาเบ็ด พระ
ถึงข่มขู่ กับ ศิษย์ ทั้ง สาม ออก จะได้ พิจารณา ให้ ได้ ความ แท้ แล จริง ก็
พอ บุตร ชาย เส่ รฐี ทั้ง สอง เข้า มา ร้อง ถอน พ้อง ผู้ พิพากษา ได้ ฟัง ก็ โกรธ
พูด ว่า เมื่อ วน นี เจ้า เขา เรื่อง ราว มา พ้อง ร้อง เรา ก็ ให้ คน ตาม

จับ พวก ผู้ ร้าย มา ให้ แล้ว แด ทรัพย์ ของ กตาง ก็ ได้ แล้ว เหตุใด

จึง จะ มา ถอน พ้อง ดัง นี้ เจ้า เขา เหลียง เจ้า ตึง บุตร เส่ รฐี ทั้ง สอง คน

ร้อง ให้ แล้ว เจ้า เนอ ความ ที่ บิดา เปน มี คำ มา เจ้า บอก ให้ ฟัง ทุก ประการ แล้ว

จึง ร้อง ขอ ว่า ท่าน ได้ โปรด ด้วย เด็ด ผู้ พิพากษา ได้ ฟัง ดัง นั้น จึง คิด ว่า บิดา

ของ เขา ฟัง คาย ใหม่ ๆ จะ เปน มี คำ มา บอก เจ้า ก็ ควร อยู่ ตง ของ

เรา คาย ไป หัก เจ็บ บั แล้ว ทำไม เมื่อ คน นี้ จึง มา บอก ให้ เรา พิจารณา

ให้ สะเอียด ดู ก็ เปน นำ พิศวง มาก อยู่ หาก จะ พิเคราะห์ ดู พวก ส่งฆ์

เหล่านี้ ถ้า เปน โจร ผู้ ร้าย ก็ คง จะ หลบ หนี ไป เหตุใด จะ กลับ มา ดัง นี้

หาก จะ จับ ผิด คัว ไป เปน แน่ ถ้า ตั้ง ตรึง ตรอง อยู่ ดัง นั้น ก็ พอ เห็น พวก

กรม การ แล ขุนนาง ใหญ่ น้อย ทั้ง หลาย เติม ตรง เข้า มา คำนับ แล้ว พูด ว่า ข้า

แต่ ท่าน ผู้ พิพากษา ที่ จับ พวก พระ ส่งฆ์ ทั้ง สี่ ไหว้ นั้น เห็น จะ ไม่ ดี เสีย แล้ว เมื่อ

เวลา เข้า น้ เจริญ ช่าง ได้ ใช้ ให้ ทพ วัณษ์ ลง มา สั่ง ว่า ให้ ปลดปล่อย พระ ส่งฆ์

ที่ จำขัง ไหว้ นั้น โดย เร็ว พระ ส่งฆ์ เหล่า นั้น มิใช่ โจร ผู้ ร้าย คือ เปน

พระสุจริตไปอาราธนาพระธรรม หากว่าทั้งไว้ให้เน้น ข้าจะทะลายบ้าน
เมือง แด่เหยียบฆ่าผู้คน ชายหญิง ให้ตายเสียทั้งเมือง * ผู้พิพากษาได้ฟัง
ดังนั้น ก็ตกตลึงไปเป็นนาน ครั้นได้สติจึงสั่งผู้คุมให้รีบไปถอดพระถัง
ซัมจั๋งกับศิษย์มาโดยเร็ว พวกผู้คุมก็ไปถอดตามสั่ง ไปโยกย้าย
เป็นทุกข์ บ่นว่าวันนี้จะชำระประการใดก็ยังไม่รู้ จะเขียนหรืออย่าง
ไรอีกเป็นแน่ เหง้าเจ้ายี้หวี่เราแล้วพูดว่า เราจะรับประกันให้ว่าแค่
สักที่เดียวก็ไม่ต้องถูกตี เราได้จัดแจงไว้เรียบร้อยแล้ว หากว่า
ขึ้นไปบนศาลอย่าทำคำนั้น พวกเหล่านั้นคงต้องลงมาเชิญเราขึ้นไป
นั่งที่อันสมควร เราจะแต่งตั้งให้พวกเหล่านั้นถอดเราไปทั้งสิ้น
พูดยังไม่ทันจะขาดคำพวกขุนนางกรมการก็ลงมากำชับเชิญทุกคน พูด
ว่าเมื่อเวลาดานนี้ท่านพระธรรมสั่งมีนามของกลางมาด้วย ก็ยังหาได้
พิจารณาไม่ พระถังซัมจั๋งพนมมือแสดงความตามที่ได้มาพบพวกโจร
ให้กรมการฟังทุกประการ ขุนนางทั้งหลายพร้อมกันพนมมือพูดว่า พวก
ข้าพเจ้าทั้งหลายผิดแล้วยอมมีโทษทุกคน เหง้าเจ้ายี้หวี่มาใกล้พูด
ควอดด้วยเสียงอันดังว่า ม้ากับเขาของๆเราจงรีบส่งมาโดยเร็ว
วันนี้เราจะชำระพวกเจ้าที่เอาโทษร้ายมาได้เราคนดี ๆ ว่า เป็นโจรผู้ร้าย
พวกเจ้าจะมีโทษประการใด พวกขุนนางกรมการทั้งหลายเห็นเหง้าเจ้ายี้หวี่
กริยาชั่วร้ายดังนั้น ก็พากันตกใจกลัวทุกคน จึงรีบเอาเขาของแถมามา
คืนให้ เหง้าเจ้ายี้หวี่กล่าวถึงต่างคน ก็กระทำการชั่วร้ายพวกขุนนาง
กรมการ แก้วว่าพวกเสวี่จู้ม้ายี้ ทั้งยังกล่าวโทษจึงได้ทำ พระถังซัมจั๋ง

เล่ม ๔

ไซอิ๋ว

หน้า ๕๘

พูดห้าม ล่านกียว่า ถ้าตั้งนี้จะไม่แจ่มแจ้ง พวกเราพากันไปที่บ้าน

เสวรีซักไซ้ไล่เถียงดูว่า ผู้ใดเห็นว่าพวกเราเป็นโจรผู้ร้าย ให้เงี้ย

พูดว่า พระอาจารย์ว่าตั้งนั้นถูกแล้ว ข้าพเจ้าจะทำให้เสวรีพ้นชนแล้ว

จะได้ถามเธอว่าผู้ใดที่เธอตาย ชั่วเจ้งก็อุ้มพระอาจารย์ขึ้น บ่าพากันไป

บ้านเสวรี ฝ่ายขุนนางกรมการก็พร้อมกัน ตาม พระถัง ข้ามจึงมายังบ้านเสวรี

ฝ่ายถูกเสวรีทั้ง สองคน แฉเห็นก็ ถน ดานพากันออกมารับยัง ประตูบ้าน

คนในบ้านเสวรีไม่ว่าเด็กผู้ใหญ่ไว้ทุกข์ทุกข์ๆ คน เหย้งเจี้ยตรงเข้า

ไปถามว่า ผู้ใดเป็นคนคิดเอาความร้ายใส่ให้พวกเราทั้งนี้ เหย้งเจี้ยห้าม

คนในบ้านเสวรีทั้ง เด็กและผู้ใหญ่ว่าเจ้าย่าร้องไห้ จง คอย เราจะเข้าไป

พาตัว ท่านเสวรีมาถามดูว่าผู้ใด ช่างเธอให้ถึงแก่ความตาย จะได้ทำให้มัน

ตายเด่น พวกขุนนางได้ฟังเหย้งเจี้ยพูดดังนั้น ก็เข้าใจว่าพูดเด่น เหย้งเจี้ยจึงพูดว่า

เชิญ ท่าน ทั้ง หลายนั่งพูดเด่นเป็น เพื่อน อาจารย์สักประเดี๋ยว ไปยกายชั่วเจ้ง

จงอยู่รักษาอาจารย์ให้จงดี เราจะไปสักประเดี๋ยวจะกลับมา เหย้ง

เจี้ยสั่งเสวรีแล้ว ก็เดิน ออกนอก ประตูบ้าน เหวะ ขึ้นไปบน อากาศ คน ทั้ง

หลายเห็นดังนั้น ก็ พากัน จุด ชูป เทียน นมัสการบูชา พากัน เข้าใจ ว่า ท่าน

พวกนี้เป็นผู้วิเศษ

ฝ่ายเหย้งเจี้ย เหวะ ตรง ลง ไปยัง เมือง นรก ครั้นถึง ประตู เมือง ก็

ตรง เข้า ไป ยัง ตำหนัก เข้มม หลอ เตี้ย ที่ อยู่ แห่ง พระยาเจียมพ่ออ่อง ๆ แฉ เห็น

ตกใจ ตก ลง จาก ที่ นั่ง มา คั่น รั้ว ถ้าถาม ว่า ท่าน ได้ เข้ม ลง มา ถึง นี้ มี ชูระ

อันใด หรือ เหย้งเจี้ย ตอบว่า ท่านเสวรี เข้าญวนหลายที่อยู่ที่เมืองทงท่าย อยู่ตำบล

บ้าน คีเลง กุ้ย นน ตาย ลง มา เคียว น วิญญาณไป อยู่ ที่ ไทเน ขอ ให้ พามาหา
 ข้าพเจ้า ดัก หน้อย เกิด พระยา เจี่ยม พ้อ ช้อง คอบ ว่า ท่าน เส่ รฐี เข้า ญวน หลตาย
 นน เป็น คน ใจ บุญ ไม่ มี ผู้ ไต่ จับ เธอ มา เธอ มา โดย ลำ พัง ถึง นี้ พบ กับ กิม
 อี ท่ง จอ นำ ไป หา พระ โพธิสัตว์ คีของ ช้อง แล้ว เห่ง เจ้ย ไต่ พัง ตัง นน ก็ ตา
 เจี่ยม ช้อง ครอง ไป ยัง คำ หนัก รุ้ย หุ่น เกง ครั้น ถึง ครอง เข้า ไป กระทำ นมัสการ
 พระ โพธิสัตว์ คีของ ช้อง แล้ว จึง เต่า เรื่อง เส่ รฐี เข้า ญวน หลตาย ให้ พระ โพธิสัตว์
 พังทุก ประการ พระ โพธิสัตว์ ไต่ พัง ก็ มีความ ยินดี พุด ว่า เส่ รฐี เข้า ญวน หลตาย
 นน อยู่ ใน มนุษย์ โลก ก็ ถึง เวล่ำ แล้ว เพราะ ฉนั้น เมื่อ เวล่ำ จะ ถึง แก่ มรณะ
 กรรม ก็ มี ได้ เจ็บ บ่วย ล้ม หมอน นอน เสื่อ ชาติ มะ เห็น เธอ เป็น คน ใจ บุญ
 ใจ กุศล จึง ให้ เธอ เป็น พนังกาน มา ญช กุศล หาก ท่าน ได้ เชี่ยว จะ มา เอา
 เธอ กลับ ไป ยัง มนุษย์ โลก ชาติ มะ จะ เพิ่ม อายุ ให้ อีก รอบ หึ่ง ให้
 เธอ ตาม ได้ เชี่ยว กลับ ไป พระ โพธิสัตว์ จึง ให้ กิม อี ท่ง จอ นำ เส่ รฐี เข้า ญวน หลตาย
 ออก มา พบ แก่ เห่ง เจ้ย เส่ รฐี เห็น เห่ง เจ้ย ก็ ร้อง ว่า ท่าน อาจารย์ ช่วย
 ข้าพเจ้า ดัก ครอง หน้อย เกิด เห่ง เจ้ย ว่า ท่าน ถูก ไจร เศษ ตาย ลง มา ที่ แห่ง นี้
 คือ เมือง นคร บัด นี้ พระ โพธิสัตว์ ปลดปล่อย ให้ ท่าน ไป ยัง มนุษย์ โลก เพิ่ม
 อายุ ให้ ท่าน อีก รอบ หึ่ง ถึง ๓๒ ปี แล้ว จึง กลับ ลง มา ฝ่าย เส่ รฐี เข้า ญวน หลตาย
 ไต่ พัง ตัง นน ก็ ขอบ คุณ นมัสการ ตา พระ โพธิสัตว์ เห่ง เจ้ย ก็ ตา พระ โพธิ
 สัตว์ นำ เอา วิญญาณ จิตร เส่ รฐี ร่ำ ไร คาถา วิเศษ เป้า แปร ทยัค ไล่ ใน
 มือ เสื่อ แล้ว ก็ เหวะ กลับ มา ยัง มนุษย์ โลก ครั้น ถึง ก็ ถด ลง ยัง พน
 เติง เข้า บ้าน เส่ รฐี เรียก ไป ยัก าย ให้ แก่ ปลดออก มัด โลง แล้ว เห่ง เจ้ย จึง

เขาวิญญาน ปล่อยเข้า ใน รูป กาย ของ เส่ฐี บัด เดียว ตม แด โถหิต
 ก็ เดิน ทั่ว กาย. ฐี ลึก ผุด ตุก ขึ้น ออก มา จาก โถง เดิน มา ทำ คำนับ
 พระ ถึง ชัม จัง กับ สำนัก ศิษย์ ทั้ง สาม แล้ว พูด ว่า ท่าน อาจารย์ ตัว ข้าพเจ้า
 ตาย ลง ไป ยัง เมือง นรก ได้ พัง สำนัก ศิษย์ ใหญ่ ของ ท่าน ช่วย ให้ กลับ เป็น
 ชน ดุจดัง ว่า เกิด ใหม่ พระเดช พระคุณ หา ที่ เปรียบ มิ ได้ แด หัน ไป
 เห็น ชุน นาง เจ้า เมือง กรม การ ทั้ง หาย นัง อยู่ พร้อม หน้า เส่ฐี เข้า ญวน หาย
 จัง กระทำ คำนับ ทุก ๆ คน แล้ว จัง ถาม ว่า ท่าน ผู้ ใหญ่ ทั้ง หาย ทำ ไหม จัง
 มา พร้อม กัน อยู่ ที่ บ้าน ข้าพเจ้า เล่า พวก เจ้า เมือง กรมการ จัง เล่า ความ
 ให้ เส่ฐี ฟัง คง แค่ คั้น จน ปลาย ทุก ประการ เส่ฐี ได้ ฟัง ก็ คุก เข้า ลง คำนับ
 พูด ว่า ท่าน เล่า เขย ได้ ทั่ว รบ ที่ ไ้ โทษ เขา ท่าน ทั้ง สิ้น นัง ผิด ไป เมื่อ คั้น
 วัน ที่ พวก โจร มา ปล้น บ้าน ข้าพเจ้า นั้น ประมาณ สาม สิบ คน จุด คบ ไฟ ถือ
 ธาตุ ให้ ร้อง อึก ทัก เข้า มา ปล้น เขา เข้า ของ ๆ ข้าพเจ้า ๆ จัง ออก มา ดู แด
 พูด จา ตาม ขรรคม เนียม ก็ หา ทน จะ ฐี ลึก ไม่ ว่า พวก โจร เตะ ข้าพเจ้า ถึง แก่ ความ
 ตาย ไม่ เกี่ยวข้อง อะไร แก่ ท่าน ทั้ง สิ้น เหย พูด แล้ว เส่ฐี ก็ เรียก บุตร ภรรยา
 ออก มา พร้อม กัน แล้ว บอก แก่ ผู้ พิพากษา ว่า ขอ ท่าน ได้ โปรด ปรบ
 โทษ ตาม การ เกิด เวลา นั้น คน ใน บ้าน เส่ฐี ทุก คน ออก มา ทำ ความ
 เคารพ ขอ โทษ โทษ ตัว ทุก ๆ คน

ฝ่าย ผู้ พิพากษา เห็น ดัง นั้น ถ้ายก โทษ ให้ ทุก ๆ คน เส่ฐี จัง ให้
 จัด เครื่อง โต๊ะ สาม โต๊ะ เติง เป็น การ ขอ บิณฑุณ ต่าง รับ ประทาน อาหาร แล้ว
 ก็ พา กัน กลับ ไป บ้าน รุ่ง ชัน วัน ที่ สอง เส่ฐี ให้ จัด หา เครื่อง แจก ถวาย

พระถังซัมจั๋ง กับ ศิษย์ทั้ง สาม แต่วินมณฑลให้หยุดพักอยู่ก่อน พระถังซัมจั๋ง
ไม่ยอมอยู่ เส่รฐี่ จึงให้เบ้าร้อง วงษ์ ญาติ แล ชาวบ้าน ให้จัดแจง ของ
เที่ยว แห่ ส่ง อีก เหมือน เช่น ครั้ง ก่อน

ฝ่าย พระถังซัมจั๋ง กับ สามศิษย์ทั้ง สาม ออกจากบ้านเข้าญวน หลาย
เส่รฐี่ ก็ คง หน้า หมาย ตรงไป ยัง ที่ศ ปราชิน เดิน พดาง พิกัด ตั้ง ว่า
เมือง พระพุทธเจ้า มี ต้น ผลไม้ ดอก ดวง พวง ผล ระดาด หอม ระรื่น ร่มไป ตาม
แถวถนน ทุกแห่งทุกตำบล บ้าน ถ้วน ถิ่นคืด กินเจ ตั้งหน้าทำบุญ กุศล ทุก ๆ คน
อาจารย์ กับ ศิษย์ กตาง วัน ก็ เดิน กตาง คืน ก็ เข้า หยุด พัก อาไ้ครย เดิน มา
ได้ สัก เจ็ด วัน แลไป ข้าง หน้า ก็ เห็น มี ปราสาท ราช มณเฑียร สดับ ชับ
ซ้อน เป็น ระดับ สูง่างาม พระถังซัมจั๋ง อยู่บน หลังม้า เอา แซ่ชี่ ถาม
เห้งเจีย ว่า ที่ ข้าง หน้า นั้น เป็น สถานที่ อันใด เห้งเจีย ตอบ ว่า ที่ สมมุติ
รูป พระพุทธเจ้า พระอาจารย์ ลง นมัสการ วันนั้น มา ถึง เขต พระพุทธเจ้าจริง
แล้ว ทำไม จึงไม่ลง นมัสการเล่า พระถังซัมได้ฟัง เห้งเจีย พูดดัง นั้น
ก็ ลง จาก หลังม้า เดิน มา ถึง ประตู นอก ที่ มี ปราสาท ราชมณเฑียร นั้น แล
ไป ที่ ประตู เห็น หนุม น้อย ผู้หนึ่ง ยืนอยู่ ร้อง ถามไป ว่า ท่าน เป็น ผู้ที่ มา
จาก เมือง ไค่ กัง เพื่อ จะอาราธนา พระไตรปิฎก ขรรณ หรือ มิใช่ พระถัง
ซัมจั๋ง แลไป เห็น ผู้ นั้น รูป ร้าง คม ดัน นุ่ง ห่ม เป็น เพศ ผู้ ประพฤติพรต ฝ่าย
เห้งเจีย แล เห็น ก็ จำได้ จึง บอก แก่ พระอาจารย์ ว่า ท่าน ผู้ นั้น คือ เป็น
เทพบุตร กิม เต็งไค่ เซียน รักษา เซิงเซา เต็งซัว ท่าน มา คอย เพื่อ จะรับ
พวกเรา พระถังซัมจั๋งได้ฟังดัง นั้น ก็ รับ เดิน เข้า มา ใกล้ กระทำ คำนับ ทัก ถาม

ท่าน กิม เต็ง ได้เขียน หัวเราะ แล้ว คำนิม คอบ พูดว่า ท่าน อาจารย์ พัง มาถึง
 บินเอง พระ โพธิสัตว์ บอก ให้มา คอย เปรน หลายปี เมื่อ ถึงปี ก่อน
 พระ โพธิสัตว์ รับ คำสั่ง ของ พระ พุทธเจ้า ไป ยัง ประเทศ จีน เพื่อ จะ หา คน มา
 อารามหา พระ ไตรยปิฎก ขรรณ ท่าน บอกว่า กำหนด ต้อง สามปี ท่าน จะ มา ถึง
 แห่ง สำนัก ข้างเจ้า ๆ ก็ คง ใจ คอย ทุก ๆ ปี ก็ ไม่ได้ ข่าว คราว มา จน
 บัดนี้ จึง ได้พบ แก่ ท่าน พระ ถึง ชัมจิม ปราไสย ว่า ชอบ ใจ ท่าน ได้ เขียน
 ต้อง มา คอย มี ความ ต้มาก มาก พระ เศร พระ คุณ หา ที่ เปรียบ มี ได้
 ครั้น พุทธ เจ้า ทัก ตาม กัน แล้ว ก็ พา กัน เข้า ใน สำนัก ฝ่าย เหยี่ย โป้ย ก่าย
 ชั่ว เจ้ง ก็ พา กัน ยก หาบ จม น้ำ เข้า มา ข้าง ใน สำนัก แล้ว จึง พา กัน มา
 ปราไสย คำนิม ทัก ตาม ได้ เขียน แล้ว นั่ง ที่ ตาม สมควร
 ฝ่าย กิม เต็ง ได้ เขียน ให้ ศิษย์ ยก น้ำ ร้อน น้ำ ชา แด เครื่อง แจ มา
 เฝย สิ่ง ให้ คม น้า หอม ให้ พระ ถึง ชัมจิม กับ ศานุศิษย์ อาบ ถ้าง ชำระ ผลัด
 เป็ดียน เครื่อง นุ่ง ห่ม แล้ว จึง จะ ได้ ขึ้น ไป นมัสการ พระ พุทธเจ้า
 ฝ่าย พระ ถึง ชัมจิม กับ ศานุศิษย์ ทั้ง สาม ครั้น นั้น แล้ว ก็ พา กัน เข้า
 ที่ สรง น้ำ ชำระ ถ้าง เสร็จ แล้ว ก็ ผลัด เป็ดียน นุ่ง ห่ม เครื่อง ใหม่ เวตา จวน คำ
 ก็ พา กัน พัก หลับ นอน คืน หนึ่ง พอ เวตา รุ่ง แจ้ง พระ ถึง ชัมจิม ตื่น นอน
 แล้ว ถ้าง หน้า ครอง จั้วร เรียบ ร้อย แล้ว จึง พา ศานุศิษย์ ทั้ง สาม ออก มา
 สำนัก นอก ลา กิม เต็ง ได้ เขียน จะ ไป กิม เต็ง ได้ เขียน พุด สรรเสริญ พระ
 ถึง ชัมจิม ว่า เวตา วาน นิด ส้มมม เขียน เปรอะ วัน นิด สดาก ลำอาจ
 เรียบ ร้อย ดี ภากุม สมควร เปน บุตร พระ ตะถาคค พระ ถึง ชัมจิม

คำนับ ตาจะ ออก เดิน กิมเต็ง ได้เขียน ว่า ข้า ก่อน ข้าพเจ้า จะ นำทาง
 พา ท่าน ไป ส่ง เหง่ เจี้ย ว่า ไม่ ต้อง ท่าน ได้ เขียน ไป ส่ง หนทาง น
 ข้าพเจ้า เข้าใจ จำ ได้ ได้เขียน พูดว่า เหง่เจี้ย เข้าใจ แต่ เหาะ เห็น ไป
 ท่าน อาจารย์ เหาะ เห็น ไม่ ได้ จะ ต้อง เดิน ตาม พ้น ไป เหง่เจี้ย พูด ว่า ท่าน
 ได้ เขียน พูด เห็น จะ จริง ด้วย ข้าพเจ้า ไป มา หลาย ครั้ง ก็ จริง แต่ เหาะ
 เห็น ไป มา มิ ได้ เดิน ตาม พ้น ดิน หาก มี ทาง เดิน ก็ ดี แล้ว ขอ เชิญ ท่าน
 ได้เขียน ได้ อนุเคราะห์ ไปโปรด ช่วย นำทาง ด้วย อาจารย์ ข้าพเจ้า มี จิตร
 ศรัทธา จะ ไคร่ รับ ไป นมัสการ พระ พุทธเจ้า กิม เต็ง ได้เขียน หัวเราะ แล้ว
 ก็ มา จับ มือ พระถัง ซัมจัง นำ เดิน ขึ้น ช่อง ประตู ชัมมา (อัน ที่ จริง ทาง
 มิ ได้ ออก จาก ถ้ำนัก คือ ออก ประตู หลัง ถ้ำนัก นั้น เอง เพื่อ ท่าน กิมเต็ง
 ได้เขียน จะ ชี้ ให้รู้ ซึ่ง เขา เล่งซัว เท่านั้น) ได้เขียน บอก ว่า พระ อาจารย์
 จง พิเคราะห์ ดู ที่ สูง ถึง พ้อม รัศมี สี สว่าง ใส เปน ชัน ๆ ชับ ช้อน เปน
 ระดับ ถึง พ้น ชัน นั้น คือ ยอด เขา เล่งซัว เปน ที่ ถ้ำนัก ของ พระ พุทธเจ้า
 เล่จี ประทับ อยู่ แต่ เปน ที่ ประชุม แห่ง พระอริยะ เจ้า ทิ้ง หลาย พระถังซัมจัง
 ได้ เห็น ดัง นั้น จิตร คิด จะ ไคร่ ลง นมัสการ เหง่เจี้ย บอก ว่า ยัง ไม่ ถึง ที่ ให้
 แม้ แด เห็น แล้ว ก็ จริง แต่ ยัง โทงนัก แม้ ไป ถึง ยอด เขา แล้ว จะ ทำ
 นมัสการ ถัก เท้า ไต่ ก็ ตาม เกิด กิมเต็ง ได้เขียน พูด แก่ พระ ถัง ซัมจัง ว่า
 ท่าน กับ สำนัก ชัย มา ถึง ที่ ไชยภูมิ อัน นี้ แด เห็น เขา เล่งซัว แล้ว ข้าพเจ้า จะ
 ขอ ตากลับ พระ ถัง ซัมจัง คำนับ แล้ว ก็ ค้าง หน้า พา กัน เดิน ขึ้น เขา ไป
 เหง่เจี้ย นำ หน้า ค่อย ๆ เดิน มา ได้ ประมาณ ถัก ร้อย เล่น เล่ ก็ แด เห็น

ถ้ากระแสน้ำไหลเชี่ยวดุจน้ำที่เทออกจากกระบอก ถ้า น้ำกว้าง ประมาณ
ร้อยเส้น เจียบ สงัด ไม่มีผู้คนใด แวด พระ ถึง ชัมจึง เห็น ดัง นั้นก็ ตกใจ
จึง ตาม เหยี่ยว ว่า ทาง นั้น ท่าน ได้ เชี่ยน กิมเต่ง ผลิต ทางดอก กระมัง เหยี่ยว
ว่า ไม่ผิด อาจารย์ ไม่ เห็น หรือ ข้าง หน้า มี สฟาน ข้าม ฟาก ไป พระ
ถึงชัมจึง พูด ว่า น้ำ เขียว กราก ดัง น สฟาน อัน เดียว จะ ข้าม อย่างไร ได้
เหยี่ยว ว่า จะ ต้อง ข้าม ไป ทาง สฟาน นั้น จึง จะ ได้ ถ้า จะ ไป ทาง อื่น ก็ จะ ไม่
สำเร็จ ทาง มรรค ผล พระ ถึงชัมจึง พา ผ่านศิษย์ เดิน เข้า ไป ใกล้ สฟาน
ที่ ข้าง สฟาน มี บ้าย ศิลา จารึก อักษร ตาม ตัว ว่า ถึง หัน ได้ แปล ภาษา
ไทย ว่า แหก เมฆ ข้าม พิจารณา ดู สฟาน แต่ ใกล้ ดุจ สาย รุ้ง เข้า ใกล้ ดู
ดัง ไม่น เดียว ทั้ง ตน ยาก ที่ จะ เดิน หาก มี ใช้ ผู้ ที่มี อะภินิหาร บารมี สร้าง
มา มาก แล้ว ก็ ขยับ พิง นึก เหยี่ยว พระ ถึงชัมจึง พิจารณา ที่ ดู แล้ว ให้ มี ใจ
หวาด หวั่น จึง พูด ว่า สฟาน นั้น มี ใช้ ทาง ของ มนุษย์ เดิน จำ เรา จะต้อง
พากัน ไป หา ทาง อื่น เกิด เหยี่ยว หัวเราะ แล้ว พูด ว่า ทาง นั้น จริง แท้ ๆ
ไป ยาก พูด ว่า ทาง นั้น จริง แล้ว ใคร จะ อาจ ข้าม ไป ได้ แม้ น้ำ กว้าง น้ำ ก็
เชี่ยว ตะลอก ก็ ชัด หนูล ขับ ซ้อน สฟาน อัน เดียว แต่ ทั้ง เด็ก แด ดั้น ด้วย
ทำ อย่างไร จะ สบาย เท้า ได้ เหยี่ยว ว่า พี่น้อง จง หยุด อยู่ ที่ นี้ ข้าพเจ้า
จะ ข้าม ไป ก่อน แต่ ผู้ เดียว จะได้ เห็น เป็น ตัวอย่าง เหยี่ยว ออก ทำ
แผ่น ขน บน สฟาน ตอย หน้า ตอย ตา เดิน ข้าม ไป บัด เดียว ก็ ถึง หัว สฟาน
ฟาก ข้าง โนน แล้ว ร้อง ตะโกน เรียก ว่า ข้าม มา เกิด พระ ถึงชัมจึง ขึ้น คู้ สะ

ใญ่ก่ายว่าหาก นักที่ จะ ข้าม ไป ได้ เห่งเจี้ยก็ เดิน ข้าม กลับ มา จับมือ
 ใญ่ก่าย ตั้ง มาว่า นื่อง ตาม ที่ ข้าม ไป เกิด ใญ่ก่ายงอ มือ นอก กัด
 ดง กับ พัน ร้อง ว่า สพาน ดั้น นัก ข้าม ไป ไม่ ได้ พี่ จง ผ่อน ผัน ให้ ข้าพเจ้า
 เหาะ ไป เกิด เห่งเจี้ยจับมือ ใญ่ก่ายพูดว่า ทาง สพาน นี้ ไป แห่ง ไต
 จึ่ง เจ้า จะ เหาะ ข้าม ไป เพราะ จำ เปน จะ ต้อง ข้าม ไป ทาง สพาน นี้ จึ่ง จะ
 สำเร็จ ซึ่ง มรรค ผล ใญ่ก่ายพูดว่า มรรคผล จะ ไม่ สำเร็จ ได้ แล้ว
 เพราะ ข้าพเจ้า ข้าม ไม่ ได้ จริง ๆ เห่งเจี้ย ใญ่ก่ายกำลัง ถู ดาก ก็นอนอยู่
 ที่ ข้าง สพาน เหลือบ แล ไป ใน กระแส น้ำ ก็ เห็น มี ชาย ผู้ หนึ่ง มือ ถือ ถ้วย
 คำ เรือ เข้ามา ร้อง ว่า ลง เรือ จ้าง พระ กังซิมจิง ดี ใจ พูดว่า ท่าน ศิษย์ อย่า
 วุ่น วาย มี เรือ จ้าง มา รับ แล้ว คน ทั้ง สาม แล ไป ก็ เห็น เรือ เข้ามา ใกล้
 ผึ่ง เห่งเจี้ย เหลือบ แล เห็น ด้วย ทิพจักขุ ก็ เห็น ได้ ว่า ผู้ เจ้า ของ เรือ นั้น
 คือ ท่าน เที่ยง จิน โจซือ เปน พระ โพธิสัตว์ ใหญ่ เห่งเจี้ย รู้ ณ ดัง นั้น แล้ว
 ก็ กวัก มือ ร้อง เรียก ว่า คำ เรือ เข้ามา เกิด เรือ ก็ เข้า มา ถึง ผึ่ง พระ
 กังซิมจิง แล ลง ไป ใน เรือ ก็ ตก ใจ จึ่ง พูดว่า เรือ ของ ท่าน ทำ ไหม จึ่ง ไม่ มี
 ท้อง เรือ เรือ อย่าง นี้ จะ บนทุก คน โดย ส่าง ข้าม ไป อย่าง ไว ได้ เถ่า
 พระ โพธิสัตว์ เจ้า ของ เรือ ตอบว่า เรือ ของ ข้าพเจ้า มี ชื่อ ดั่ง แด่ เวย์ มี พ้า
 มี ดิน จน บัด นี้ อาไศรย ข้าม ส่ง มา ดั่ง นี้ ถึง มี คตน์ มี ตม เรือ ก็ ไม่ ไค้ง
 ไม่ มี ก่อน มี หลัง สม่่า เสมอ ไม่ เสพ พุ้ย ย้อม ด้วย อยาตน์ ภาย นอก อาจรวม
 หมัน กัดบิ แค้น กัดบิ โดย สดวก คู่ ข สวรรุญ เรือ ไม่ มี ท้อง อาจ ข้าม มหา
 สุ่มด ส่ง คน ข้าม นำ มา แด่ โบราณ จน ประจุ บัด นี้ เห่งเจี้ย ได้ ฟัง ก็

นมัสการ พุดว่า ขอบพระบารมี คุณ ท่าน หาที่เปรียบมิได้ ซึ่ง ได้มา
รับ ส่ง อาจารย์ ขำพเจ้า แล้วผิน หน้า มา บอก แก่ อาจารย์ว่า นิมนต์เกิด
เรือ ไม่ มี ทอง ก็จริง แต่ ไม่ เป็นไร หากจะมี คดีอื่น สม สัก เท่า ไฉ่ ๆ ก็ ไม่
ถ่ม จมลง ไป ได้ดอก พระ ถึง ชัมจิง ยัง ส่ง ไสย ไม่ ไคร่ จะวาง ใจ เหง่เจี่ย
เข้า มา โกธ แล้ว ผิดก อาจารย์ ลง ไป พระถึง ชัมจิง ยัง ตัว ไม่ ได้ ก็ พัด ตกลง ไป
ใน น้ำ ท่าน เจ้า ของ เรือ จับ จุก ชนไว้ ไม่ ทน จะ เบียด หน้า พระ ถึง ชัมจิง นึก
เคือง เหง่เจี่ย เหง่เจี่ย พา ไป ย้าย ชั่ว เจ่ง ยก หาบ รุง ม้า ลง ใน เรือ ขึ้น บน
กระทง ท่าน โพธิสัตว์ เจ้า ของ เรือ ก็ ค่อย คำ เรือ ออก จากฝั่ง ถึง กตาง กระแฉ่
น้ำ ก็ แล เห็น ชาก อาศัพ ทยตาม กระแฉ่ น้ำ ลง มา พระถึง ชัมจิง แล เห็น ดัง นั้น
ก็ ตกใจ ครันคร้าม เหง่เจี่ย แล เห็น ดัง นั้น ก็ หัวเราะ ร้อง บอกว่า อาจารย์ ขำพเจ้า
ขึ้น ชากอาศัพ นั้น เติม คือ ท่าน เอง ไม่ ใช่ หรือ ไป ย้าย ร้อง ว่า คือ ท่าน ๆ
ชั่ว เจ่ง คบ มี ร้อง ว่า คือ ท่าน ๆ ท่าน เจ้า ของ เรือ พุด ขึ้น ว่า นั้น แล คือ ท่าน
เต็มคอง จะ รัน เวง ยินดี แล้ว เหง่เจี่ย ไป ย้าย ชั่ว เจ่ง ก็ พร่อม กัน ให้ ร้อง
สรรเสริญ ขึ้น เรือ ก็ ค่อย แฉ่น มา ถึง ค้าง พระถึง ชัมจิง ขึ้น บน ผิง แล้ว
ตั้ง แค้น ถปราคาจากรูป ขึ้น ชั่ง แด่ คัดินหา ทั้ง สิ้น ถึง มรรคผล จิตร์ ใจ ใส่ สอด
เรียกว่า มหาบุญญา ได้ ชำม ผิง สมุท ทุกข์ เป็น ที่ สุด ธรรม อาจารย์ กับ
ศิษย์ ก็ พากัน ขึ้น บน แด่ ดู นาวา ต่ำ นั้น ก็ ไม่ เห็น มิ ได้ รู้ว่า ไป ทาง ไหน
เหง่เจี่ย จึง ไซ่ ความจริง ว่า ท่าน เจ้า ของ เรือ นั้น คือ พระ โพธิสัตว์ เจ้า
ท่าน มา รับ พวก เรา พระ ถึง ชัมจิง จึง ได้ สติ มีความ ชอบ คุณ ถิ่น ศิษย์
ทั้ง ถิ่น เหง่เจี่ย คำนับ อาจารย์ แล้ว พุดว่า ต่าง ก็ ไม่ ต้อง ยก บุญ ขอ

คุณ อะไร กัน เพราะ พวก ข้าพเจ้า ทั้ง สาม พึ่ง พระ บารมี ได้ ชัก นำ กัน เข้า
 มา ใน ทาง สัมมา ทิฐิ รักษา คัด ภาวนา เจริญ กรรมะ ฐิณ วิภังคณา ถึง แก่
 มรรค ผล อาจารย์ พึ่ง ข้าพเจ้า ปกครอง รักษา บัณฑิต อันตราย ต่าง ๆ จึง ได้
 สำเร็จ ประโยชน์ ณะ เกิด ถึง ความ บริสุทธิ์ ได้ นิมนต์ พระ อาจารย์
 พิจารณา ๆ ดู ข้าง หน้า นั้น มี ต้น ไม้ ชู ดอก ออก ช่อ หอม งาม ต่าง ๆ ทั้ง
 ผุ่ นก วิหค หงษ์ ชาติ ต่าง ๆ เป็น ที่ ไซอิ๋ว อื่น งาม จะ เปรียบ กับ ที่ ภูต
 ผี มี ศาสนา เปลี่ยน แปลง ทุก ๆ แห่ง มา จะ เป็น อย่าง ไก่ กัน พระ ถึง ชัมจั๋ง
 พิศุ แล้ว ก็ ออก ปาก สรรเสริญ ว่า ไม่ รู้ ดั้น ใน กาย ตัว ที่ เมา จึง รับ ถ้าว
 เดิน ขึ้น เขา เต่ง ชั่ว แต่ ขึ้น ไป ก็ เห็น พระ อาราม ลุ่ม อิมยี่ สูง กระหว่าน ละติ
 ประดับ ประดา ถ้วน เต็ม ไป ด้วย แก้ว อัน วิเศษ ลี ต่าง ๆ ฉาย รัศมี ออก
 ไรต์ ช่วง ชัด กระจ่าง ดู งาม งาม เมือง สวรรค์ เป็น ที่ สอาด ไม่มี ชุติ ณะ ของ
 มา ประปน ให้ เนิบ นุ่ม หมอ อาจารย์ กับ ศิษย์ เวदानัน ต่าง มี ความ สำราญ
 รื่น เรือง มี ติ โสมนัส เดิน พลาจ พิจารณา พลาจ ก็ ขึ้น ถึง ยอด เขา เต่ง ชั่ว
 แต่ ไป ที่ ต้น ไม้ ใหญ่ ทุก ๆ แห่ง มี อุบาสก อุบาสิกา ผู้ รักษา คัด กัน แะ
 นั้น กระทำ ความ เพียร บำเพ็ญ ภาวนา ทุก ๆ คน ไม่ เกียจ คร้าน พระ ถึง
 ชัมจั๋ง ก็ ถอด กาย ลง กระทำ คำ นัม ทุก ๆ คน หมู่ พระ สังฆ กับ พระ ภิกษุ
 สามเณร อุบาสก อุบาสิกา ทั้ง หลาก พา กัน พนม มือ พุด ว่า ท่าน อาจารย์
 สังฆ อย่า เพ้อ ทำ คำ นัม ข้าพเจ้า กัน นิมนต์ ไป หา พระ มุนี เจ้า กระทำ
 เคารพ แล้ว จึง ค่อย มา วิสาสะ สันตนา กับ ด้วย พวก ข้าพเจ้า เกิด แห่ง เจีย
 หัวเราะ แล้ว พุด ว่า รับ เดิน ๆ เข้า ไป เคารพ พระ ผู้ เป็น เจ้า เกิด พระ

ถึง ซัมจั๋ง ตั้ใจ รับ เดิน ตาม เหย้งเจี้ยง ๆ ตรง มา ถึง ประตู วัด ชัน ที่ หนึ่ง ที่
 ประตู นี มี ท้าว กิมกั๊ว มหา ราชน เป้า ประตู สอง องค์ ออก มา ต้อนรับ ท้าว กิมกั๊ว
 ท่าน อาจารย์ มา ถึง แล้ว หรือ พระถึง ซัมจั๋ง ตอบ ว่า อาคิมภาพ ต้น เหย้งเจี้ยง
 มา ถึง แล้ว คอบ แล้ว จะ ไคร่ เหย้ง เข้า ไป ใน ประตู ท้าว กิมกั๊ว มหา ราชน
 ทั้ง สอง องค์ พูต ว่า ท่าน รอ พัก สัก ประเดี้ยว ก่อน จะ กราบ พูต พระ เปน
 เจ้า ให้ ทรง ทราบ ก่อน แล้ว จึง เข้า ไป เป้า ท้าว กิมกั๊ว จึง เข้า ไป บอก ประตู
 ชัน ที่ สอง ทราบ แล้ว ประตู ชัน ที่ สอง มี กิม กั๊ว เป้า สี่ องค์ จึง ให้ สอง องค์
 เข้า ไป บอก ชัน สาม ทราบ ก่อน แล้ว ประตู ชัน ที่ สาม มี มหา เถร องค์ หนึ่ง
 ทราบ เหตุ แล้ว ก็ รับ เข้า ไป ยัง หอ ใหญ่ ถัด กาย ลง ทำ เคารพ แล้ว ก็ กราบ
 พูต ว่า ข้าแต่ พระ ฝู เปน เจ้า ได้ ทราบ บัด นี้ พระ ส่ง ฝู เมือง ได้ ถึง ชัน
 จะ มา อาราธนา พระ ชวรม นั้น มา ถึง แล้ว สัม เต็จ พระ สัม มา สัม พุทธ เจ้า
 ได้ ทรง พัง ก็ มี พระ ไทย ยินดี จึง ตรัส สั่ง สำนว ทิ้ง หลาย ให้ ประชุม พร้อม กัน
 ฝ่าย หมู่ สำนว ทิ้ง หลาย ครั้น ได้ ทราบ ว่า พระ องค์ ตรัส สั่ง ดัง นั้น แล้ว
 ทุก ๆ หมู่ ก็ มา แวด ล้อม พระ พุทธ องค์ อยู่ ทุก ท่าน คือ ห้า ร้อย พระ อะระ
 หันต์ สาม พัน เจ้า เหยียด ที่ เทพยดา ดาว สิบ แปด องค์ เจ้า แคนัน รักษา
 ชวรม สิบ แปด องค์ เรียง สอง ข้าง เปน ลำดับ พร้อม แล้ว พระ พุทธ องค์
 จึง โปรด ให้ พระถึง ซัมจั๋ง เข้า ไป เป้า

ฝ่าย พระถึง ซัมจั๋ง ก็ ส่ง รวม นิธิยา ค่อย ย่าง ก้าว โดย เรียบ ร้อย เดิน
 เข้า ไป เหย้ง เจี้ยง โป๊ย ก่าย ขิว เจ่ง จู๋ มิว หาบ ของ ตาม หลัง พระถึง ซัมจั๋ง
 เข้า ไป ยัง ที่ หอ ใหญ่ ครั้น ถึง พระถึง ซัมจั๋ง กับ สำนัก ษย์ ก็ ถัด กาย ลง

กระทำ นมัสการ ประทักยืน ถวาย รอย มาตรง พระภักตร์ พระถัน ชัมจึง ก็ คุก
 เข่า ลง นมัสการ เดิน ทาง ทูล ก็ ะ ถวาย ส้มเตี๊ยะ พระ พุทธ เจ้า พระ องค์
 ทรง รับ มา ทอด พระ เนตร แล้ว ก็ ส่ง กัน ให้ พระถัน ชัมจึง ๆ รับ แล้ว ก็ กระ
 ทำ เคารพ กราบ ลง กับ พน แล้ว ทูล ว่า ข้า แต่ พระ ผู้ เปน เจ้า ได้ ทรง ทราบ
 ข้าพเจ้า คือ คน เขียน จึง รับ สั่ง ของ ส้มเตี๊ยะ พระ เจ้า ถึง ไทย จึง ย่อง เติ เมือง
 ได้ ถึง มา โดย ทาง ไกล ถึง พระ อาราม อัน วิเศษ ณ ถิ่น บัดนี้ เพื่อ ขอ
 ขอรานา พระ ไตรย บิฏก ขรรณ คำภีร์ อัน พิเศษ เพราะ พระ องค์ มี พระ ไทย
 ศรัทธา เพื่อ จะ ทรง กระทำ มหา กุศล แม้ กุศล ให้ แก่ สัตว์ ทั้ง หลาย เปน การ
 ใหญ่ ขอ พระ มหา กรุณา ขิณ เจ้า ไบรต เปิด เผย พระ คุณ ขรรณ อัน ยิ่ง
 ประทาน พระ คำภีร์ ให้ แก่ ข้า พระ พุทธ เจ้า กลับ ไป เมือง เมื่อ ส้มเตี๊ยะ พระ
 ผู้ มี พระ ภัก เจ้า ได้ ทรง พัง พระถัน ชัมจึง กราบ ทูล ดัง นั้น แล้ว จึง มี พระ
 พุทธ ฐิตา ตรัส แก่ พระถัน ชัมจึง ว่า ตูกร ท่าน พระถัน ชัมจึง ประเทศ จีน
 มี อาณา เขต กว้าง ใหญ่ สัตว์ มนุษย์ ก็ มาก หลาย แต่ มาก ไป ด้วย ปาปะ
 บุคคล ที่ มา สัตว์ ตติยสัตว์ แด บร โภค กาม คุณ กตบ กตอก พตัก แผลง ไม่
 เทียง ตรง เต็ม ไป ด้วย ความ ประมาท ไม่ เชื่อ พัง คำ สอน ใน พระ พุทธ สำนานา
 ไม่ เชื่อ เพื่อ ค่อ กุศล ผลทาน ปราศ จาก ความ เคารพ นับ ถือ ผู้ มี คุณ เกรง
 กลัว อาญา ข้อ บังคับ ปราศ จาก ความ กตัญญู ต่อ ญาติ มิตร บิดา มารดา
 มาก ไป ด้วย ความ ประมาท ทำให้ จิต ใจ เสว้า หมอง ชุ่ม มัว เขา ผิด เปน
 ชอบ กอบ ไป ด้วย อะกุศล โทษ เหลือ ที่ จะ พรรณา ได้ เพราะ นั้น จะมี แต่
 ทาง ที่ จะ ไป ดู อะนาญามี เสีย โดย มาก พน ทุกข์ เวทนา แค้น ลำหัด แม้ ว่า

จะพ้นนรกมาได้ ก็จะมาปะสนธิ ใน หมู่สัตว์เดรณาน แต่เปเรตวิไฉย
 อะสุรกายใช้เวรมฤตยัมกรรม เวียนว่ายตายเกิด อยู่อาบยาพิษ หามิที่สุด ไม่
 ซึ่ง เป็น อยู่ตั้ง นั้น ก็ เพราะ อะสุรกายกรรมให้ โทษ แม้ไว้ใน ประเทศจีน มี
 ตำลึงน้ำก่งจือ ไซ้ก็นำสั่งสอน แต่มี กฎหมายลงโทษ ผู้กระทำความผิดตาม อาญา
 ของ พระมหากระษัตริย์ก็จริงอยู่ แต่ยังหาแจ่ม แจ่ม ไม่ ยังเป็นที่
 มีผิดมิวอยู่ เหตุใด เถา พระศากยาคมี พระคำภีร์ธรรม อาจนำความเศร้า
 หมอง แต่ปลดปล่อย ซึ่งทุกข์โศกทั้งหลายได้ ด้วย พระไตรปิฎก ทั้งสาม
 คือ พระสุตฺต แต่ พระประมัตถพระวินัย พระไตรปิฎก ธรรม สามสิบห้า
 ผูก กิตติออก เป็น เต็มห้าพันร้อยสี่สิบสี่เล่ม แต่ง ข้อปฏิบัติ ทางสาม
 ปฏิบัติทั้งสาม ในมนุษย์โลกนี้ มีพร้อมบริบูรณ์ สรรพการ แต่ไม่ออก
 จาก พระไตรปิฎก ธรรม ของ พระศากยาค มีทั้งนี้ พระถังซัมจั๋ง มาจาก
 เมืองโกตจะให้ ไปพร้อมทั้งสามคำภีร์ แต่ประเทศจีนนั้น มนุษย์ทั้งหลาย
 มากไป ด้วยโมหะ ความโง่เขลา คือตั้ง ก็จะทำลายคำสอน อันเป็นทาง
 สัมมาวิธี ไม่สามารถจะรู้ธรรมอันพิเศษได้ ธรรม ของ พระศากยาค
 ก็ จะเสื่อมสูญไป ครั้นตั้งนั้นแล้วจึงทรงเรียก พระมหากษัตริย์ กับ พระ
 อานนตทั้ง สอง ตั้งให้นำ พระถังซัมจั๋ง กับ สามุคชีษย์ ทั้งสามไป เสด็จดู
 ด้วย เครื่อง แะ ทิพย์ แล้วก็พาไป ยัง หอไตร เปิดประตูคู่มือเอา พระไตร
 ปิฎก ออกมาตรวจดูให้แก่พระถังซัมจั๋ง ไปยังประเทศจีน สั่งสอน คนทั้ง
 หายให้แพร่หลาย เป็น คุณประโยชน์อันใหญ่ยิ่ง

ฝ่าย พระเถระเจ้าทั้งสอง ได้ฟัง พระถังซัมมา สัมพุทธเจ้า ครั้นตั้งนั้น

ก็ นำพระถัง ไซอิ๋ว เห็น เจ้าย โป๊ย กาย ชั่ว เจ่ง ไป ยัง หอ มณีนี รักษะ พระถัง
ไซอิ๋ว กับศิษย์ ก็พากันชม ห้องหออันประดับ ประดาไป ด้วย แก้ว แก้ว เหนียวรัตน
อัน มี รัศมี ดี สรรพ ต่าง ๆ อันจะหาใน มนุษย์ โลกย์ มิได้

ฝ่าย หม่อมเทพยดา เทพารักษ์ พนังงาน ก็ จัดแจง เครื่อง แจ พร้อม ทั้ง
คาว หวาน ถ้วน ถ้วน ไป ด้วย ทิพย์ โอชา ทั้ง สิ้น อัน จะ หา เปรียบ ใน มนุษย์
โลกย์ มิ ได้ ครั้น จัด เสร็จ แล้ว จึง เชิญ พระถัง ไซอิ๋ว กับ ศิษย์ เข้า นั่ง
พร้อม กัน ตาม ลำดับ

ฝ่าย อาจารย์ กับ ศิษย์ เข้า ที่ พร้อม กัน แล้ว ก็ นมัสการ พระ บารมี
คุณ ของ องค์เจ้า พระ พุทธ องค์ แล้ว ก็ กระทำ ภัตตาภิจ กิน อาหาร ตาม ถวาย
มี ความ เบิก ภาย กระทบ จิตร์ ทั้ง ศิษย์ แด่ อาจารย์ อัน เครื่อง ทิพย์
อาหาร อิ่ม หน้า ต่ำ เร็ว สิ้น เวลา แล้ว พระ มหา กัสสป เกราะ เจ้า กับ พระ
อาณนัฏ จึง นำ พา เข้า ไป ยัง หอ พระ ไตรย บัฏก ธรรม เห็น เปน รัศมี ดี แสง
โชติช่วง สว่าง ตา หา ที่ เปรียบ มิ ได้ พิจารณา ดู ดู ที่ ได้ พระ ไตรย บัฏก ธรรม
ก็ ประดับ ประดา ไป ด้วย เพชร นิล จินดา ต่าง ๆ ดี ตาม ตูม มา ตรา จารึก ชื่อ
พระ คำภีร์ เรียง ราย เปน ระเบียบ เรียบ ร้อย คือ คำภีร์ เนียด พิน เกง หั้น
คู่ เจ็ด ร้อย ดี สิบ แปด เล่ม คำภีร์ โค้ด สัต เกง หั้น คู่ พิน ยี่ สิบ เอ็ด เล่ม
คำภีร์ ชื่อ กอง จัน เกง หั้น คู่ ดี ร้อย เล่ม คำภีร์ ชื่อ เต่ง เจยม เกง หั้น คู่
ร้อย สิบ เล่ม คำภีร์ ชื่อ อิก เกง หั้น คู่ ห้า สิบ เล่ม คำภีร์ ชื่อ เคย เกง
หั้น คู่ ร้อย ดี สิบ เล่ม คำภีร์ ชื่อ จัน เกง หั้น คู่ ดี สิบ ห้า เล่ม คำภีร์
ชื่อ เจยม เกง หั้น คู่ ห้า ร้อย เล่ม คำภีร์ ชื่อ เจยม เกง หั้น คู่ เก้า สิบ เล่ม

คำกริ ด้าย บัญญะ เก่ง หึ่ง ตู เกา ฟัน หึ่ง ร้อย หก สิบ เต็ม คำกริ ด้าย กว้าง
 เม่ง เก่ง หึ่ง ตู สาม ร้อย เต็ม คำกริ บัว เจง ชว เก่ง หึ่ง ตู หึ่ง ฟัน หึ่ง ร้อย สิบ
 เต็ม คำกริ ญุมมอ เก่ง หึ่ง ตู ร้อย เจ็ด สิบ เต็ม คำกริ ซ้า หลุน เบียด เก่ง หึ่ง ตู
 สอง ร้อย เจ็ด สิบ เต็ม คำกริ กิม กัง เก่ง หึ่ง ตู ร้อย เต็ม คำกริ เจ้ย
 ฮวย หลุน เก่ง หึ่ง ตู ร้อย ยี่ สิบ เต็ม คำกริ ฮุด บุน เก่ง เก่ง หึ่ง ตู แปด
 ร้อย เต็ม คำกริ เจ้า เถ่ง เก่ง หึ่ง ตู สาม สิบ สอง เต็ม คำกริ ไผ่ ซาด กาย
 เก่ง หึ่ง ตู ร้อย สิบ หก เต็ม คำกริ ด้าย จิบ เก่ง หึ่ง ตู ร้อย สาม สิบ เต็ม
 คำกริ มอ เกียด เก่ง หึ่ง ตู สาม ร้อย ห้า สิบ เต็ม คำกริ ฮวบ ฮว เก่ง หึ่ง ตู
 ร้อย เต็ม คำกริ ชู แก่ เก่ง หึ่ง ตู ร้อย เต็ม คำกริ ไป เถียง เก่ง หึ่ง
 ตู ร้อย ยี่ สิบ เต็ม คำกริ ไซ เทียน หลุน หึ่ง ตู ร้อย เจ็ด สิบ เต็ม คำกริ
 เจง ก เก่ง หึ่ง ตู ร้อย ห้า สิบ หก เต็ม คำกริ ฮุด ถัก จิบ เก่ง หึ่ง ตู ฟัน เก่า
 ร้อย ห้า สิบ เต็ม คำกริ ค ลิน หลุน เก่ง หึ่ง ตู ฟัน เต็ม คำกริ ไค ค
 ไคว เก่ง หึ่ง ตู ฟัน แปด สิบ เต็ม คำกริ ฮุย เก่ง หึ่ง ตู ฟัน สอง ร้อย แปด
 สิบ เต็ม คำกริ บุน ถอก เก่ง หึ่ง ตู แปด ร้อย ห้า สิบ เต็ม คำกริ เจ้ย
 ฮุด บุน เก่ง หึ่ง ตู สอง ร้อย เต็ม คำกริ ด้าย จง เซียง เก่ง หึ่ง ตู สอง ร้อย
 ยี่ สิบ เต็ม คำกริ ฮุย เซ็ก หลุน เก่ง หึ่ง ตู ร้อย เต็ม คำกริ กู เทีย หลุน
 เก่ง หึ่ง ตู สอง ร้อย เต็ม

ฝ่าย พระ มหา เถร กับ พระ ชา นท นำ พระ ถึง ชัม จัง ตรว จ ดู ยอด คำกริ
 ทุก คำกริ แล้ว จึง ถาม พระ ญ ชัม จัง ว่า ท่าน สามารถ จะ นำ พระ คำกริ

ไปได้ หรือ พระองค์จึง กับ ศิษย์ ก็ รับ ว่า จะ นำไป ได้ พระอานนท์
 จึง มอบ คำภีร์ พระธรรม ให้ แก่ พระองค์ จึง ๆ ก็ ให้ เสด็จ มา รับ พระ
 คำภีร์ ผูก ห่อ มัด ดี แล้ว ก็ ขึ้น ทุก บน หลัง ม้า ที่ ยัง เหลือ มัด เข้า เปน ต่อ
 หาบ ให้ ชั่ว เจ้ง ไป ยัก กาย หาบ ไป แล้ว ก็ พร้อม กัน มา ที่ พระ พุทธเจ้า นมัส
 การ ลา พระ อริยะ ล่วง ทิ้ง หลาย กับ หมู่ เทพ บุตร แด เทพารักษ์ ทั้ง ปวง
 แล้ว ก็ ออก จาก ประตู พระ อาราม ลง จาก เขา ลูย์ อิม ยี่ ตั้ง หน้า หมาย ทิศ
 บุรพา เดิน ออก ไป ใน ที่ พระ อาราม ใหญ่ นั้น ยังมี พระ พุทธเจ้า เย็น เสง
 พระ องค์ หนึ่ง ได้ ทราบ ว่า ให้ พระ ไตรย บัญฑิต ไป ก็ มีความ ยินดี แต่ อัน
 ที่ จริง พระ กัสสป กับ พระ อานนท์ ให้ คำภีร์ กระดาษ เป่า ถ้า ไม่ มี ตัว อักษร
 ไป พระ เย็น เสง จึง ครัด ว่า ประเทศ จีน นั้น พระ ภิกษุ สังฆ์ ยัง มี ดม มัว
 นึก จะ ไม่ เข้าใจ คำภีร์ ที่ ไม่ มี อักษร ดังนั้น จะมี เสี้ยน ที่ ที่ พระ องค์ จึง
 คง ใจ มา อาราธนา พระ ธรรม ไป หรือ พระ เย็น เสง ครัด ดังนั้น แล้ว จึง
 ตั้ง แก่ พระ มหา เถร เปะ อู่ ซึง เจีย ว่า ท่าน จง รับ ตาม พระ องค์ จึง ไป
 แผลง อิทติ ฤทธิ รวบ เอา คำภีร์ ที่ ไม่ มี อักษร กัน กัด มา เธอ จะ ได้ กัด
 มา อาราธนา พระ คำภีร์ ที่ มี อักษร นั้น ไป พระ มหา เถร เปะ อู่ ซึง เจีย
 ออก จาก พระ อาราม แล้ว ก็ กระทำ ปาฏิหาริย์ บันดาล เปน ลม พายุ พัด ตาม ไป
 ฝ่าย พระ องค์ จึง กับ ศิษย์ ทั้ง สาม กำลัง เดิน ไป ได้ ยืน ล่าย ลม พัด
 ดัง อู ๆ มา ข้าง หลัง ก็ นึก เสียด ว่า เปน ด้วย อำนาจ ของ พระ พุทธเจ้า
 จึง มี ได้ คิด ที่ จะ ระงับ อัน ไฉน พอ ได้ ยืน เสียด อู ๆ ใหญ่ แด ไป ที่ ถัด จาก อากาศ
 เห็น ยัน มี ลม มา รวบ เอา พระ คำภีร์ บน หลัง ม้า ไป ทิ้ง ด้าน พระ องค์ จึง

เห็น ดังนั้น ก็ ทบออก ตกใจ ร้อง เรียก หึงเจียให้ ได้ ตามไป ฝ่าย เปะ ช่ง
 ช่ง เจีย แต่ เห็น หึงเจีย เหวะได้ ตาม มา จน จะ ถึง ก็ มี ความ วิตก
 เกรง ว่า หึงเจีย มี ตะบอง เหล็ก ด้วย เธอ ไม่ ทน จะ รู้ ความ ตาม เหตุ ผล
 ได้ มา ทน เขาก็ จะ ตี เขา คิด ดังนั้น แล้ว จึง ถัก ห่อ คำภีร์ ทั้ง สดไป ปรย
 ดง มา ยัง พน ดิน หึงเจีย เห็น ห่อ คำภีร์ แดก ขาด กระจุก กระจาย ไป ทง สัน ก็
 ตต ดง ไป ยัง พน เก็บ คำภีร์ อยู่ มิ ได้ แต่ ตามไป ฝ่าย พระ เปะ ช่ง ช่ง เจีย
 ก็ กลับ มา ทูล พระ เยียน เตง ตาม ที่ ไป กระทำ มา แล้ว ทุก ประการ

ฝ่าย ไ้ยก่าย ตาม มา แต่ เห็น พระ คำภีร์ เรี่ย ราบ ตก ลง มา ก็ เข้า ช่วย
 หึงเจีย เก็บ รวบรวม ใส่ บา แบก กลับ ไป หา พระถังซำจั๋ง ๆ เห็น ดังนั้น ก็ มี
 ความ โทมนัส กอนใจ ใหญ่ ว่า ใน ประเทศ ที่ พระ พุทธเจ้า แล้ว ยังมี มาร
 ยักข มา ประจัน ผลาญ ดังนั้น อีก เด่า ชั่ว เจ้ง เอา ห่อ มา แก่ ตู เด่ม หึ่ง ไม่
 เห็น มี ตัว อักษร ก็ คิด ปลาดใจ จึง เขา ไป ยื่น ให้ อาจารย์ ตู แล้ว พุด ว่า
 อาจารย์ จง ดู หรือ นี่ ทำไม จึง ไม่ มี ตัว อักษร ดังนั้น เด่า หึงเจีย
 เบ็ด ขน ตู อีก เด่ม หึ่ง ก็ ไม่ มี ตัว อักษร เหมือน กัน ไ้ยก่าย ก็ หยิบ มา
 เบ็ด ตู อีก หึ่ง เด่ม ก็ ไม่ มี ตัว อักษร อีก เหมือน กัน พระถังซำจั๋ง ให้ เบ็ด
 ตู ทุก ๆ เด่ม ก็ ไม่ มี อักษร เหมือน กัน ทุก ๆ เด่ม พระถังซำจั๋ง กอนใจ ใหญ่ แล้ว
 พุด ว่า เมื่อ ใด ถึง บุญ วาสนา ไม่ มี เสีย แล้ว ไม่ มี ตัว อักษร ดังนั้น จะ เขา
 ไป ทำ อะไร ได้ เมื่อ เปน ดังนั้น แล้ว จะ กลับ ไป หา พระเจ้า แผ่นดิน อย่างไร
 ได้ หึงเจีย นึก ขน มา ได้ ว่า ข้าพเจ้า เข้าใจ แล้ว คือ พระยานนท์ กับ
 พระ กัศป ตาม ถึง ขง กำนัน เพราะ เรา ว่า ไม่ มี อะไร จึง ให้ คำภีร์ ที่ ไม่

มีอักษร มา ดังนี้ จำเราจะต้องพากันกลับไปกราบทูลพระพุทธเจ้า
ว่า เธอทั้งสองทวงของกำนัน ไม่มีจะให้ จึงได้แสดงให้คำภีร์ที่
ไม่มีอักษรให้เสียการดังนี้ ไปยกย่ำว่าพิศิตดังนั้นทีเดียว ข้า
อาจารย์กับศิษย์เห็นพร้อมกันแล้ว ก็พากันรีบกลับมา ครั้นถึงก็เข้า
ในประตูแต่เห็นหมู่สาวกแต่เทพยดาทั้งปวง ก็กระทำความเคารพ
แล้วหัวเราะถามว่า ท่านอาจารย์กลับมาเปลี่ยนพระคำภีร์หรือ พระ
กัณฐกจึงว่าจะกลับมาขอเปลี่ยนพระคำภีร์ หมู่สาวกเจ้าก็มิได้ห้าม
ปรามปล่อยให้เขาดูเข้าประตูไป ตรงเข้าไปถึงพระพุทธเจ้าแล้ว
ก็ถวายนมัสการกราบไหว้ ทูลว่า พวกข้าพระพุทธเจ้าทนความยากแค้น
ลำบาก มาจากเมืองโกต พบปะแต่มารร้ายรำวักทุกแห่งหน ค้ำบดมา
กว่าจะถึงพระพุทธองค์ พระภิกษุกับพระอานนท์แสดงให้เสียการทั้งนี้
ขอพระองค์ได้ทรงพระกรุณาโปรด ขอให้คำภีร์ข้าพระพุทธเจ้าไป
ไม่มีตัวอักษรเช่นนั้น จะเขาไปทำอะไรได้ ขอพระองค์ได้โปรดเกิด
สมเด็จ พระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อได้ทรงฟังพระกัณฐกกราบทูลดังนี้
ทรงยิ้มพระโอษฐ์ตรัสว่า กัณฐกอย่ามีความโหม้นเคียดใจเลย
ท่านทั้งสองทวงของกำนันตกลงก็ได้ทราบตลอดแล้ว อันที่จริงพระ
คำภีร์ธรรมไม่ให้ใครง่าย ๆ แต่จะให้มันเปลี่ยนนั้นก็ไม่ได้ ดังสมัย
หนึ่งพระภิกษุสงฆ์เอาคำภีร์ลงไปจากเขา ไปยังที่บ้านเสวฐีเคียแก
ในเมืองราชคฤห์ สวดพระพุทธานต์จบหนึ่งก็ได้คุ้มรักษาในบ้านเสวฐี
ตายไปก็ได้อัปสูรวิเศษ พระภิกษุสงฆ์ก็ได้รับนิมิตหมายจากเจ้าภาพ

ให้เขาสำรวจตามถึงกับเงินทองบ้างเล็กน้อย ตกาศก็ยังเห็นว่า เป็นการ
 ดุถูกพระธรรมผิดไปจะพาให้บุตรนั้นตาตดถอยน้อยทวียิ่งขึ้นจึง
 มาเมื่อเปล่าแต่จะใคร่ได้พระคำภีร์ เพราะฉะนั้นจึงได้คำภีร์เปล่าไม่มี
 อักษรดังนั้น อันคำภีร์ไม่มีอักษรนั้นเป็นคำภีร์อันวิเศษแท้ เพราะเมื่อ
 ได้ถึงผู้ประพันธ์ยังหาถึงมรรคผลไม่ได้ จึงได้เอาคำภีร์เปล่านี้ให้
 ไป ส้มเต๋อ พระผู้มีพระภาคย์ ครั้นถึงนั้นแล้ว จึงตรัสแก่พระมหา
 กัสสปแก่พระอาณนทว่า ท่านทั้งสองจงรีบไปตรวจดูพระคำภีร์ที่มี
 อักษรทุก ๆ เล่มว่าจะมีสักเท่าใด จงบอกให้ถึงซำซังรู้แล้วก็จะ
 มอบให้ไป

ส่วนพระมหาเถรเจ้าทั้งสอง เมื่อได้ฟังพระตรัสดังนั้นก็ถวาย
 นมัสการศานตถอยออกมาแล้ว ก็พาพระถึงซำซังกับศิษย์ทั้งสามไป
 ยังหอพระไตรปิฎก ครั้นถึงพระเถรเจ้าทั้งสององค์ก็ถามว่า มีของ
 อะไรมาบ้างหรือเปล่า พระถึงซำซังก็ไม่มีอะไรจึงเรียกชัวเจ้งให้เขา
 बात นั้นมา ประคองส่งมือถวายพูดว่า ข้าตมภาพมาทางไกลหาได้
 มีสิ่งใดติดมาไม่ มีมาแต่ बात นี้ซึ่งเป็นของพระเจ้าแผ่นดินพระราชทานไว้
 สำหรับขาดเหลือกลางทางจะได้มีนันทมาตนั้น ข้าพเจ้าขอเอา बात นี้
 ถวายเป็นทางนำจิตที่นับถือ ขอพระเถรเจ้าทั้งสองได้โปรดประทาน
 พระคำภีร์ที่มีอักษรนั้น จึงจะไม่ผิดแก่รับสั่งของพระเจ้าแผ่นดินได้ถึง
 แต่ยังไม่เสียเวลาที่ข้าตมภาพมาโดยแท้ทุกเรศกันดาร ฝ่ายพระกัสสป
 กับพระอาณนทเมื่อได้รับ बात มาแล้ว ก็พาพระถึงซำซังกับศิษย์ทั้งสาม

เข้าไปในหอไตรย ครอง พระคำมัว ทั่ว ๆ ผูก แล้ว ก็ ไซ ให้ พระ ถึง ไซ จัง
 พระ ถึง ไซ จัง จึง เรียก สำนักนี้ ทั้ง สาม ให้มา รับ ทั่ว ๆ เล่ม แด ครอง ดู
 ขย่ำ ให้ เหมือน ครั้ง ก่อน ได้ เหย่งเจีย โป๊ยก่าย ชั่ว เจ้ง ก็ เข้า ครอง ดู ทั่ว ๆ เล่ม
 รวม ห้า พัน สี่สิบ แปด เล่ม ครั้น รวม รวม มัด ห่อ แล้ว ก็ บน ทั่ว ขัน หลัง มา
 อัด ห่อ หนึ่ง โป๊ยก่าย แยก ชั่ว เจ้ง หาม เข้า ของ เหย่งเจีย จู ม้า พระ ถึง ไซ จัง
 จัด เรียบ ร้อย ตำรวม กิริยา แล้ว ก็ พา กัน ออก มา ยัง ที่ พระ พุทธเจ้า เวลานั้น
 พระ ถึง ไซ จัง มี ความ ยินดี ปรีดา ปราโมทย์ เป็น ที่ สุด สมเด็จ พระ พุทธเจ้า
 รับ สั่ง ให้ พระมหาเถร เหย่ง เจ้ง ออก ไซ้ ทั้ง สอง ไป คั้ ระฆัง สัญญา ขึ้น ตามตา
 เป็นการ ประชุมใหญ่ หมู่ พระธรรพโณคณาจารย์ ห้า พัน แปด ร้อย พระภิกษุ
 ทั้ง พระโพธิสัตว์ แด อุบาสก อุบาสิกา แด หมู่ เทพยดา เทพารักษ์ ทั้ง หลาย
 มา ประชุม แวด ล้อม องค์ พระสัมมา สัมพุทธเจ้า พร้อม กัน แล้ว เทพยเจ้า ก็
 ประโคม ดุริยางค์ ดนตรี ขึ้น ถวาย นมัสการ พร้อม กัน กระแต่ เสียง นฤมิต
 สนั่น ก้อง ใน ท้อง นพากาศ ประเทศ สมเด็จ พระผู้มี พระภาค เจ้า ประทับ
 อยู่ เหนือ รัตน บันลังกั ทรง เฝย พระพุท ธูฏา ครุฑ ถาม พระกัศัพทัม พระ
 อาณาเถร เจ้า ว่า ให้ พระคำมัว ธรรม ไป นั้น มาก น้อย เท่าใด จง
 แสดง ให้ ตถาคค ทราบ พระ เถร เจ้า ทั้ง สอง องค์ เมื่อ ได้ พัง พระพุท ธูฏา
 ครุฑ ถาม ดัง นั้น จึง กราบ ทูล ว่า พระคำมัว ธรรม ที่ พระผู้มี พระภาค เจ้า
 โปรด ประทาน ให้ พระถึง ไซ จัง ไป นั้น คือ พระคำมัว พิตพิณ ร้อย เล่ม คำมัว
 ไม่ สัตว์ เกง สาม ร้อย หกสิบ เล่ม คำมัว เถ่ง ยี่สิบ เกง ยี่สิบ เล่ม คำมัว สัตว์
 เถ่ง เจ็ด เกง สาม สิบ เล่ม คำมัว จิน อี เกง สิบ เล่ม คำมัว ค่วย เตี้ยว

เก่ง ดี สิบ เล่ม คำภีร์ ไฉ่จิ้ง เก่ง ยี่สิบ เล่ม คำภีร์ ชั่วเจียม เก่ง แปด
 สิบเล่ม คำภีร์ เตี้ย จิน บู เก่ง สาม สิบ เล่ม คำภีร์ ค่าย บัญญู เก่ง
 หก สิบ เล่ม คำภีร์ ค่าย กว้าง ห้า สิบเล่ม คำภีร์ ย้วย เจง ชั่ว เก่ง ห้า
 ร้อย สาม สิบ คำภีร์ ขุย มอ เก่ง สาม สิบ เล่ม คำภีร์ ชัม หลุน เมียด
 เก่ง ยี่สิบ เล่ม คำภีร์ ชู่ต๋น ห่ง เก่ง ร้อย สิบ หก เล่ม คำภีร์ เจ้า เล่ง
 เก่ง ยี่สิบ เล่ม คำภีร์ ไผ่ ลัดตัว เก่ง หก สิบ เล่ม คำภีร์ ค่าย กว้าง
 สาม สิบเล่ม คำภีร์ มอ เกียด เก่ง ร้อย สิบ เล่ม คำภีร์ ชวน ฉา เก่ง สิบ เล่ม
 คำภีร์ ชั่ว เก่ง สาม สิบ เล่ม คำภีร์ ไฉ่เจียง เก่ง ร้อย เจ็ด สิบเล่ม คำภีร์
 ไชย ที่ หลุน เก่ง สาม สิบ เล่ม คำภีร์ เจง ที่ เก่ง ร้อย สิบ เล่ม คำภีร์ ชู่ตัก
 จัม เก่ง ร้อย หก สิบ สาม เล่ม คำภีร์ กิ ลิน หลุน เก่ง ห้า สิบ เล่ม คำภีร์
 ค่าย คี ไค้ เก่ง เก้า สิบ เล่ม คำภีร์ ไผ่ ชู่ เก่ง ร้อย สิบ เล่ม คำภีร์ เล่ง
 กัก เก่ง ห้า สิบ หก เล่ม คำภีร์ เจีย ตุก บัน เก่ง สิบ เล่ม คำภีร์ ค่าย ชง
 เตี้ย เก่ง สิบ สี่ เล่ม คำภีร์ ขุย เซ็ก หลุน เก่ง สิบ เล่ม คำภีร์ เกียน เลี้ยว
 หลุน เก่ง สิบ เล่ม รวม ทั้ง สิบ สาม สิบ ห้า ผูก เปน เล่ม ห้า แผ่น สิบ แปด
 เล่ม ประทาน แก่ พระ ถึง ชัมจิ้ง ไปยัง ประเทศ จีน รวม รวม ไล่นบน หลั่ง
 ม้า บ้าง หูมา บ้าง พร้อม แล้ว จะ เข้า มา ถวาย นมัสการ ตา

ฝ่าย พระถึง ชัมจิ้ง กับ สำนัก ขุนยี่ ทั้ง สาม วาง หาบ ลง แล้ว ก็ กราบ กราน
 นมัสการ ตา จึง สัมเด็จ พระผู้มี พระภาคย์ ตรัส แก่ พระถึง สัมจิ้ง ว่า อัน
 คำภีร์ ขรรณ ของ พระตะภาคคน เป็น มหาด กุศล อันใหญ่ หา ที่ เปรียบ มิ ได้
 เป็น ขรรณ ใน ฝ่าย พระ พุทธเจ้า สนา หาก ถึง ประเทศ จีน แล้ว ให้ ปก แผ่น

แก่ มหาชน ทั่วไป ใน นานา ประเทศ อย่าได้มี ความ หิมน ประมาท ถ้า
ไม่กิน แร่ วัณ ก็ดี ให้ บริ สุทธิ์ ก่อน อย่าได้ เปิด พระ คำภีร์ ของ พระ ตถาคต ใน
พระ คำภีร์ นั้น เปน อัน ประเสริฐ จะ ทำให้ ถึง ซึ่ง มรรค ผล และ สว่าง แจ่ม
แจ้ง เปน หน ทาง วิสุทธิ์ มรรค แท้ พระ ถึง ชัม จึง ได้ พัง พระ พุทธ ฎีกา ครีส์
ดัง นั้น ก็ กราบ ถง วัณ พระ พุทธ พจน์ แล้ว ก็ คณาน ถอย หลั่ง ออก จาก ที่ มา
ถึง ประตู ที่ สำม ต่าง นมัสการ ตา หมู พระ อริย บุคคล ทั้ง หลายน กับ พระ ภิกษุ
สงฆ์ แด เทพยดา เทพารักษ์ แล้ว ก็ เดิน ออก จาก พระ อาราม ไป ส่วน
สมเด็จพระ พุทธ ของ ค์ โปรด ประทาน ธรรม เทศนา แล้ว ก็ เด็ก ประชุม

ฝ่าย พระ โพธิสัตว์ กวน อิม อยู่ ที่ นั้น จึง กราบ ทูล ว่า ข้า แต่ พระ ผู้
มี พระ ภาควัย เจ้า ซึ่ง พระ องค์ มี รับ ตั้ง ให้ ข้า พระ พุทธ เจ้า ไป ประเทศ จีน
หา คน ที่ จะ มา อารามหา พระ ธรรม มา บัด นี้ ก็ สำ เร็จ แล้ว คิด รวม กัน ได้ สิบ สี่
มี รวม วัน ห้า พัน สี่ ร้อย วัน ยัง ขาด อยู่ แปด วัน จึง จะ ครบ ตาม กำหนด
ข้าพเจ้า ขอ ถวาย คิน วัณ ถึง สมเด็จ พระ พุทธ ของ ค์ ได้ ทรง พัง พระ โพธิสัตว์
กวน อิม กราบ ทูล ดัง นั้น จึง ครีส์ ว่า ชอบ แล้ว ๆ ใน ทันใด นั้น จึง ครีส์
แก่ เท้า กิม กัง ทั้ง แปด ว่า จง รับ จิต เจง แผลง ฤทธา ขานุกาพ ส่ง ถึง ชัม จึง
กลับ ไป ยัง เมือง ไค่ ถึง เมื่อ ถึง แล้ว นำ พระ ธรรม ออก ปก แม่ ให้ แพร่ หลายน
ทั่ว แล้ว จง รับ พระ ถึง ชัม จึง กลับ มา ยัง ไซอิ๋ว กำหนด ใน แปด วัน จึง ครบ
กำหนด ห้า พัน สี่ ร้อย แปด วัน อย่า ได้ เสี้ย เวลา กาล เท้า กิม กัง ทั้ง
แปด ได้ รับ ตั้ง ดัง นั้น แล้ว ก็ ลง ทำ ความ เคารพ ถอย ออก มา จาก พระ
อาราม วัณ ตาม พระ ถึง ชัม จึง ร้อง เรียก ว่า ท่าน อาจารย์ จง ตาม พวก
ข้าพเจ้า ทั้ง แปด นี้ ไป

ฝ่าย พระถังซำจั๋ง กับ สามเณร เวลานี้ ก็ เหว่น ถนอ อากาศ
ตาม หลัว ท้าว กิม กัง ทั้ง แด่ นั้น ถอย ถัดไป ตาม ตาม

ฝ่าย ท่าน ท้าว กิม กัง ตาม พระถัง ซำจั๋ง ไป ยัง เมือง ส่วน ที่ ประค
พระอาราม ด้วย อิม ยี่ นั้น เจ้า เขียด ที่ แด เทพารักษ์ กับ เจ้า ลัก เถง ลัก กะ แด
พระโพธิ์ ศักดิ์ ที่ สั่ง ให้ตาม รักษา พระถัง ซำจั๋ง ไปไซ้ ที่ นั้น จึง พร้อม กัน
มาราบเรียนพระโพธิ์ ศักดิ์ ถอนอิมว่า ข้าพเจ้าทั้งหลาย ได้รับคำสั่งของพระโพธิ์
ศักดิ์ ให้ ตาม รักษา พระถัง ซำจั๋ง มา อาราม พระไตรปิฎก ขรรณ มาถึง
วันนี้ ก็ สำเร็จ ความ ปราศนา ของ พระถัง ซำจั๋ง แล้ว พระโพธิ์ ศักดิ์ ก็ ได้
ถวาย รับ สิ่ง ของ พระ พุทธ องค์ แล้ว ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ขอ ถวาย คืน คำ สั่ง
ของ พระโพธิ์ ศักดิ์ ๆ ก็ มีความ ยินดี สรรเสริญ ว่า ดี แล้ว พระโพธิ์
ศักดิ์ จึง ถาม หมู่ เจ้า ทั้งหลาย ว่า อัน พระถัง ซำจั๋ง มา ตาม ทาง นั้น จิตร์
เป็น อย่างไร บ้าง หมู่ เจ้า ทั้งหลาย ตอบ ว่า พระถัง ซำจั๋ง นั้น จิตร์ คง
มัน อุดาหะ ไม่ คั่น คลาย อัน ที่จริง นี้ ก็ ว่า พระ ถัง ซำจั๋ง จะ ไม่ สำเร็จ ได้
ขอ พระโพธิ์ ศักดิ์ ได้ พิจารณา โดย ละเอียด อัน ความ ทุกข์ ทรมาน ไม่ ขณะ
นานนัก ได้ ที่ มา ตาม ระยะทาง อัน ประกอบ ไป ด้วย อัน เคราะห์ ต่าง ๆ นั้น
ข้าพเจ้า ทั้งหลาย ได้ จด จำ ไว้ ทั้ง สิ้น แล้ว เป็น บาป ชั่ว ทุกข์ โทษ ร้าย ของ
พระ ถัง ซำจั๋ง ทั้ง สิ้น หมู่ เจ้า ทั้ง หลาย จึง นำ บาป ชั่ว ที่ จด หมายถึง ไว้ นั้น
ถวาย พระโพธิ์ ศักดิ์ ให้ พิจารณา โดย ละเอียด ตั้งแต่ ต้น จน ปลาย รวม ได้
แปด สิบ ครั้ง พระโพธิ์ ศักดิ์ จึง พุด แก่ เจ้า ทั้งหลาย ว่า ใน ทาง พุทธ

ลำต้นนั้น ต้องถึงแก่ ๆ จึงจะได้ลำเร้วมรรคผล พระถัง ซัมจัง นั้น ทรมาน
 ทุกข์ได้ แปรสับครั้ง ยิ่ง อีกครั้งหนึ่ง จึงจะครบ กำหนด แปรสับ เอ็ด ครั้ง
 พระโพธิ์ ศักดิ์จึงสั่งเจ้าเขียดที่ ว่า ท่านจงรีบตาม ท้าว กิม กัง ทั้ง แปรไป
 บอกว่า ต้องให้ มี โภย อีกครั้งหนึ่ง จึงจะครบ แปรสับ เอ็ด โภย
 เจ้าเขียดที่ ได้ พัง พระโพธิ์ ศักดิ์ จึงสั่ง นั้น ก็คำนับ ลา ออกจากที่ เหาะ
 ตาม ท้าว กิม กัง มาได้วันหนึ่ง กับคืนหนึ่ง ก็ทัน พบ ท้าว กิม กัง เจ้าเขียด
 ที่ ก็กระซิบสั่ง ท้าว กิม กัง ว่า จงกระทำดังนี้ ๆ ตาม คำสั่ง ของ พระโพธิ์
 ศักดิ์อย่าให้ผิดได้ ท้าว กิม กัง ได้ พัง แล้ว ก็จำใส่ใจ จึง ดำรวม วม
 ทำให้พระถัง ซัมจัง กับศิษย์ทั้ง สาม กับพระ ค่ำกรั ให้ หุดต ดง ยิง พัง
 พระถัง ซัมจัง เหยียบลง กับพืนที่ ตกใจ ไบ๊ยก่าย หัวเราะ กึก ๆ ว่า ดีจริง ๆ
 เราอยากให้เร็ว กลับให้ช้าได้ดังนี้ ชั่ว เจ้ง พุด ว่า คิดดู เรา มา เร็ว นึก จะ
 ให้เรา หยุด พัก ดอก กระมัง เห้ง เจีย พุดว่า คำโบราณ ท่าน ย่อม ว่า
 ทาง สิบวันใครจะไปก็ถึง ไม่ไปก็ถึง พระถัง ซัมจัง พุดว่า พุด มาก ก็ บ่อย
 การ จึงพิจารณา ดู ที่ ตรงนี้ จะ เปน คาบตโตแน่ เห้ง เจีย แด่ ครอบ แปร
 ทิศ แล้ว พุดว่า ที่ ตรงนี้ เอง จึง บอกแก่ อาจารย์ว่า อาจารย์ จง พัง
 กระแต่น้ำ ไบ๊ยก่ายบอกแก่ ชั่ว เจ้ง ว่า มีเสียง น้ำดัง นั้น เห็น จะ เปน
 ที่ อาไศรย อยู่ ของ น้อย แต่ เติม ดอก กระมัง เห้ง เจีย ว่า ที่ อาไศรย เติม
 ของ ชั่ว เจ้ง นั้น คือ แม่น้ำ ตัว ชั่วช้อย ที่นี้ คือ แม่น้ำ ทง ที่ ยี่อ พระถัง
 ซัมจัง บอก เห้ง เจีย ว่า จง พิศระห์ ดู ให้ ดี จะ เปน ฟาก ข้างไหนแน่ เห้ง
 เจีย เหาะ ชน กลางอากาศ พิศระห์ ดู รั้น แล้ว ก็ กลับ ลง มา ยิง พัง บอก

แก่อาจารย์ว่า คือ ฟาก ข้าง ตะวัน ตก พระถัง ซำจั๋ง พูดว่า ฮาตมาจำ
 ได้แล้ว ฟาก ตะวัน ออก นั้น มี หมู่ บ้าน คน เก จัง เมื่อบ นัน มา ถึง นั้น ได้ พัง
 เหว่ เจี้ย ช่วย ชีวติว เด็กให้ รอด จาก ความ ตาย พวก เหล่า นั้น จะ เอา เวื่อ
 ส่ง แด่ บัง เอิน พวก เรา ได้ พัง เค้า ใหญ่ ส่ง ซำม ฟาก ไป ฮาตมา จำ ได้ ฟาก
 ตะวัน ตก ไม่ มี บ้าน ช้อง ผู้ คน อา ไครย เวลา นี้ เรา จะ คิด อย่างไร ดี ไบ๊ย ก่าย
 พูด ว่า คน มนุษย์ แกล้ง กัน นี่ ท้าว กิม กัง ทัง แปด นี้ ก็ รู้ จัก แกล้ง กัน ด้วย
 หรือ เชอ รับ สั่ง ของ พระ พุทธ องค์ ให้ ส่ง เรา ไป ถึง เมือง ไต๊ ถัว ทำ ไหม
 จัง เอา มา ทัง เสีย กลาง ทาง ดัง นั้น จะ ไป ก็ ยาก จะ ถั้ม ก็ ยาก จะ ทำ อย่าง
 ไร ดี ชัว เจ้ง บอก แก่ ไบ๊ย ก่าย ว่า พระ อาจารย์ เรา เวลา นี้ มัว เปลี่ยน
 รูปะ ชันห์ แล้ว รูป กาย ก็ เบา ลง จะ ไม่ จม น้ำ เป็น อัน ขาด เรา สาม คน
 แผลง อิติชิ ฤทธิ ทำ เป็น ที่ นั่ง ให้ อาจารย์ ชน นั้น แล้ว เรา หอบ ส่ง
 ซำม ฟาก ไป จะ ไม่ ได้ หรือ เหว่ เจี้ย ได้ พัง ดัง นั้น ก็ หิว เระ แล้ว พูด ว่า
 ยก ไม่ ได้ ซำม ไม่ ได้ คือ จะ แผลง ฤทธิ ด้วย อิติชิ ปาฏิหาร นั้น สัก พัน แม่
 น้ำ ใหญ่ อย่าง นั้น ก็ คง จะ ซำม ไป ได้ ตัด ทอด ที่ อัน ความ รู้ เจ้ม เจ้ง ของ เหตุ
 แห่ง พระถัง ซำจั๋ง นั้น แก้ว ๆ ยัง ไม่ ครบ ตาม กำหนด ยัง ขาด อยู่ อีก
 ไกลหนึ่ง เพราะ ฉนั้น จึง มา ตก ลง ที่ ตรง นี้ อาจารย์ กับ ศิษย์ เดิน พดาง พุด พดาง
 มา ถึง ผัง แดร หอบ เจี้ยบ ดัง ที่ ไม่ เห็น มี ผู้ คน ทง เรือ เหนาะ ว่า ก็ ไม่มี กำ ลัง เป็น ทุก ข์
 ชยฺ พอ ได้ ยืน เตี้ย คน เรียกว่า ท่าน อาจารย์ ถั้ม มา แล้ว หรือ อาจารย์ กับ ศิษย์
 ฟาก กัน ตกใจ เหลียว ชั่วย แด ขวา ก็ แด เห็น เค้า ใหญ่ ที่ ได้ ส่ง ซำม ครั้ง ก่อน นั้น
 ชยฺ รม ผัง ยก หิว ชน พูด ว่า ข้าพเจ้า คง ใจ คอย ท่าน อยู่ นี้ ท่าน ไป หลาย บั

จึงได้กลับมาบัดนี้ เห็นเจ้ายุดว่าเมื่อเมื่อก่อนนั้นได้ฟังท่านมาบ่นก็
ได้มาพบท่านอีก พระองค์จึงไปเฝ้าฯ ขวัญใจ พากันดีใจ เห็นเจ้าย
ว่าแม่ตัวมีจิตคิดคอยจะรับสั่งก็จึงคลานขึ้นมาเกิดเต้าได้ฟังก็ขยับ
ตัวเข้าชิดฝั่ง เห็นเจ้ายิ่งเรียกให้จึงมาลงบนหลังเต้าไปเฝ้าฯ ยืนข้าง
พระองค์จึงยืนข้างหน้ามา ขวัญใจยืนอยู่ข้างซ้าย เห็นเจ้ายืนอยู่
ข้างขวา เฝ้าหนึ่งเหยียบคอเต้า พุดว่าเต้าเจ้าอย่าไปจงดีอย่าให้
เอียงได้ เต้าก็ขยายเท้าออกวางไป จุจย่นบนพื้นดินไม่เอียงไม่สะเทือน
เต้าวางมาได้วันกับคืนก็เข้าใกล้ฝั่งข้างทิศตะวันออก จึงถามขึ้นว่า
ข้าพเจ้าได้สั่งท่านอาจารย์ว่าให้ช่วยทูลถามพระพุทธเจ้าว่า อันตัวของ
ข้าพเจ้านี้ สักเมื่อไรจะได้กลับเป็นมนุษย์ ท่านได้ทูลถามหรือเปล่า
ความข้อนั้นอันที่จริงพระองค์จึงมีว่แต่จะคิดเอาพระไตรปิฎกเท่านั้น
จึงได้ถามคำสั่งของเต้าเจ้ายี้ มิได้ทูลถามพระพุทธเจ้า เวลาที่เต้า
ถามขึ้นก็นั่งอยู่ ครั้นจะพูดเท็จก็ไม่ควร นั่งอยู่ครู่หนึ่งมิได้ตอบ
เต้าก็นึกว่าคงจะมีได้ถามให้ก็สลัดที่หนึ่งแล้วดำมุดน้ำไป อาจารย์
กับศิษย์แต่มาทักคำกริๆ พลัดตกน้ำไปทั้งหมด แต่ยังมีความมัน
ใจว่า พระองค์จึงนั้นเปลี่ยนแปลงรูปร่างขึ้นตัวเขาไม่จมน้ำตายเหมือน
ครั้งก่อน มาคือมังกร ไปเฝ้าฯ ขวัญใจก็ถนัดทางน้ำ เห็นเจ้ายหัวเราะ
แล้วก็แสดงฤทธิ์รวบรวมเอาพระอาจารย์และพินาศแล้ววางที่ริมฝั่งตะวันออก
อาจารย์กับศิษย์ก็พากันขึ้นบก ห่อคำกริเข้าของอาณมาแยกน้ำไป
ทั้งสิ้น ขึ้นฝั่งพากันก็บังเกิดเกิดลมพายุใหญ่มีดฟ้ามีฝนฟ้าก็

แถบ ต้น เติ้ง ครั้น ๆ ถม ก็ยัง พัด กัด ขัน ทุก ที่ แต่ พัด ดิน ชาย ลาด ชัด ถูก
 เนือ ตัว เจ็บ แสบ พระ ถึง ชัม จึง หายใจ หอบ กอด จับ พระ คำภีร์ ไว้ แน่น
 ชั่ว เจ่ง จับ กุม ห่อ หาบ คำภีร์ ไบ๋ ก่าย จับ ยึด ม้า ไว้ เห้ง เจีย จับ
 ตะบอง แกว่ง กวาด คอย ระวัง รอบ ข้าง อัน ที่ จริง ถม พยู่ หั้น คือ ถม มาร
 จะ ใคร ชิง เอา ความ ชอบ ที่ ไป อารารนา พระ คำภีร์ ธรรม นั้น จึง ได้ แผลง
 ฤทธิ์ เศษ ตำแดง ขานภาพ เปน ถม พยู่ อยู่ คน หนึ่ง จน รุ่ง แฉ่ง จึง ได้ ส่ง
 พระ ถึง ชัม จึง เบียด น้ำ ทั้ง ตัว ทนาว ดัน สักัน อยู่ งง นั้น จึง ตาม เห้ง เจีย
 ว่า ทำไม จึง เกิด มี ถม ใหญ่ อย่าง นั้น เถา เห้ง เจีย โกรธ ยึด ยึด แล้ว พุด ว่า
 พระ อาจารย์ หา ทราบ เหตุ ผล ไม่ ข้าพเจ้า ปก ครอบ บ้อง กัน พระ อาจารย์
 จน ได้ พระ คำภีร์ มา คือ ชิง ถม บัด ของ มาร ทั้ง หาย แล ชิง พาหะนะ ของ
 เทพยดา เทพารักษ์ ทั้ง พา แด ดิน คือ เรา จะได้ ยืน นาน เท่า พา แด ดิน เติ้ม
 ด้วย พระ จันทร แด พระ อาทิตย ไม่ รู้ จัก สิ้น สุด ด้วย ได้ ธรรม กาย ไม่ รู้ แก่ รู้ ตาย
 ไม่ แด ทำ ตาย ได้ เพราะ นั้น หมู่มาร แด เทพยดา เทพารักษ์ ทั้ง หาย จะ
 ใคร เกิด อบ แผลง ชิง เอา ความ งาม ความ ดี ของ พวก เรา นั้น จึง กระทำให้ พระ
 คำภีร์ เบียด น้ำ แด พระ อาจารย์ ก็ ได้ ตำแดง ธรรม กาย คุ่ม อยู่ ทั้ง ข้าพเจ้า
 ประ กอบ ด้วย ชาติ มี อำนาจ เขียว ขาว ญ รักษา บ้อง กัน จน สว่าง พวก มาร
 จึง มิ ได้ ชิง เอา ของ เรา ไป ได้ พระ ถึง ชัม จึง ไบ๋ ก่าย ชั่ว เจ่ง ได้ พัง เห้ง เจีย
 ช้าง แฉ่ง แผลง เหตุ ผล ดัง นั้น ก็ พา กัน ได้ สะติ ดัง ประ เตียว พระ อาทิตย ก็ ชน
 ดัง จึง พา กัน เก็บ ขน พระ คำภีร์ ขน ตาก บน ที่ สูง ใน ที่ ค่ำบด นั้น จน ทุก
 วัน นั้น ก็ ยังมี รอย ปรากฏ อยู่ ใน ที่ ตาก พระ คำภีร์ นั้น ตาก พระ คำภีร์

แต่เสื้อผ้าสังของก็นำเอาตากทุก ๆ สิ่งแล้ว ต่างคนก็นั่งพักคอยรอ
 พระคำกั้วจะแห้ง แต่ไปข้างริมฝั่งก็เห็นคนสองสามคนเที่ยวตกเบ็ด
 เดินมาแต่เห็นพระถังซัมจั๋งกับสามศิษย์ทั้งสามก็จำได้ จึงพูดว่าที่ท่าน
 อาจารย์ที่ปีก่อนข้ามฟากไปทิศตะวันออก เพื่ออาราธนาพระธรรมนั้นแล้ว
 ไบ๊ยก่ายบอกว่านี่แหละ ๆ ทำไมท่านจึงจำเราได้เท่า คนตกเบ็ดบอกว่า
 พวกข้าพเจ้าคือคนอยู่บ้านคันเกจิง จากนั้นไปทางไกลประมาณสักห้า
 ลี้เดินก็ถึง ไบ๊ยก่ายพูดว่า พระอาจารย์พวกเราช่วยกันขนคำกั้ว
 กับสิ่งของไปที่บ้านคันเกจิงหาที่ตากจะมีดีหรือ ทั้งจะมีที่พักอาศัย
 แลให้พวกนั้นช่วยซักผ้าเสื้อจะไม่ดีหรือ พระถังซัมจั๋งพูดว่าอย่าไป
 เลยอยู่ที่นี้ตากแห้งดีแล้วจะได้ตั้งหน้าหาทางกลับเมืองดีกว่า จะไปให้
 ข้าราชการทำไมเล่า พวกคนตกเบ็ดเหล่านั้นก็พากันรีบเดินกลับไป ครั้น
 ถึงก็แวะบ้านคันเท่งคันเซ้งบอกว่าท่านทั้งสองจงรีบไปนิมนต์ท่านอาจารย์
 ที่ได้ช่วยชีวิตบุตรของท่านทั้งสองนั้นกลับมาแล้ว ยังพักตากคำกั้ว
 อยู่ข้างเหนือบ้านเราที่เนินหินนั้น คันเท่งได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจพบบ่าว
 ไพร่สองสามคนรีบลงจากบ้าน เดินตรงไปข้างเหนือบ้าน ครั้นถึง
 ก็เข้าไปคุกเข่าลงคำนับกระทำการตามว่า ท่านอาจารย์ไปอาราธนา
 พระคำกั้วธรรมก็ได้สำเร็จแล้ว ทำไมไม่แวะบ้านข้าพเจ้าเล่า มานั่ง
 ตากลมตากแดดอยู่ดังนี้ ขอนิมนต์พระอาจารย์ไปพักที่บ้านข้าพเจ้าเถิด
 เหมิงเจี่ยพูดว่ารอให้คำกั้วแห้งแล้วจึงจะไปบ้านท่าน คันเท่งถามว่า
 พระคำกั้วกับเขาของทำไมจึงแยกไปทั้งนั้น พระถังซัมจั๋งบอกว่า

เหตุเมื่อไปได้พึ่งเต่าส่งข้ามไป เมื่อมาก็ได้พึ่งเต่าส่งข้ามมาจนใกล้
จะถึงฝั่งอยู่แล้ว เต่าถามว่า เธอได้ฝากคำไปถาม พระพุทธเจ้าในสวรรค์
ของ เธอ อาตมาพาลืมไป เสียหาได้ถามให้เธอไม่ เธอโกรธจึงดำ
น้ำลงไปเสีย เพราะฉะนั้นจึงพากันเบี่ยงนำไปทางอื่นดังนี้ คนทั้งก็
อ่อนวอนนิมนต์โดยศรัทธาจิตร พระภิกษุจึงรับนิมนต์ จึงจัดแจง
เก็บพระคัมภีร์กับเข่าของ ยังพระคัมภีร์นั้นเหิง เก่งต้องถามเล่มติด
อยู่กับศีลาขาดปลายเล่ม เพราะฉะนั้นคัมภีร์นั้นเหิง เก่งขาดไม่ครบ
บริบูรณ์ ที่ตรงนั้นมาจนทุกวันนี้ ยังมีรอยอักษรติดปรากฏอยู่
กับศีลา พระภิกษุจึงเห็นดังนั้น จึงพูดว่า เพราะเกียดคร้านไม่ดูแล
จึงได้เป็นเช่นนั้น เหิงเจี่ยหันมาพูดว่า เหตุการณ์ทั้งนี้ก็เพราะฟ้าดินจะ
ไม่ให้ครบ อันแต่เดิมพระคัมภีร์ครบถ้วน บัดนี้มาติดขาดเสียก็ควร
จะไม่ครบ อันพระธรรมที่สถิตอาศัยดังนั้น ข้าพเจ้าแต่กำลังของ
ปลุกชนจะบอกรับกันได้หรือ เหิงเจี่ยพูดดังนั้นแล้วก็ช่วยกันเก็บรวบรวม
พร้อมกันไปยังบ้านต้นเท่งตำบลบ้านต้นเก้จึง

ฝ่ายพวกชาวบ้านต้นเก้จึง รู้ความแล้วก็เบาร้องกันทั้งชายแ
หญิงเด็กผู้ใหญ่ พากันมาแห่ห้อมล้อมจตุรพักตรพิมาน รับทั้งมา
ขอแสดงต่อรับออกสันทันหัวใจ ทั้งกระจับบิณฑุออกแซ่เสียง
มาตามรายทาง บัดเดี๋ยวก็ถึงบ้านต้นเท่ง ๆ ก็นิมนต์เข้าไป ต้นเท่ง
ก็พา วงษา ธรรมาญาติก ทั้งชายแ หญิงมาเฝ้าพณมัตถการ นิมนต์ขึ้นบ้าน
นั่งที่สมควรแล้ว ทั้งชายแ หญิงก็พากันนมัสการทุก ๆ คน แล้วก็

ยก น้ำร้อน น้ำชา มาถวาย ฉัน เสร็จ แล้ว ก็ยก เครื่อง กระยา หาร แจ มาถวาย
 ฝ่าย พระถึง ชัมจัง ตั้ง แต่ฉัน เครื่อง ทิพย์ มา แล้ว ปุราศจาก ซึ่ง รูป
 ชันชี่ อัน ของ เครื่อง กระยา หาร ของ ปุณฺณ นั้น ก็ ให้ เบื่อหน่าย เห็น คั้น เท่ง
 คั้น เซ่ง ทั้ง สอง มี จิตร ศรัทธา ขัด ไม่ ได้ ก็ ต้อง รับ ประ เคน ตาม กิริยา
 แห่ง เจ้าย ชัว เจ่ง ก็ ไม่ กิน ไป ยัก ยาย ยาก ขาม ชัน วาง ลง แห่ง เจ้าย จึง ถาม
 ว่า พ่อ ฤกร ทำ ไหม จึง ไม่ กิน ให้ หมด เฒ่า ไป ยัก ยาย พูด ว่า ไม่ รู้ ว่า อย่าง ไ
 ไร ได้ พุง กระเพาะ ให้ อ่อน เปื่อย ไม่ มี กำลัง ที่ จะ ยาก กิน คั้น เท่ง จึง ให้ คน ยก
 เก็บ แล้ว ถาม ซึ่ง เหตุ การ ที่ ไป อารามหา พระ ธรรม พระ ถึง ชัมจัง จึง เฒ่า
 ความ ให้ คั้น เท่ง คั้น เซ่ง พัง โดย ละ เอียด ทุก ประ การ พระ ถึง ชัมจัง จะ ใคร่ ตา
 ไป เฒ่า ทั้ง สอง จึง พูด ว่า พี่น้อง ข้าพเจ้า ก็ ได้ พัง พระ อาจารย์ ช่วย ชัวศรี
 บุตร ข้าพเจ้า ให้ รอด พ้น จาก ความ ตาย ข้าพเจ้า ทั้ง สอง ยัง หา ได้ ฉลอง พระ
 เศษ พระคุณ ไม่ ข้าพเจ้า ได้ สร้าง วัด ไว้ วัด หนึ่ง ให้ นาม ว่า วัด กั้ว เซ่ง ยี่
 แปล ว่า ช่วย ชัวศรี ตั้ง จิตร จึง รัก รัก ถูบ เทียร บูชา เฒ่อ ทุกวัน มิ ได้ ขาด
 เฒ่า ทั้ง สอง จึง เรียก บุตร ทั้ง สอง คั้น กวน ไป กับ คั้น เจ็ก ชัน กิม ออก มา
 กราบ ไหว่นมัสการ ขอบ คุณ แล้ว นิมนต์ ไป ยัง วัด พระ ถึง ชัมจัง จึง เปิด คำ กร
 ไป เลี้ยง เกง ออก สวด เฒ่อ หนึ่ง แล้ว ก็ พา กัน ไป ยัง วัด ครั้น ถึง แล้ว ก็ เดิน
 ตรง เข้า ไป ข้าง ใน แต่ ไป ก็ เห็น เครื่อง กระยา หาร แจ ตั้ง ถวาย อยู่ เรียง ราย
 ที่ นั้น พระ ถึง ชัมจัง ก็ มิ ได้ นั่ง เลย เข้า ไป ข้าง ใน ก็ เห็น แต่ เครื่อง แจ ตั้ง
 เรียง ราย ค่อ เนือง กัน ไป มิ ได้ ขาด พระ ถึง ชัมจัง ก็ รับ ประ ทาน แต่ พอ เบน
 กิริยา แล้ว พิเคราะห์ ด้ อาราม ที่ เขา สร้าง นั้น หมด จด เรียบ ร้อย งดงาม

เที่ยวดู รอบ แถวกั๊กขึ้นไป บน กู๊ว ที่ ห้อง กลาง เห็น รูป ที่ เขา ห่อไว้ รูป
คือ รูป พระ ฤๅษี ฌัม จั๊ง รูป เหิง เจีย รูป โป๊ย ก่าย รูป ชัว เจ๊ง พระ ฤๅษี ฌัม จั๊ง
โมทนา ว่า ดี แล้ว ชอบ แล้ว จึง ลง จาก หอ แด ไป ข้าง ระเบียง พระ อุ โบสถ
ตั้ง เรียง ราย ถ้วน แต่ เครื่อง แะ คอย ทำ จะ นิมนต์ ถิ่น เหิง เจีย จึง ถาม ถิ่น
เท่ง ถิ่น เซ่ง ว่า ตั้ง แต่ เมื่อ ปราบ บิศาจ แล้ว มา บิศาจ นั้น เป็น อย่างไร
บ้าง หรือ ต้อง เฒ่า คอบ ว่า ตั้ง แต่ บิ นน มา คำ ถัก ก็ พัง ทะลาย ไป ข้าพเจ้า
สร้าง วัด ขึ้น แล้ว ค้อม มา ทุก ๆ บิ ก็ อยู่ เย็น เป็น สุข ทุก บ้าน เรือน ทั้ง เข้า น้ำ
ข้าปถาก็ บริบูรณ์ ซึ่ง เป็น ตั้ง นั้น ก็ เพราะ บารมี ของ ท่าน ปก บ้อง มา พวก
ข้าพเจ้า จึง ได้ มีความ สุข เหิง เจีย ได้ พัง ก็ หัว เรา แล้ว พูด ว่า ซึ่ง การ
เป็น ตั้ง นั้น ก็ อาไศรย เหตุ พ่า ให้ แก่ ท่าน ทั้ง หลาย มิ ได้ เกี้ยว แก่ พวก เรา
ตั้ง แต่ นั้น ต่อ ไป พวก เรา จะ ปก บ้อง รักษา ตำบล บ้าน เก จั๊ง นี้ ให้ ได้ ความ สุข
สวัสดิ์ มี โชย ทุก ๆ บ้าน จน ชั่ว บุตร หลาน ค้อม ๆ ไป ทั้ง ถม ฝน เข้า ถัก
ก็ จะ บริบูรณ์ ตาม กฎ การ ทุก ๆ บิ หมู่ ชน ทั้ง หลาย ที่ ได้ รับ คำ อวยพร
ตั้ง นั้น แล้ว ต่าง ก็ กระทำ นมัสการ ขอ บิ คุณ พรหม กัน ทุก ๆ คน แด ไป
เห็น คน ทั้ง หลาย นำ ผลไม้ มา ถวาย ออก แน่น ไป โป๊ย ก่าย เห็น แล้ว ก็ หัว เรา
พูด ว่า เมื่อ เวลา จะ ยาก กิน หา ไม่ ได้ เวลา กิน ไม่ ได้ ข้าง มี มาก
เหลือ เกิน บ้าน นั้น ยัง ไม่ ทน แล้ว ข้า มา อีก บ้าน หนึ่ง ครั้น สิ้น เวลา
การ จุติ ตะเกียง ตาม ไฟ พระ ฤๅษี ฌัม จั๊ง ก็ เข้า ที่ ระวัง ไม่ อาจ แพร่ง พราย จิตรี
เข้า กู๊ว กลาง นั่ง ถ่ม ภาจิ ถ้าม จิตรี เวลา นั้น ก็ ถึง สาม ยามเศษ พระ ฤๅ

ฝ่าย ท้าว กิม กัง ทั้งแปด แผลง ขานาญ ฤทธา เบน ถม ตั้ง พระถั่ง ชัมจั้ง กับ สำนักศิษย์ มา กว่า ครึ่ง วัน ก็ เข้า เขต เมือง เชียง นาน เดิม เมื่อ พระเจ้า ถัง ไท จง ย่อง เฝ้า ด้วย ราช สัมพันธ ได้ รับ ถาม บิ ใน บิ นั้น พระ องค์ ได้ เสด็จ ตาม ถั่ง พระถั่ง ชัมจั้ง ยัง ประตุ เมือง ข้าง ทิศ ตะวัน ตก มา ถึง บิ ที่ สิบหก พระ องค์ รับ ถั่ง ให้ สร้าง หอคอย ทำ รับ พระไตรย บิฏก ยัง ประตุ เมือง ทิศ ตะวัน ตก พระเจ้า ถัง ไท จง ทุก ๆ บิ เสด็จ ออก ที่ หอ นั้น มี พระ ไทโย ได้ โสมนักดำ คึง พระภักดี คอย รับ พระ ธรรม มา วัน หนึ่ง พระ องค์ เสด็จ ไป ประทับ อยู่ ณ หอ นั้น บน ชั้น สูง ทอด พระ เนตร ไป ข้าง ทิศ ตะวัน ตก เห็น มี ม้วน เมฆ แผ่ รัศมี เต็ม ท้องฟ้า แต่ มี ถม พัด ถิ่น หอม มา ตาม ถม ต้อง พระ นาถา

ฝ่าย ท้าว กิม กัง เห็น มา ใกล้ หอ แล้ว ก็ หยุด พัก อยู่ กลาง อากาศ เรียก พระถั่ง ชัมจั้ง ว่า ท่าน อาจารย์ ที่ ทรง นาค ประตุ เมือง เชียง นาน พวก ข้าพเจ้า ไม่ อาจ ลง ไป เกรง คน จะ เห็น รูป กาย ข้าพเจ้า เห้ง เจีย ไบ๊ยก่าย ชั่ว เจ่ง ไม่ ควร ลง ไป ควร แต่ ท่าน อาจารย์ จะ ลง ไป แต่ ผู้เดียว นำ พระ คำภีร์ ไป ถั่ง ให้ ท่าน เจ้า ของ ถั่ง จง รับ ถัมบิ ชิน มา ข้าพเจ้า จะ คอย อยู่ บน เมฆ นี้ จะได้ พร้อม กัน รับ ถัมบิ ไป กราบ ทูล พระ พุทธ องค์ ให้ ทรง ทราบ เห้ง เจีย พุด ว่า ท่าน พุด ตั้ง นั้น ก็ ควร แล้ว แต่ยัง ชาติ อยู่ ด้วย พระ อาจารย์ ผู้เดียว ที่ ไทโย จะ ห้าม พระ คำภีร์ แล จง นำ ไป อย่างไร ได้ ขอ ให้ พวก ข้าพเจ้า ไป ถั่ง พระ อาจารย์ ท่าน จง คอย อยู่ บน นี้ ก่อน พวก ข้าพเจ้า จะมี ให้ ผิด เวลา ได้ ท้าว กิม กัง พุด ว่า พระ โพธิ์ ด้วง กวน อิม ได้ กราบ

ทูล พระพุทธเจ้า ว่า ทั้งไป ทั้ง มา กำหนด ใน แปร วัน วัน นั้น ได้ ทำ วัน
 กว่า แล้ว • วิตก ด้วย โป๊ยะ ก่าย ลง ไป แล้ว จะไป มัว หลง ตา หาย แลย เค็ย
 เกรง จะ ผิด กำหนด จะ เสีย การ ไป โป๊ยะ ก่าย ได้ พัง ก็ หัว เราะ แล้ว พุด ว่า
 อาจารย์ ข้าพเจ้า สำเร็จ แล้ว • ข้าพเจ้า ก็ สำเร็จ บ้าง ที่ ไหน จะ มา เห็น แก่
 ตา หาย คณ นั้น เถา ขอ ท่าน ได้ ส่ง เกราะ หัก คอย ข้าพเจ้า ๆ จะ ลง ไป ส่ง
 พระ คำ กั้ว ธรรม แล้ว จะ กลับ ขึ้น มา พ้อ ม แก่ ท่าน ได้ กลับ ไป โป๊ยะ ก่าย
 หาม ของ ชั่ว เจ่ง จู ม้า เห็ง เจ็ย ประ คอง อาจารย์ ก็ ลง ยิง พน ข้าง หอ คอย

ฝ่าย พระเจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เดี กับ พวก ขุนนาง ข้าราชการ ผู้ใหญ่ ผู้
 น้อย เห็น พระถัง ซัมจัง ก็ เล็ด ใจ ลง จาก หอ คอย มา รับ ครัสต์ ถาม ว่า
 พระ เจ้า น้อย เรา กลับ มา แล้ว หรือ พระถัง ซัมจัง จะ ไคร่ ยอม กาย ลง คำ นับ
 พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เดี เล็ด ใจ มา ประ คอง ไว้ มิ ให้ ถวาย คำ นับ แล้ว
 ครัสต์ ถาม ว่า ท่าน ทั้ง สาม นั้น คือ ผู้ใด พระถัง ซัมจัง ถวาย พระพร ว่า
 ได้ มา ตาม ทาง พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เดี ทรง มี พระ ไทย ยิน ดี จึง รับ
 สิ่ง ให้ จิต ราช รก นิมนต์ พระถัง ซัมจัง ขึ้น มา ส่วน พระ องค์ ก็ ทรง รก พระ
 ที่ นึง รับ สิ่ง ให้ พระถัง ซัมจัง เข้า พระ ราช วัง เวลานั้น พระ เจ้า ถึง ไทย
 จง ย่อง เดี เล็ด ใจ กลับ เข้า พระ ราช วัง ขุนนาง ข้าราชการ ผู้ใหญ่ น้อย ก็ พากัน
 ตาม เล็ด ใจ กลับ พระถัง ซัมจัง กับ สาม ศิษย์ ทั้ง สาม โป๊ยะ ก่าย หาม พระ คำ กั้ว
 ชั่ว เจ่ง จู ม้า เห็ง เจ็ย ถือ คม ของ ประ คอง ข้าง ม้า เดิน ตาม พระถัง ซัมจัง
 ตาม เล็ด ใจ พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เดี เข้า ถู่ พระ ราช วัง หลวง ชาว ประชา
 ราษฎร พด เมือง เขียง อาน ไม่ ว่า เด็ก ผู้ใหญ่ ชาย แด หญิง พากัน ถือ คด ชด

ท้าวเมื่อง เดิม พระถัง ซัมจัง อยู่ ณ วัด อัง คัก ยี่ ใน เวลานั้น พระสังฆ
 ทงหลาย ซึ่ง อยู่ ใน วัด ได้ แล เห็น คน ไม่ ส่น ทุก ๆ กิ่ง หัน โอน กลับ ไป ข้าง
 ทิศ ตะวันออก ก็ พากัน ตกใจ ว่า ไม่ มี สม พุ เหตุ ไต กิ่ง ส่น จึง หัน กลับ ไป
 ดั่ง นั้น ใน หมู่ พระสังฆ นั้น ยังมี สำนัก ศิษย์ เก่า ของ พระถัง ซัมจัง รูป
 หนึ่ง เห็น ดั่ง นั้น จึง เรียก กัน ให้ เขา จั้วร มา เร็ว ๆ ท่าน อาจารย์ เรา กลับ
 มา แล้ว เรา จะ รับ ออก ไป รับ พระสังฆ ทงหลาย จึง ถาม ว่า เหตุ ไต ท่าน
 จึง รู้ แน่ ว่า พระ อาจารย์ กลับ มา ถึง เก่า จึง พระสังฆ รูป นั้น บอก ว่า เมื่อ
 ท่าน อาจารย์ จะ ไป อาราธนา พระ คำภีร์ ธรรม นั้น ท่าน ได้ ตั้ง ไว้ ว่า ใน สอง
 สาม ปี ก่ ต่ หรือ สี่ ห้า ปี ก่ ต่ จึง ดู ที่ กิ่ง ส่น แม้ ว่า กิ่ง ส่น หัน กลับ ไป ข้าง
 ทิศ ตะวันออก เรา ก็ จะ กลับ มา ถึง เมือง อาจารย์ ของ เรา สัก สิบ ทัศ ออก วาจา
 ดั่ง นั้น หาก จะ เป็น จริง ดัง วาจา เพราะ นั้น จึง ควร เชื่อ เขา เป็น แน่ ได้
 จึง พระสังฆ ทงหลาย เหล่า นั้น ก็ พากัน ครอง จั้วร รับ ออก จาก ประตู วัด
 เดิน มา ตาม ถนน ข้าง ทิศ ตะวันตก สัก ประเดี๋ยว ก็ ได้ ยืน คน พุด โยทย กัน ว่า
 พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ รับ พระสังฆ ที่ ไป อาราธนา พระ คำภีร์ ธรรม
 กำลัง เล็ด ใจ กลับ เข้า พระ นคร พระสังฆ ทงหลาย เหล่า นั้น ได้ ทราบ แล้ว ก็
 พากัน เดิน มา บัด เดียว ก็ แล เห็น พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ เล็ด ใจ มา จึง
 พากัน แอบ ข้าง ถนน พอ เล็ด ใจ คล้อย ไป แล้ว ก็ พากัน ตาม เข้า ไป ใน ประตู
 พระ ราช วัง ครั้น ถึง พระ ราช วัง แล้ว พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ ก็ เล็ด ใจ
 ขึ้น หน้า ชุน นาง พระถัง ซัมจัง ก็ ลง จาก ม้า พากัน ตาม เล็ด ใจ เข้า ใน พระ ราช
 วัง หลวง พระถัง ซัมจัง กับ ศิษย์ ทั้ง สาม ก็ หยุด ยืน อยู่ หน้า พระ ถาน พระ เจ้า

ถึงไทยจงต้องได้รับสั่งให้พระถึงซัมจึงขึ้นมาข้างบนนั่งที่ชั้นสมควรแล้ว
พระถึงซัมจึงสั่งให้ยกพระคำภีร์ขึ้นมาหนึ่งเจ็ดชั่วเจ็ญไปถวายก็ช่วยกัน
ยกหามคำภีร์แก้มัดออกจากห้องแล้วนำขึ้นวางบนโต๊ะ

ฝ่ายขุนนางชั้นที่รับนำมาถวายพระเจ้ถึงไทยจงต้องเค็ๆ ท้อต
พระเนตรแล้วจึงรับสั่งถามพระถึงซัมจึงว่า พระคำภีร์มีกำหนดมากน้อย
เท่าใด ทำอย่างไรจึงอาราธนามาได้ พระถึงซัมจึงจึงถวายพระพรว่า
อาตมภาพไปถึงเขาเต่งชั่วเข้าหาพระพุทธรูปองค์กระทำนมัสการแล้วพระ
พุทธรูปองค์จึงให้พระกัศัลป์กับพระชานนท์พาไปยังหอมนัรรัตนเตียงเครื่อง
แจทิพย์แล้วจึงพาเข้าไปยังหอพระไตรปิฎกให้พระคำภีร์พระ
กัศัลป์พระชานนท์ได้ทวงถามถึงของกำนัน อาตมภาพไม่มีสิ่งใดจะ
ถวาย เธอจึงให้พระคำภีร์แก้อาตมภาพๆ ที่นมัสการดาพระพุทธรูปเจ้า
แล้วตั้งใจจะกลับมาเมืองเดินมาได้เหนื่อยหนึ่งก็มีลมพายุพัดมาหอบ
เอาพระคำภีร์ไปเสียทั้งสิ้น ลานศิษย์ได้ตามไปจะเอากลับคืนก็ปล่อย
ไปรยคำภีร์กระจัดกระจาย จึงช่วยกันเก็บรวบรวมแล้วก็แยกชั้นดู
ไม่เห็นมีตัวอักษรเป็นแต่กระดาษเปล่า ก็พากันตกใจจึงได้พากันกลับไป
ไปทูลถามพระพุทธรูปองค์ว่า พระมหาเถรทั้งสองไม่ยอมให้พระคำภีร์
อาตมภาพได้นำมาของมหาบพิตรพระราชทานให้อาตมภาพไปนั้น ถวาย
พระมหาเถรทั้งสองพอเป็นปริยาจิดร้เคารพพระคำภีร์ธรรม พระคำภีร์
นี้รวมผูกได้สามสิบห้าผูกคิดเป็นเล่มได้ห้าพันสี่สิบแปดเล่ม พระเจ้า
ถึงไทยจงต้องเค็ได้ทั้งฟั่งตั้งนั้น ก็ทรงพระโสมนัสยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ครีส์สั่งให้ขุนนาง พนักงาน เครื่อง จัด เครื่อง แะ ถวาย พระถัง ไซอิ๋ว ดันของ คุณ
 พระ องค์ ทอดพระ เนตร ดู ด้านศิษย์ ทั้ง สาม เห็น รูป ภาย ปลาดำ จึง ครีส์ ถาม
 พระถัง ไซอิ๋ว ว่า ด้านศิษย์ทั้ง สาม นั้น เป็น คน ชาว ประเทศใด พระถัง ไซอิ๋ว
 ถวายพระพร ว่า ด้านศิษย์คนใหญ่ นั้น นาม เต็ม เรียก ว่า ซึ่ง หอ คง
 อาตมภาพ เรียก ว่า ซึ่ง เห้ง เจีย เป็น คน ชาว ประเทศ ดัง แสง ดัน จิว เมือง
 เมาใต้ กัก ค้ำบต เขา ชั่วยถั่วย ชั่ว ถ้า จุ้ย เต็ม ค่อง เมื่อ ห้า ร้อยปี เธอ แผลง
 ฤทธาภาพ ขึ้นไป ทำ จูตาจตุร มบน สวรรค์ หมู เทพยดา ทั้ง หาย เกรง กัด
 อำนาจ จึง พระ พุทธ เจ้า ตง โทษ ให้ เขา เจ้า ชั่ว ครอบ ใจ พระ โพธิ์ สัตว์
 กวน อิม มา สั่ง สอน ชัก นำ ให้ กลับ ใจ ตะเวน ซึ่ง ความ ชั่ว เวลา เมื่อ ข้าม ไป
 ทาง นั้น อาตมภาพ ได้ ช่วย เธอ ออก มา พ้น ที่ ตำบัก จึง ได้ คิด ตาม ไป
 เป็น ด้านศิษย์ ได้ พึ่ง เธอ ช่วย บั๊ง กัน รักษา แด่ ปราบ พุฒิบี ค้าง มาร ร้าย
 ต่าง ๆ ใน ทาง ที่ จะ ไป ไซอิ๋ว อัน ด้านศิษย์ ที่ สอง นั้น มี นาม เต็ม เรียก
 ว่า หงอ เหงง อาตมภาพ เรียก ว่า คือ ไปย ถั่วย ด้านนี้ เต็ม เกิด ที่ ค้ำบต
 เขา ชั่ว ดิน ชั่ว ถ้า หุ่น จัน ค่อง มา เป็น บั๊ง ค้าง ร้าย ที่ เขต เมือง โอ ซื่อ จึง กัก
 ค้ำบต บ้าน เกา เต้า จึง พระ โพธิ์ สัตว์ สั่ง สอน ชัก ชวน ให้ เข้า ทาง ดัน มา พิธี
 เวลา ที่ อาตมภาพ ไป ถึง ค้ำบต นั้น เห้ง เจีย ไป ปราบ จับ ตัว ได้ ก็ เข้า ยอม
 ลำพิกัด เป็น ด้านศิษย์ ได้ เป็น กำถัง หาบ คอน ก็ ได้ ถึง โดย เร็ว ด้านศิษย์
 ที่ สาม นาม เต็ม ชื่อ ชั่ว หงอ เจ้ง เต็ม อยู่ ใน ตำ แม่ น้ำ พระ โพธิ์ สัตว์ โปรด
 ชัก นำ ได้ กลับ ใจ เข้า หา ทาง ชั่ว ยธรรม เวลา ที่ อาตมภาพ ไป ถึง ค้ำบต นั้น
 เธอ เข้า ยอม ลำพิกัด เป็น ด้านศิษย์ ตาม ไป ไซอิ๋ว น้ำ นั้น คือ อาตมภาพ ไป

ถึง บึงใหญ่ มี นาคราช แผลง อุททิ จับ เอามา ที่ พระ องค์ ประทานไป ทั้ง เปน
 พระโพธิสัตว์ ปรับโทษให้ นาค แปลง เปน ม้า สำหรับ อาตมภาพ ไซ่ ไช ที่ พระ
 เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ ได้ พัง แล้ว ก็ ครดิ สรรเสริญ แล้ว ครดิ ตาม ค่อย ไป ว่า
 ไช ที่ นั้น หน ทาง จะ โทธ ลัก เท่า ไ้ พระ ถึง ชัม จ้ง ว่า จำ คำ ของ พระ โพธิ
 สัตว์ ได้ ว่า ระยะเวลา นั้น หนึ่ง แฉ่น แปล พิน โยชน คิด เปน เวลา ได้ สิบ สี่ พรรษา
 ขึ้น เขา ลง ห้วย พบ ประสักรู หมู มาร มี คำ ร้าย มาก แห่ง หตาย ค่ำบด จน ันมี ถ้วน
 แต่ มี ครา ทุก ๆ เมือง ได้ ประทับ ให้ ใน หนึ่ง สัปดาห์ เดินทาง จึง เรียก ให้ เหย้ เจ้ย
 นำ หนึ่ง สัปดาห์ เดินทาง มา ถวาย คั้น เหย้ เจ้ย แก่ ห่อนำ หนึ่ง สัปดาห์ มา ถวาย พระ
 อาจารย์ พระ ถึง ชัม จ้ง รับ มา ถวาย พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ ๆ รับ มา
 ทอด พระ เนตร หนึ่ง สัปดาห์ เดินทาง คือ มี พระ เจ้า เจง กวน เสวย ราช ได้ สิบ
 สาม ปี เปน เดือน สิบ สอง ขึ้น สิบ แฉ่น คำ ออก จาก เมือง พระ องค์ ทอด
 พระ เนตร แล้ว ทรง พระ สอน ครดิ ว่า มี ความ ทุก ข้ายาก แค้น มาก มา จน บัด นี้
 พระ เจ้า เจง กวน เสวย ราช ได้ สิบ สาม ปี แล้ว ใน หนึ่ง สัปดาห์ ทุก ๆ เมือง มี ครา
 ประทับ มา ให้ คือ ครา เมือง ไป่ เซียง ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง โจ้ เคยก ก๊ก หนึ่ง
 ครา เมือง เซี่ย ตี้ ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง ไช เหลียง ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง เจ้ ไช
 ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง จู จี้ ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง บิ คิว ก๊ก หนึ่ง ครา เมือง
 แป็ก ฮวด ก๊ก หนึ่ง รวม แปล เมือง น เปน เมือง ใหญ่ ยัง เมือง น้อย
 อีก สาม เมือง คือ ครา เมือง โห่ เซียน กั้น หนึ่ง ครา เมือง งัก ฮั่ว จิว
 หนึ่ง ครา เมือง กิม เพ่ง ฮู่ หนึ่ง พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เต้ ทอด พระ เนตร
 ครา ทุก ๆ เมือง แล้ว ก็ เก็บ ไว้ ข้าง พระ ที่

ฝ่าย เจ้าพนักงาน เกรียง ครั้น จิต เกรียง เดือด แล้ว ก็ มา กราบ ทูล
 พระ องค์ ทรง ทราบ แล้ว จึง เสด็จ ลง จาก พระ ที่ นั้ง มา จับ มือ พระ ถึง
 ซ้ำ จัง ครัสต์ ตาม ว่า ด้าน คิษย์ ทั้ง สาม นั้น รู้ จัก ขนบ ธรรมเนียม หรือ ไม่
 พระ ถึง ซ้ำ จัง ถวาย พระพร ว่า ด้าน คิษย์ เป็น ชาว บ้า คง มี ความ อหยาบ คาย
 ขอ พระ องค์ ได้ โปรด พระ ราช ทาน โทษ ให้ ด้วย เกิด พระ เจ้า ถึง ไทย จง
 ย่อง เค้ ทรง พระ ส่วน แล้ว ครัสต์ ว่า ไม่ ถือ โทษ ตาม กิริยา ธานี ไครย ของ
 เธอ ก็ พร้อ ม กัน ไป ยัง คำ หัก ทัก ก่อ กอก พระ ถึง ซ้ำ จัง จึง เรียก ด้าน คิษย์ ทั้ง
 สาม ไป ด้วย อาจารย์ กับ คิษย์ แด่ ขุนนาง ซ้าย ขวามัน เรียง ตาม ลำดับ สอง
 ข้าง พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เค้ เสด็จ ประทับ ไช้ กลาง แล้ว ขุนนาง ซ้าย
 ขวา กับ พระ ถึง ซ้ำ จัง แด่ ด้าน คิษย์ ทั้ง สาม พร้อ ม กัน คำ นับ แล้ว ก็ ต่าง เข้า
 นั่ง ตาม เกียรติยศ เรียง กัน เป็น ลำดับ ค่อ ๆ กัน ลง ไป แล้ว พวก คน ครี่
 ก็ บัน เถง ขับ ขาว ประ ด้าน เหย่ง ตาม เคย เวลา ที่ เสด็จ ไช้ นั้น เป็น ที่ วัน
 เริง โสมนัส ยินดี เปน ที่ ยิ่ง เพราะ อาราธนา พระ ไครย บิฏก มา ได้ ดัง ประสงค์
 ด้วย พระ พุทธ ลำสนา จะ เจริญ รุ่ง เจริญ แพร่ หลาย ไป ได้ สิ้น กาด นาน แต่ ให้
 คำ สอน สว่าง ใส่ว่าง ทั่ว ไป ทั้ง อาณาจักร เวลานั้น ครั้น เสร็จ การ เสด็จ แล้ว
 พระ เจ้า ถึง ไทย จง ย่อง เค้ ก็ เสด็จ เข้า พระ คำ หัก ใน พวก ขุนนาง ใหญ่ น้อย
 ค่อง คน ก็ ออก จาก พระ ราช วัง กลับ ไป ยัง บ้าน เจริญ ของ คน ๆ

ฝ่าย พระ ถึง ซ้ำ จัง กับ คิษย์ ก็ พา กัน กลับ ไป ยัง วัด องค์ ยี่ กี่ ครั้น ถึง
 ประตู่ วัด พระ สังฆ์ ทั้ง หลาย ก็ มุ่า คอย รับ อยู่ ทั้ง สอง ข้าง ทาง เห็น พระ ถึง

ซำจ้ง มา ถึง ค่าง คน ที่ ถัด ภายหลัง คุณเจ้ากระทานมีศัการ ทุก ๆ รูป พระถึงซำจ้ง
ก็ ถัด ภายหลัง ปราไสย คำนับ คอบ แด ทักถาม ทุก ๆ องค์ แล้ว ก็ พา กัน เดิน
ตรง เข้า ไป ยัง ภูเขาใหญ่ ยก น้ำ ร้อน น้ำ ซา มา ถวาย แล้ว พระ ส่ง ฝรั่ง
หลาย จึง พูด ว่า วัน นี เมื่อ เวลา เข้า ต้นไม้ ต้น ทุก ๆ กิ่ง หัน กลับ ไป รวม
ข้าง ทิศ ตะวัน ออก พวก ข้าราชการ เข้าใจ ว่า ท่าน ข้าราชการ คง จะ กลับ มา จึง
ได้ พา กัน ออก ไป รับ ท่าน ข้าราชการ ก็จริง เหมือน ดัง ที่ นัก หมายถึง พระ ถึงซำจ้ง
ได้ พัง พระส่งฝรั่ง เอาให้ พัง ดัง นั้น ก็ มีความ ยินดี เป็น ที่ ยิง เวลานี้
ไป ยักยักกายใจ ก็ ระวังจะกินอยู่ ไม่ ระวังเหมือนแต่ ก่อน เห่งเจีย พระถึงซำจ้ง
ก็ ระวัง คู่ เพราะ ได้ ถู ด่วง ซึ่ง มรรคผล แล้ว จึง มี ภิรยา ระวัง เจียน ไม่ พัง
ชำน ใน ความ คู่

ฝ่าย พระ เจ้าถังไทยจงฮ่องเต้ พอ เวลา ได้ อีระรุณ ก็ เสด็จ ออก ขุน นาง
พวก ขุนนาง ข้าราชการ ฝ่าย ทหาร พลเรือน แล้ว พร้อม กัน ทุก ตำแหน่ง พระ
องค์ จึง มี รับ สิ่ง แก่ ขุนนาง ข้าราชการ พังหลาย ว่า พ้า รับ พระคุณ ของ
พระถึงซำจ้ง น้อง เรา อัน ถ้า เลิศหา ที่ เปรียบ มิ ได้ เรา ไม่ รู้ว่า จะ เอา อะไร มา
คอบ แทน คุณ นั้น ได้ เมื่อ คั้น นี้ มิ ได้ บันทมหลับ ได้ แด่ง เป็น คำกลอน คอบ
สนอง คุณ พอ เป็น ภิรยา ให้ ทราบ ซึ่ง จิตร์ นั้น แต่ ยัง หา ได้ เขียน ลง กระ
ดาษ ไม่ จึง เรียก ขุนนาง ขาดักษณ์ มา เขียน เรา จะ บอก ให้ เขียน
ฝ่าย ขุนนาง ขาดักษณ์ เมื่อ ได้ พัง พระเจ้าถังไทยจงฮ่องเต้ รับ สิ่ง ดัง นั้น
ก็ เขียน ตาม รับ สิ่ง มีความ ว่า พ้า ดิน ใหญ่ กว้าง ประ กอบ ด้วย เหตุ ไม่ มี
รูป กาย ก็ จริง แต่ ยัง รู้ ได้ เพราะ ภาคิ อัน อบรม ตาม ถู พัง กำ หัน ด

ได้ตามบุญของสิ่งที่อาไศรยธาตุอบรม ย่อม เปรียบไปด้วยกิริยาใหญ่ น้อย
 อันสิ่งในโลกนั้นดำยาก หรือก็ยังไม่กำหนดรู้ได้ ในพระธรรมคำสอนของ
 พระสัมมาสัมพุทธเจ้า นั้น เปรียบธรรมอันสุขุมลึก ดับละเอียดยิ่งที่จะกำหนด
 ได้ เปรียบธรรมอันพิเศษอาจนำสัตว์ออกจากสังสารวัฏทุกข์ ให้
 ถึงพระโลกุตระธรรม จนไม่มีสัตว์มีบุคคล แต่ปราศจากคณ
 หามานะทิสฺส แต่เกิดทั้งสิ้นได้ เปรียบธรรมที่สุดยิ่งในมนุษย์โลก จะหา
 ที่เปรียบได้ ทั้งกว้างใหญ่อย่างไม่ถึง เปรียบยอดแห่งกุศลธรรม
 ของสัตว์ทั้งหลาย เปรียบธรรมะที่พึงอันเกษมดำรงนิราคโมกข์อันตราย
 ของสัตว์ทั้งหลายผู้แจ้งแล้ว ซึ่งธรรมนั้น ซึ่งพระถังซำจั๋งได้ปฏิบัติ
 โดยความบริสุทธิ์ ตั้งมั่นมิได้ หวั่นไหว พรั่งพราย อล้าหะดังใจ
 รับคำสั่งของเราไป ยังไซอิ๋ว ทนทุกข์ทรมานมิได้ คิดถึงความตายไป
 จนถึงพระพุทธรูป นมัสการขออาชานาพระไตรปิฎกธรรม ได้กลับ
 มาให้เราส่งความที่ตั้งใจศรัทธาในครั้งนี้ คุณของพระถังซำจั๋งหาที่
 เปรียบมิได้ อันฟ้าแต่ดินที่ใหญ่กว้างก็ยังไม่พอจะประมาณได้ อัน
 คุณของพระถังซำจั๋งน้อยเราในครั้งนี้ เปรียบที่สุดหาสิ่งใดเปรียบมิได้
 พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ เมื่อตรัสสนทนาคำนั้นแล้ว ขุนนางฮาดักษณ
 เขียนตัวก็นำถวายต่อพระหัตถ์ จึงมีรับสั่งให้นมิต พระถังซำจั๋งเข้า
 มาเฝ้าในพระราชวัง เวลานั้นพระถังซำจั๋งมาคอยจะเฝ้าอยู่แล้วพอมี
 รับสั่งให้หา ก็เข้าไปเฝ้า พระเจ้าถังไท่จงฮ่องเต้ นมิตให้หนึ่ง ที่อันส่ง
 ควบแล้ว จึงหยิบหนังสือนี้ส่งให้พระถังซำจั๋ง ๗ รับมาอ่านดูตั้งแต่

ทัน จน ปลาย แด้ว ถวาย พระพร ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทราบ อัน ถ้อย คำ
 บทกลอน ถัก ถม นั้ ไม่ ทราบ ว่า พระ องค์ จะ ให้ ชื่อ ว่า หนังสืออะไร พระ เจ้า
 ถึงไทยจึงต้องเค้ครัดว่า อัน ถ้อย คำ ทั้ง หลาย เหล่า นั้น เรา กล่าว โดย
 ใจนึก จะ ให้ เป็น กิ วิชา ตอบ ส่นอง คุณให้ ท่าน น้อย เทา นั้น แม่ จะ คง ขอ
 คำ นั้น ก็ ให้ เรียก ว่า เชยกำจ้อ ไม่ ทราบ ว่า จะ ดี หรือ ไม่ พระ ถึง ชัม จึง

ถวาย พระพร ว่า ดี แล้วย งาม แล้วย หา ที่ เปรียบ มิ ได้
 ฝ่าย ขุนนาง ข้าราชการ ที่ เฝ้า อยู่ ใน ที่ นั้น ต่าง พร้อม กัน สรรเสริญ
 ว่า เป็น ที่ สุด แล้วย หา ที่ เปรียบ มิ ได้ จึง เขา พระราชนิพนธ์ ที่ ทรง แต่ง นั้น
 คัดลอก จำต้อง ออก ประกาศ ให้ แพร่ หลาย ทัว ไป ทุก คำ บท พระเจ้า ถึงไทย
 จึงต้องเค้จรัม ตั้ง ให้ พระถึง ชัม จึง เบ็ด พระ คำ กั๊ว ออก แด่ง พระถึง ชัม จึง
 จึง ถวาย พระพร ว่า แม่ พระ องค์ จะ ให้ อาตมภาพ แด่ง พระธรรม ต้อง
 จัด ที่ ให้ ส้ม ควร ใน พระราชวัง นั้ ไม่ ควร จะ แด่ง ธรรม จะ เป็น ที่ ห่ม

ประมาท ธรรม ไป ขอ พระองค์ ได้ทรง ทราบ พระเจ้า ถึงไทยจึงต้อง
 เค้ ได้ ทรง พัง พระถึง ชัม จึง ทุด ดัง นั้น ก็มี พระ ไทย ยิน ดี ไสย โส มะนะ คี ล่า
 จึง ตรัส กับ ขุนนาง ของ ราช กั๊ว ว่า ใน กำแพง เมือง เชียงฮาน นั้ จะมี พระ
 อาราม ไต่ บริสุทธี ควร คง พัทธ แด่ง ธรรม ได้ บ้าง ใน หมู่ พวก ขุนนาง นั้น
 มี ขุนนาง ค้ายฮักถ้อ ชื่อ เชยวอ เป็น ขุนนาง ผู้ใหญ่ ได้ พัง พระเจ้า ถึงไทยจึง
 ต้องเค้ครัด ถาม ดัง นั้น จึง กราบ ทูล ขัน ว่า ใน กำแพง เมือง นั้ มี วัด
 เจงทะยี่ เป็น ที่ บริสุทธี ควร จะ คง พัทธ ธรรม ได้ พระเจ้า ถึงไทยจึงต้องเค้
 จึง มี รับ ตั้ง ให้ ขุนนาง พนักงาน ไป จัด แง พระ อาราม แด้ว อาราธนา พระ
 คำ กั๊ว ไป ยัง วัด เจงทะยี่ แด จัด ที่ ให้ พรัก พร้อม

ฝ่าย พวก ขุน นาง ข้าราชการ ทิ้ง หลาย ก็ ไป จัด การ ตาม รับ สั่ง ทุก
ประการ ครั้น เสร็จ แล้ว พระ เจ้า ถึง ไทย จึง ช่าง เต็ม ก็ เสด็จ โดย ราชรถ
ไปยัง วัด เจนทะยี่

ฝ่าย พระ ถัง ชัม จั๋ง กับ ส่วน คิษย์ ทั้ง ส่วน แด่ ขุนนาง ข้าราชการ ทิ้ง
ไป ก็ พา กัน ตาม เสด็จ ไป ยัง วัด เจนทะยี่ ครั้น ถึง วัด พระ เจ้า ถึง
ไทย จึง ช่าง เต็ม ก็ ประทับ บน พัทธ ชัน สูง พวก ขุน นาง ไหญ่ น้อย ก็ ยืน เฝ้า
ตาม ถ่า ดับ ตำแหน่ง ยศ พระ เจ้า ถึง ไทย จึง ช่าง เต็ม จึง ทรง จุติ รูป เทียร
กระทำ ลัก การ บูชา แล้ว จึง นิมนต์ ให้ พระ ถัง ชัม จั๋ง เบ็ด พระ คำ ภักดิ์ เจริญ
พระ พุทธรณิศ

ฝ่าย พระ ถัง ชัม จั๋ง ครอง จักร ดำรง ทิศ รยา โดย เรียบ ร้อย แล้ว ก็
เข้า ที่ โต๊ะ บูชา แล้ว สั่ง ให้ ไป ยก าย ช่าง เจริญ รักษา เข้า ของ กับ ม้า ฝ่าย
เฝ้า เจ้ายัน เฝ้า รักษา พระ อาจารย์ อยู่ ข้าง ๆ พระ ถัง ชัม จั๋ง จึง ถวาย พระพร แก่
พระ เจ้า ถึง ไทย จึง ช่าง เต็ม ว่า ขอ พระ องค์ ได้ ทรง ทราบ แม้ พระ องค์
จะ ให้ พระ ชรรณ แพร่ หลาย ทว่า พระ ราช อาณา เขต ของ พระ องค์ แล้ว ขอ
ให้ จำ ต้อง ออก จาก พระ คำ ภักดิ์ เติม ไป ที่ ของ เติม เก็บ รักษา ไว้ ยัง หอ
พระ ไตรย ดัง นั้น จึง จะ มั่น คง ถาวร ณ ค่อ ไป เมื่อ นำ พระ เจ้า ถึง ไทย จึง
ช่าง เต็ม ได้ ทรง พัง พระ ถัง ชัม จั๋ง ทูล ดัง นั้น ก็มี พระ ไทย ยิน ดี จึง รับ
สั่ง ให้ พวก ขาด ถิ่น จำ ต้อง คัด ออก จาก คำ ภักดิ์ เติม ทุก ๆ ผูก แด่ รับ สั่ง
ให้ ขุน นาง ฝ่าย โยธา ก่อ สร้าง พระ อุราราม ไหญ่ ขึ้น อีก วัด หนึ่ง ข้าง ทิศ ดอน ออก
ให้ เรียก ว่า วัด เปะ เทง ชัย ครั้น พระ องค์ ครบ เสร็จ แล้ว พระ ถัง ชัม จั๋ง

ยก พระคำภีร์ วาง บนโต๊ะ จะ เบ็ด พระคำภีร์ ออก เจริญ พระพุทธรณ์ ได้
 ยืนเคียง ถม พัด ฉิว ๆ มีกลิ่น หอม เข้ามา กระทบ นาดิก ที่ กลาง อากาศ
 ท่าน ท้าว กิม กัง ทั้ง แปด ก็ ดำแดง กาย ปรากฏ ออกมา มี เสียง ร้อง เรียก
 ว่า ท่าน ที่ เจริญ พระพุทธรณ์ นั้น จง วาง พระคำภีร์ ลง เสีย เกิด จง
 รับ ตาม ข้าพเจ้า ไป ไซ้ที่ เกิด เหง้าเจียว ไผ่ก่าย ขั้วเจ้ง กับ น้ำ ก็ ลอย ขึ้น
 กลาง อากาศ พระถึงซัมจั้ง วาง คำภีร์ ลง แล้ว ก็ ถวาย พระพร ตา พระเจ้า
 ถึงไทยจง ย่องเต้ว่า ขอ พระองค์ อยู่ ครอง ราชสมบัติ ให้ ยิ่ง ยืน สุขสวัสดิ์
 พัทธมน มงคล เกิด อาตมาภาพ จะ ขอ ถวาย พระพร ตา ไป หา พระพุทธเจ้า
 แล้ว ว่า ขาด คำ ลง แล้ว ก็ ลอย ขึ้น กลาง อากาศ พระถึงซัมจั้ง เหง้าเจียว
 ไผ่ก่าย ขั้วเจ้ง กับ น้ำ พร้อม ด้วย ท้าว กิม กัง ทั้ง แปด ก็ พา กัน ลอย ตาม
 ตาม กลับ ไป ไซ้ที่ พระเจ้า ถึงไทยจง ย่องเต้กับ พวก ขุน นาง ข้าราชการ กำ
 ถึง ประชุม อยู่ พร้อม กัน แด เห็นดัง นั้น ก็ ตกใจ ค้าง คน คู่เข้า ลง คำนับ
 กระ ทำ นมัสการ ทุก ๆ คน ฝ่าย พระเจ้า ถึงไทยจง ย่องเต้กับ ขุน นาง กระ
 ทำ นมัสการ แล้ว จึง มี รับสั่ง ให้จัด พระสังฆ ราชาคณะ ที่ เชี่ยวชาญ เปน
 นักปราชญ์ มา ประชุม ตั้ง พิธี ยัง วัด เจงทะยี่ ทรง กระ ทำ มะหากุศล ทั้ง บก
 ทั้ง หน้า สวด พระคำภีร์ ขะภิธรรม โปรด ช่วย สวด ที่ต้อง เวร กรรม ในมรณ แด
 เปเรศอะสุระกาย เทรณให้ ปราศจาก ซึ่ง ทุกข์ โภย อะนาญมิม ทั้ง หลาย แด
 จำ ต้อง พระคำภีร์ ออก แจกจ่าย ไป ทั่วทุก ตำบล

ฝ่าย ท้าว กิม กัง ทั้ง แปด เมื่อถึงฤกษ์ หอม พา พระถึงซัมจั้ง กับ สานุศิษย์
 กับ น้ำ รวม หาดด้วย กัน ทั้งไป ทั้ง มา รวม แปด วัน ก็ พอ ถึง เขาเต่งขั้ว เวล่ำ

นั้น พระโพธิสัตว์ ทั้ง หดาย กับ หมู่ พระ อระหันต์ ทั้ง อุบาสก อุบาสิกา กาลัง
 เฝ้า พัง พระพุทธรูปเจ้า ทรง แสดง ธรรม ท้าวทมิฬ ก็นำ พระถังซำจั๋ง เฝ้าเจ้าย
 ไปยกย่ำ ขัดแข้ง กับ ม้า ตรง เข้าไป เฝ้า กระทำ นมัสการ แล้ว ทูล ว่า ข้าแต่
 พระพุทธรูปองค์เจ้า ขอได้ทรง ทราบ ด้วย พระ ผู้ เบน เจ้า ให้ ข้าพระพุทธเจ้าไป
 ส่ง พระถังซำจั๋ง ไปยัง เมือง ได้ดัง นั้น พระถังซำจั๋ง ได้นำ พระ คำภีร์ ธรรม
 ถวาย พระเจ้าดัง ไทยจง ย่องเต้ แล้ว บัดนี้ ข้าพระพุทธเจ้า ได้ กลับ มา พบ ออม
 ทั้ง ศิษย์ แด่ อาจารย์ แล้ว ส้มเต๋ง พระ ผู้ มี พระ ภาคย์ เจ้า จึง ตรัส แก่ พระถัง
 ซำจั๋ง ว่า ท่าน ชาติ ก่อน เบน ลำวก ของ ตถาคต เหตุ ที่ มี จิตร เกียรติ คร้าน
 ห่มนุ่ง ประมาท มิได้ สดับ พัง พระ ประมัตต ธรรม เพราะฉะนั้น จึง ปรับให้ ไป
 เกิดใน ประเทศ จีนได้ อุปสม บทธวช เบน ภิกขุ สังฆ ประบัติ อันบริสุทธิ์ แด่ ได้
 อุปสาหะ มา อาราธนา พระโคตร บัญฑิต เพราะ มี ความ ชอบ เอา คุณ ถ้าย โทษ
 แล้ว บัดนี้ มี ความ บริสุทธิ์ ตถาคต จะให้ ดำรง เป็น พระพุทธรูปเจ้า นาม เรียก
 ว่า เจียนทันแกงเต็ก พุทธเจ้า พระถังซำจั๋ง ได้รับ คำ พระพุทธรูปเจ้า ตั้ง ให้
 ก็ มีความ ยิน ดี จึง กระทำ นมัสการ ดำ ครอง แล้ว ก็ นั่ง อยู่ ส่วน หนึ่ง พระองค์
 ทรง เรียก เฝ้าเจ้าย เข้า มา ใกล้ แล้ว ตรัส ว่า เหตุ ครอง ก่อน ตัว ทำ การ จูตจาด
 ขุ่น วาย แก่ เทพธิดา เทพารักษ์ เพราะฉะนั้น ตถาคต จึงได้ ปรับ โทษ บันดาน
 เบน เขา ห้ายอด ทับไว้ อัน โภย ร้าย หมก ดั้น แล้ว จึงได้ พ้น จาก โทษ แด่ ได้
 รักษา ปฏิบัติ ตาม หน ทาง ชอบธรรม อุปสาหะ ปราบ ยักษ์ มาร มี ความ ชอบ
 ตถาคต จะ พยากรณ์ ให้ ว่า จะได้ เป็น พระ พุทธเจ้า ใน ภาย นาน มีนาม ว่า เต้า
 เจียน เต็ก พุทธเจ้า เฝ้าเจ้ายได้ พัง พระพุทธรูปเจ้า ทรง ตรัส พยากรณ์ ดัง นั้น ก็มี

ความยินดี กระทำนมหิการ แล้ว ก็ นั่ง อยู่ ส่วนหนึ่ง พระพุทธรูปองค์ ทรงเรียก
 ไบ๋ก่าย เข้า มาใกล้แล้ว จึง ตรัสว่า ไบ๋ก่าย เดิม เป็น ขุนนาง บังคับ การ พล
 ทหาร เว้น บน สวรรค์ เหตุ เมื่อ มหา ประชุม เที่ยง โต๊ะ หมู เทพยดา ตัว ทำ
 ผิด ด้วย เสด็จ สุรา เม่า กำเริบ สัพยอก นาง พ้า ของ เจ้าเชียงฮ่องเต๋ ๆ จึง ปรับ
 โทษ ให้ จุตกลง ไป เกิด ใน มนุษย์ โลกนี้ ร่างกาย ตั้ง เสด็จ ณ อยู่ ที่ เขา ฮักถินฮัว
 ถ้ำ อุ่นจันคอง ตั้ง สร้าง บาป กรรม ได้ กลับใจ รักษา ตาม ทาง สัมมา วิถี ได้
 ได้ ตาม รักษา ประเพณี พระถังซัมจั๋ง จน สำเร็จ ชุระ การ แต่ ยัง มี ความ กำหนด
 ใน รูป เสี่ยง ถิ่น รศ ยัง ไม่ ระวัง แต่ ได้ เป็น พาหะ หาบ คอน ก็มี ความ
 ชอบ มาก จะ ให้ ไบ๋ก่าย เป็น ที่ ตำแหน่ง พุทธ พิธี ทูต ไบ๋ก่าย ทูล ว่า
 ท่าน ทั้ง สอง ได้ เป็น พระพุทธรูปเจ้า ทำไม ให้ ข้าพเจ้า เป็น พุทธ พิธี ทูต เจ้า
 พระพุทธรูป องค์ ตรัส ว่า เพราะ ด้วย ไบ๋ก่าย ปาก กว้าง ฟัน ใหญ่ กระเพาะ ใหญ่ อัน
 พ้าดิน ทั้ง ๔ ท่วง ก็ นับ ศรัทธา เชื่อ คือ พระศากยโคตม ตั้ง แม้ จะ ตั้ง พิธี ไต ๆ
 ก็ ดี จะ ต้อง เชิญ ไบ๋ก่าย ทั้ง นั้น เพราะ ฉนั้น จึง ตั้ง ให้ ไบ๋ก่าย เป็น
 ตำแหน่ง พุทธ พิธี ทูต จะ ได้ อิ่ม เอิบ จะ ไม่ พอใจ หรือ ไบ๋ก่าย ได้ พัง พระ
 พุทธ เจ้า ทรง แสดดัง ตั้ง นั้น ก็ มี ความ ยินดี กระทำ ความ เคารพ แล้ว ก็ นั่ง
 อยู่ ส่วนหนึ่ง พระองค์ จึง ตรัส แก่ ขวี่เจ้ง ว่า เมื่อ เวลา มหา ประชุม
 เดิม ตัว เป็น ราช องค์ ราช ของ เจ้าเชียงฮ่องเต๋ บน สวรรค์ เที่ยง โต๊ะ ชุมภู เขียน
 ตัว กระทำ คน โท แก้ว พลัด ตก แดก เจ้าเชียงฮ่องเต๋ ปรับ โทษ ให้ จุตกลง ไป
 ทน ทุกข เวทนา อยู่ ใน ลำ แม่ น้ำ • ตัว ขวี่ฮัก กระทำ การ ขยาย ข้าง สร้าง อะภุส
 กรรม ไม่ อนาคตา นับ ได้ ภาย หลัง กลับใจ ได้ ปฏิบัติ รักษา คดี แต่ ได้

ที่ โหน จะ คัด อยู่ ได้ เหนิงเจีย จง เอา มือ ลง คด้า ดู หรือ จะ มี อยู่ หรือ เป่า
 เหนิงเจีย จง ยก มือ ขึ้น คด้า บน ศักระ มงคล ก็ หาย ไป จริง ดัง นั้น* เวลา นั้น
 พระถึง ชัม จ้ง กับ ด้าน ศิษย์ ทั้ง สาม กับ ม้า ก็ ได้ สำเร็จ มรรคผล ตาม กาลัง ของ
 กุศต ธรรม ที่ คนได้ กระทำ ไว้

ฝ่าย หมู่ พระโพธิสัตว์ กับ พระ อระหันต์ สาวก อินทร์ พรหม เทพยุดา
 เทพารักษ์ กับ หมู่ อุบาสก อุบาสิกา ที่ ได้ มา ประชุม พัง พระพุทฺธิเจ้า แสดง
 ธรรม นั้น ค่าง นมัสการ ถา แล้ว ก็ กลับ ไป ยัง ที่ ของ ตน ๆ ทุก คน แล้ว

จบ เรื่อง ไซ อว แต่ เท่า นี้

รวม แต่วัน ที่ ได้ รวบรวม มา นั้น ได้ ๕๐ เดือน จึง จบ บริบูรณ์ ตาม ร่าง
 แปร ของ นาย คณ ความ จริง ได้ คัด ถ้อย คำ ที่ ขัด ขวาง เท่า นั้น มิ ได้ คัด
 รอน ใน เนื้อ เรื่อง เลย เป็น อัน ขาด

ดำเนิน จัน กับ ชื่น คู่ อยู่ ข้าง คล้าย มี กับ บาน ปาฏิหาริย์ การ ชื่น ๆ
 จึง ยืด ยาว กล่าวไว้ ใน อนันต์ เรา นาย วรรณ ได้ พิเคราะห์ จำ เพาะ ญาณ
 โดย เหตุว่า ตำระนะ ของ พระ พุทธ มี ที่ สุด สิ้น หัก ว่า วิภณ ทรง พระชนม์
 แปร ดับ งาม บิณฑ กาล แต่ เรือง นั ที่ ข้าง นาน หลาย รัช บิ คือ หงอ คง ไป

คิดอยู่ที่ภูเขา นานไม่เบา ห้าร้อยเศษในเขตรที่ พระเสด็จเข้านิพพาน
นานเต็มที แปดสิบแปดปี พระชนม์ไม่ลดใด

เมื่อขมจึงกลับมาเวทนาเสีย แล้วกลับถอยไปไซ้ที่นี้ไหน ใคร
เป็นผู้เล่าบอกออกแก่ใคร ฟัง ๆ ไป ขัดหูดูรำคาญ

แต่พระธรรมคำก็รู้ เป็นมีแน่ นักปราชญ์แปลกันได้ฟัง หวังวิถัน
ทั้งวิจิตวาธาราม นามบุราณ ระเบียบการปรากฏไม่ปิดกัน แต่ดูทาง
ห่างไกลไปลำบาก ฟังก็ยากเขาเป็นจริง ทุกสิ่งสรรพ แปลกแต่
นามตามระยะที่ปะนั้น ไฉนหันไปเป็นจันตูปัน ความ ทั้งรูปว่าง
ทางท่าสำระพิศ ดูมันพลัดไปเป็นเจ้าเด็กมันถาม ว่าอันผู้เป็นแขก
ย่อมแปลกนาม ไฉนความขอลี้ภัยจึงเลี้ยงไป

ขึ้นรูปพระพุทธรูปองค์หนึ่ง หักหายไป ก็กลับกลายเสียทางเก่งนี้
เพลงไหน ขึ้นเทวดาท่าทางก็ขวางไป จึงเข้าใจคงจะเรียงตามเลี้ยง
คน ถิ่นนิทานบ้านแขกคงแปลกรูป ขึ้นสระรูปเจดีย์ที่กุศล โบสถ์วิหาร
งานประเวณีก็เหี้ยนวอด แล้วแต่คนประเทศไหนก็ไปตาม

จึงจับได้ในปัญญาหาณาไศรย เรืองของใคร ๆ ผู้ทำไม่จำถาม
ตามวิสัยใจรักประจักษ์ความ พอจะตามอนุมานในการไกล

อักษรจีนเขียนด้วยหมึกจารีกรศ ก็จำกัดด้วยผู้กันขึ้นที่ไหน
เขมร มอญ หรือพม่าลังกาไทย ก็เขียนไว้ด้วยใบลานนม นานมา ผู้รัง
เขาเจ้าความคิดมีฤทธิ์เดช ก็ตามเหตุพิมพ์แผ่นเรื่องศึกษา ตัวอักษร
กลอนความตามสำรา เมืองของใคร ๆ ก็ว่าภาษาตัว แต่ประเทศ

ยืน ตู้อยู่ข้าง นาน มี หลักรู้นาน คิด ทุก ทิศ ทิว กับ เมืองโรม ก็ บูราณ
นาน เค็ม คิว ดิน ทราบ ทิว ขาน ที่ เบน เติม

ควน ออก นอก กว่า จัน ยัง บิน บาย พัง คง กาย ที่ หอ้ง เขา ขยำ เมา
เทิม ควน คก ก็ ยืน ตู เบน หมู เติม ไม่ ชั่ง เติม แด้ง กล่าว ยัด ยาว มา ถ้า
เฉียง ไค้ ฝ่าย ยุโรป ครบ ทุก ชาติ เก้า ทายาท ชีดา เตียน เฮียน นัก หนา ดำ
ประเทศ นั้ แดใหญ่ แด้ ไโร มา ทั้ง ดำรา รูป เรือง เมือง ไค้ ๆ ใน ท่วง ที่ มี
ตะม้าย คล้าย กัน ขึ้น อากา กิน นุ่ง ห่ม ส้ม วิไลย มา ยอด แลถม อยู่
แต่ เรา เมา ข้าง ไทย นอก นน ใช้ ชวด ทรง เขา ลง กัน ผั่ง แหก แปลก
กัน ไม่ มาก นัก ทำ เยื่อง ยัก ผิด เพี้ยน ที่ เหยิน หัน แต่ ท่วง ที่ มี เสีห หมวก
ตาม พวก พันธุ์ มา ทุก ชัน จึง ได้ แปลก แยก กัน ไป

ฉิน เชื้อ แน่ แดว่า ธรรม พระ ชัม จัง โดย กำถัง ไป ยืน ตู วัณ ไสย
เปน ผู้นำ คำ พระ ระชะ ไกล มา ชู่ ใน ควน ออก ไม่ นอก ทาง แต่ ไป มา
ทำ ไหน ฉิน ไม่ รุ เพราะ ยืน ตู มี แด้ แหก ที่ แปลก อย่าง เขา ผู้ จด ปด
จริง สิ่ง ที่ วา ฉิน ขอ อ้าง พงษาวดาร ใน การ ไกล ได้ ทราบ แน่ แด้
อาจารย์ ท่าน ชง จู แก เปน ผู้ เกิด พร้อม พระ ใจ สะ ไสย เกิด เมือง ล่อ
พ่อ แก ตี้ คี วิไลย ระชะ ไกล แก่ สู้ ถึง ได้ พัง มา เพราะ เตียด กัก กับ
สู้ ถึง คัง พัน บั พระ จะ มี อยู่ ที่ ไหน มี ใช้ บ้า พระ ดับ ชัน ชัน นี พาน
นม นาน มา เกือบ พัน กว่า สู้ ถึง จัง คัง คน

ซึ่ง ว่า ไป พบ พระ องค์ คัง จะ ปด เรา รู้ หมด ไม่มี แดง ทุก แห่ง หน
ว่า พระ อยู่ บน ภู เขา มัน เข้า ถล ยัง เปน คน เปน สัตว์ เห็น ชัด ครัน คน

บรรณ ภาร จะ ปด สด ๆ รั้น ๆ พอ ใจ ด่อน แอบ เอา คำ ธรรม ษณ์ เห็น
ว่า ทาง ห้าง ไกล รั้ ไม่ ท้น พุด สั้น ๆ คิด ว่า ใคร จะ ไม่ รั้

ครั้น ว่า กาด นาน มา เวลา ล่วง คน ทั้ง ปวง มี นิค์ ไสย เข้า ใจ อยู่
ก็ เสาะ ส้าง ทาง ตาม เนือ ความ ครุ ที่ ท่าน รั้ เหตุ การ สฐาน ไกล เทียว
ดอด ตาม ความ จริง ทุก สิ่ง สรรพ จน รั้ ท้น รั้ เท่า เข้า จง ได้ ทำ แผน
ที่ ชุ ทิศ ทัว รั้ ไป ก็ รั้ ได้ จริง จัง สิ้น ทัง นั้น

ซึ่ง ศั ว ฌน์ พรรณา มา ทง นั้น เพราะ เหตุ ที่ เปน ผู้ เรียง เขา เกียง ฌน์
จำ ต้อง กล่าว ยาว ความ ไป ตาม กัน ผู้ นิพนธ์ ใช้ ชิว หวาด ทวิ ใจ เกรง
ท่าน ที่ มี ปัญญา จะ ว่า หลง ฌน์ ไม่ ปลง ไป ทัง นั้น คิด หวน ไหว เชื่อ
อยู่ เพียง พระ ษัม จัง เธอ ดัง ใจ เปน ผู้ ไป เสิญ พระ ธรรม แด คำ รั้ แต่ พบ
ปะ พระ ที่ ไหน ฌน์ ไม่ เชื่อ ยอม เพียง เมื่อ มัชฌิมะ ประเทศ ถึง เขต ร ที่
ใน แผ่น ดิน ดุย ถึง พัง เพียง นี้ เปน เรื่อง ดี ควร ดู ทุก ผู้ คน

โดย สี่ คน ชน ที่ ไป ใจ ค้าง ๆ ใคร หนัก ทาง ไต อยู่ ใน กุศล พระ
ษัม จัง มี ศรัทธา ยิ่ง กว่า คน ทัง ดอด ทน แด เมตา แก หนา พอ ส่วน เห่ง เจีย
เจีย ข้าง ร้าย ฝ่าย ไท โส แต่ ไม่ ใจ เบรียว ปราบ ดลาด ปรีธ มี จริต สอง
อย่าง ทำ ทาง พอ ใน ใจ คอ เปน คน ชื่อ กือ เมตา แต่ ไบ่ ยัก ย้วย
กาจ ชาติ สุก ร ทั้ง ใจ รั้น เร็ว ความ กาม คณหา ค่อน ข้าง ใจ ไม่ หะ ะ
วิชา แต่ หาก ว่า ผล บุญ ช่วย หนุน ใจ แต่ ชั่ว เจ่ง ใจ คอ พอ กตาง ๆ อยู่
ใน ทาง ยุติ ธรรม กรรม นิค์ ไสย พิ เศราหิ ดุ กิ รัยา เวลา ไป มี น้ำ ใจ
เปน กตาง ใน ทาง ดี จัง รวม กัน ผัน ผาย ตาม หมาย มาท ก็ ส้ม คาค คิด

จริง ทุกสิ่งสิ่ง
คือ คนเดียวท่าน ก็กลัวว่า หวั หาย
ถ้า ต้อง คน เพื่อน คาย ท่าน ก็
สอน ถ้า ตาม คน ดั้น ถัดบ เว้น เพื่อน ที่ จร
กลัว เป็น กลอน จาก สำนวน
คือ บ้าน เว้น

แต่ ผู้ คน ครอบ ครอบละ ส่วน พระ ส่ง รัช จิต เป็น องค์ อธิษฐาน ไม่ คดาค
เคื่อน ขาจ ให้ จำ เจ้า การ ฌาน เป็น เว้น นั้น เห็น เงื่อน คน บูรณ
วิจารณ์ ความ เณาะ ให้ ไป สัก คน ดั้น เดิน บ่า เป็น บัณฑิต ควร คิด
สะกิด ตาม ที่ พบ พระ จะ ประ ส่ง คับ บอก บัง ความ เห็น เป็น นามะธรรม
แท้ แปล ไป ดู

ถ้า ผู้ แต่ม มี บุญญา ใน คา แก้ว คง ไม่ แฉว ไป ตาม เรื่อง เคื่อง อด ดู
ด้วย องค์ พระ ธรรม หันต์ ธรรม พัทธัญ เด็ด จู พระ นิพาน เสีย นาน นม ด้วย
เรื่อง น ที่ หลง พง ก ขัด แต่ จะ คิด คน แด แด ถัดบ ถม โดย เขา ต้ม
ซิม ทราบ เือบ อาบ จม ต้อง ชื่น ชุ่ม ตาม สำเนา ของ เขา ไป ที่ จริง
ถัน คัน ปาก อยากร จะ แก้ว ส่วน คน แปล เขา ไม่ ยอม พร้อม ลง ให้ ได้
คำ จำ ร้าง เขียน ต้อง เพียร ไป จน จบ ได้ ยินดี เป็น ที่ จริง ไปรด
อะ โภย ใน ถัน ผู้ พรรณา เพราะ หวัง ว่า จะ ให้ เพราะ เสนาะ ยิ่ง แต่ อยู่
ข้าง คิด คดก หวั ออก ถึง เท็จ กับ จริง ปน กัน ทั้ง นั้น เคย ระ ๑๖๖๖

๑๐ แปดสิบเอ็ด ชุด ต้อง คืน แปล
 ควรรณ เรียบ เรียง กระแส สท บ้าง
 นาย เล็ก ออก ทน แด ตุลีสี่ เล่ม นอ
 จริง อยู่ ธรรม ที่ อ่าง อื่น นั้น โคม สอย ๗๐

๑๑ เท็จจริง สด แต่ เบื้อง โบราณ
 ผู้แรก ตำริห้สาร เสก ชี
 ไป อาจ แต่ง ตาม ญาณ ญาติ ชอบ ธรรม นา
 เปน ลูกจ้าง ท่าน นี้ นึก แล้ว แต่ นาย ๗

๑๒ จบไซ่อ้ว แอบ อ่าง เอา ธรรม
 แท้ที่จริง ปน กัน แก่น แล
 ฟัง สุนก นึก ชัน ชัน ชนบ เรือง ฤทธา
 สี่สิบ มา สว่าง แก่ กอบ ด้วย การ เพียร ๗

GUINEA

MADE IN GERMANY

10.

